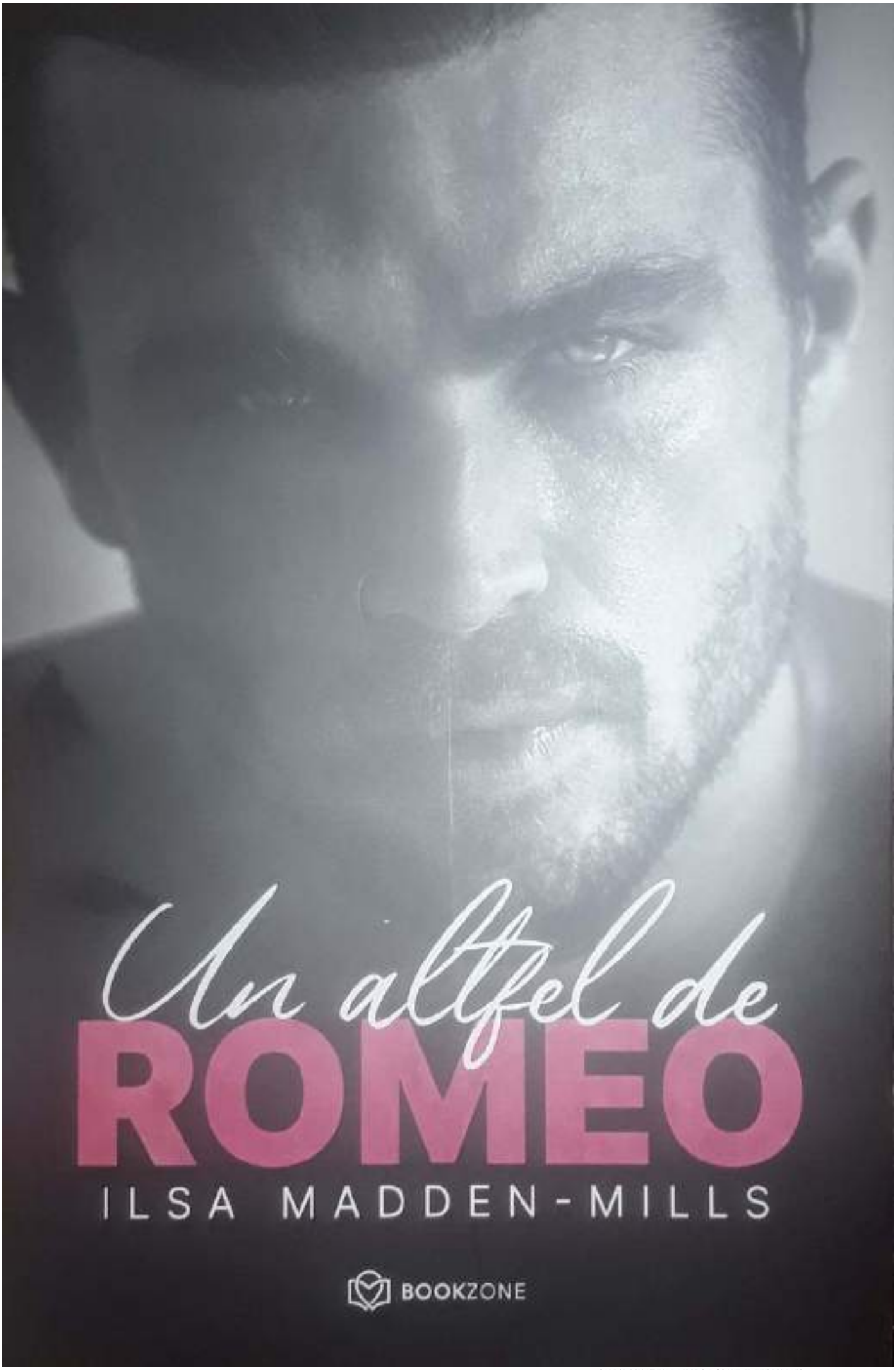

Scanned with CamScanner

ILSA MADDEN-MILLS

Un altfel de ROMEO

BOOKZONE
BUCUREŞTI, 2021

Scanned with CamScanner

Capitolul 1

ELENA

Dacă aș fi fumătoare, aș avea o țigară în gură chiar acum. Poate două.

Dar nu sunt, așa că mă mulțumesc să-mi rod unghia de la degetul mare, în timp ce-mi conduc micul Ford Escape în parcarea ticsită de la Milano's. Mă uit în jur, remarc exteriorul, tot numai piatră și lemn de cedru, dar și felinarele care pâlpâie lângă ușă. Este un restaurant de cinci stele, unul dintre cele mai bune din Nashville, cu o listă de așteptare care se întinde pe o lună – și totuși tipul cu care mă întâlnesc a reușit să obțină o rezervare din scurt. Primește puncte pentru asta.

Un oftat lung îmi scapă din piept.

Cine, *spuneți-mi voi*, cine acceptă un blind date de Sfântul Valentin?

Se pare că eu.

— Deschid cutia Pandorei! anunț eu în gol.

Așa este. În seara asta mă întâlnesc cu Greg Zimmerman, prezentatorul meteo al postului local afiliat NBC de la noi, din Orașul Muzicii. Se spune că este înalt, brunet, chipeș, nițel cam tocilar și că tocmai s-a despărțit. Deci, e perfect pentru mine, nu?

Atunci, de ce sunt atât de stresată?

Pentru moment, mă întreb dacă să acuz o durere de cap. La naiba. Nu pot. În primul rând, fiindcă i-am promis

Scanned with CamScanner

colegului meu de apartament, Topher, că n-o să dau înapoi. În al doilea rând, n-am nimic mai bun de făcut. Și, în fine, mor de foame.

E *doar* o cină rapidă, indiferent ce-ar zice Topher. Mi-l amintesc azi, la bibliotecă. Purta tricoul lui cu Grateful Dead și blugi skinny. Sărea în sus și-n jos în secțiunea cărților romantice, imitând mersul călare. *Călărește-l ca pe un pursânge, Elena. Ia hățurile, înfige-ți pintenii și călărește-l până ce știi că mâine n-o să mai poți umbla. Dă-i până când n-o să mai poată spune mâine: „Cer înnorat. Probabil va ninge."*

Îmi suflu de pe față o șuviță căzută din cocul neglijent și o vâr după ureche. În noaptea asta nu călărește nimeni. Am venit să iau o cină delicioasă. Mâncarea italiană *chiar e* preferata mea, și deja îmi imaginez un bol de paste și pâinea cu usturoi de lângă.

Salut, sunt amabilă, plec.

În plus, ce poate merge prost când cunoști pe cineva?

Cobor oglinda retrovizoare și mă uit cum arăt. Palidă ca hârtia. Scotocesc prin poșetă și îmi scot rujul în nuanța cireșei și-l aplic pe buzele mele pline. Le tamponez cu un șervețel. Oftez. Îmi privesc fața. Îmi ajustez colierul de perle și cerceii asortați. Adevărul este că n-am nimic spectaculos. Am nasul niței cam ascuțit și sunt teribil de scundă: am 1,60 desculță. Plus jumătate de centimetru, care e foarte importantă. Fiindcă mă situez incert undeva între o *petite* adevărată și înălțimea „standard", hainele îmi sunt ori prea lungi, ori prea scurte. Dacă vreau să mi se potrivească, trebuie să mi le fac singură.

Altă privire în oglindă. Alt oftat.

Sper ca Greg să nu fie dezamăgit.

Ies din mașină și mă apropii de ușile duble din lemn de stejar. Un portar îmbrăcat în costum negru îmi zâmbește și deschide. „Bun venit la Milano's", murmură el, iar eu îmi calmez nervii și intru în foaier, mijind ochii fiindcă este întuneric.

Scanned with CamScanner

Rahat.

Mă cuprinde groaza.

De ce am insistat să nu văd o poză cu Greg înainte?

Cred că am vrut să fiu... surprinsă. Când ai o viață plicticoasă și insipidă, ca mine, lucrurile mărunte o înveselesc. În loc de cafea, încerc latte cu mentă. *Uau.* În loc de coc, mai bine-mi înnod părul neglijent. *Minunat.* În loc să mă uit la o poză cu tipul cu care mă văd prima dată, mă duc la întâlnire și caut o cămașă albastră. Atunci mi s-a părut mișto. Acum îmi blestem alegerea. Nu văd pe nimeni în foaier să mă aștepte. I-am trimis mesaj să-l anunț că am fost prinsă în trafic, dar n-am primit răspuns. Poate s-a așezat deja și mă așteaptă.

Recepționera conduce un cuplu îndrăgostit la o masă din spatele restaurantului. Mă lasă singură și agitată. Îmi netezesc fusta creion neagră. Poate ar fi trebuit să mă îmbrac în ceva mai... de flirt? Am un dulap plin de rochițe de la Nana...

Nu.

Așa sunt eu, și dacă nu-i place, să mă scutească.

Sunt cine sunt.

După ce mai trec cinci minute și recepționera nu se întoarce, am nervii întinși și am început să transpir. Am ceafa umedă. Unde s-o fi dus? Are pauză?

Mă așez pe o bancă lungă, îmi scot telefonul și-i trimit alt mesaj.

Sunt aici, în foaier, zic.

Niciun răspuns.

Iritată și agasată de foame, decid că pot să-l găsesc singură. Simulând o încredere pe care nu o am, valsez afară din foaier și analizez rapid perimetrul. Câteva minute mai târziu, mă simt ca o urmăritoare ciudată, aruncând ocheade clienților, așa că mă mut în nișa întunecoasă de lângă toalete, căutând din priviri bărbați singuri de Sfântul Valentin.

Scanned with CamScanner

Topher ar fi trebuit să aleagă altă seară în care să ne vedem, pentru că istoricul meu cu această sărbătoare e foarte trist. La Balul Îndrăgostiților, în liceu, partenerul meu, Bobby Carter, a băut atât de mult punci dres, că mi-a vomitat pe rochia albă. Ideea iubitului meu din facultate despre o seară romantică era să comande sushi – preferatul lui – și să joace jocuri on-line cu amicii lui. Nu-mi amintesc de nicio Zi a Îndrăgostiților ca lumea din toți cei 26 de ani ai mei.

Zbang. Ochii mei aterizează pe un bărbat brunet, care poartă o cămașă albastră, cu mânecile suflecate. Este într-un colț îndepărtat, retras, aproape ascuns. Masa lui are câteva mese goale în jur, și mi se pare ciudat c-a reușit să găsească intimitate într-o seară atât de aglomerată. Un chelner îi așază mâncarea în față, iar eu strâng din buze.

Mănâncă fără mine?

Îi văd telefonul pe masă. Ce tupeu! Cum de nu mi-a răspuns?

Este mai înalt decât mă așteptam, după cum șade în fotoliul de piele...

Stai așa. Mi se pare *vag* cunoscut, ca o mutră pe care-ai văzut-o scurt, dar n-o poți asocia. Mama și mătușa Clara țin mereu televizorul pornit la salon, așa că s-ar putea să-l fi văzut la știri.

Îmi scot din poșetă ochelarii cu ramă stil *cat eye* și mi-i pun, să văd mai bine. Inima îmi tresare și am fluturi în stomac. Rahat, n-are cum să fie el. Este... pur și simplu superb, și nu doar chipeș, ci ca un star de cinema: păr negru, care-i încadrează fața în șuvițe ondulate, rebele, cu reflexe arămii, mătăsoase pe obrajii lui – un păr prea lung pentru un prezentator meteo, dar ce știu eu? Eu n-am televizor.

Ridică brațul să-și dea părul pe spate, iar ochii mai că-mi ies din cap când îi văd prin materialul cămășii mușchii încordați ai antebrațului și bicepsului, dar și umerii imposibil de lați.

Ca să vezi.

Scanned with CamScanner

El trebuie să fie, nu?

Sunt în restaurantul corect. Este singur. Poartă cămașă albastră. E brunet. Șansele ar spune că el este. De obicei, cea mai simplă explicație este cea bună. Așadar, e tipul cu care mă întâlnesc.

Bărbatul cu pricina se întoarce să privească pe geam, bătând darabana cu degetele pe masă, nerăbdător, și eu îi analizez profilul. Are un nas lung și drept, sprâncene arcuite, pline și un maxilar ascuțit ca o lamă. Buze senzuale – cea de jos de-a dreptul decadentă. Aproape malițioasă. Are un sex-appeal care-ți atrage privirea iar și iar, ca să te asiguri că nu ți se pare. Știam tipi ca el la NYU, tipi sexy, atletici, care mergeau la sală sau făceau sport. Nu se uitau niciodată la mine a doua oară. Mă uitam cum trag de fiare în timp ce eu încercam să mă prind cum funcționează un aparat, iar fete frumoase, înalte și zvelte, care nu transpirau, le aduceau prosoape, sticle de apă și promisiuni sexy.

Dar nu e musculos, ca tipii aceia solizi, cu cefe late și fețe roșii. Are mușchii întinși, puternici, nimic exagerat, și totuși fermi, fără îndoială...

Elena. Ajunge cu trupul. E pe gustul tău. Treci peste.

Soarbe dintr-un lichid de culoarea ambrei, cu degete lungi și bronzate care apucă recipientul fragil. Se uită prin încăpere. Caută în restaurant, de parcă ar evalua fiecare persoană, și simt pulsația dinspre el și de la șase metri distanță. Mă trec fiori pe șira spinării. Greg are un magnetism animal pur, masiv, care emană dinspre el în valuri. *Eu sunt masculul alfa*, strigă limbajul său corporal. *Vino și provoacă-mă*. Câteva femei îl privesc – chiar și câțiva tipi s-au întors spre el. Unii șușotesc. Interesant. Bănuiesc că se uită multe persoane la știri.

Privirea lui plutește peste mine, fără să se oprească.

Nu e surprins.

Mă ascund din nou în umbră.

La naiba. Încleștez pumnii. Am vrut amabil și tocilar, nu... bestie sexy!

Scanned with CamScanner

După cum se încruntă, n-are chef. Viața e prea scurtă să fii morocănos, domnule. Și de ce-i supărat? Doar sunt aici!

Și a văzut o poză cu mine. Topher mi-a zis.

Poate nu vrea să se întâlnească de fapt cu tine.

Poate speră să nu apari.

Bat din picior. Chiar ar trebui să plec.

Am o groază de lucruri de făcut acasă. Să cos. Să mă ghemuiesc într-un loc comod cu Romeo.

Mirosurile de la Milano's plutesc în jurul meu, aromate, sâcâitoare, iar stomacul meu scoate un geamăt furios. Mă fâțâi de pe un picior pe celălalt. Orice loc cu mâncare din drumul meu va fi full. Aș putea să mă opresc la un drive-through în drum spre casă, dar cât de jalnic poate fi să mănânci Big Mac cu cartofi prăjiți de Sfântul Valentin? În plus, mâine va trebui să dau raportul familiei mele băgăcioase. S-au pregătit intens pentru întâlnirea asta: *Eeeee, Elena are întâlnire cu un tip de la meteo. Să-l întrebi dacă are un barometru în buzunar sau doar se bucură că te vede.* Perla asta de înțelepciune a venit de la mătușa Clara. Dacă mă sperii acum, o s-o încasez, pentru că indiferent ce mască a curajului mi-aș pune, toată lumea știe că n-am fost în apele mele de luni de zile.

Îmi țin un discurs în cap.

Cu tupeu, Elena.

Nu poți să trăiești toată viața pe margine.

Uneori, trebuie să ieși și să obții ce vrei.

Și ce dacă-i atât de *hot*, că seacă și roua trandafirilor?

Și ce dacă pare periculos?

Ți-e foame. Fă-o pentru paste.

Te întâlnești cu el. Sari pe el, fată.

Mă adun, îmi întorc vârfurile pantofilor spre el și pornesc.

Scanned with CamScanner

Capitolul 2

JACK

— Ăăă, tu eşti, nu? Râs nervos. *Tipul?*

Ridic privirea din paharul cu scotch şi dau de-o femeie micuţă, cu părul arămiu, care stă chiar în faţa mea, în timp ce eu mă străduiesc să mă bucur de masă – ceea ce e cam greu zilele astea, când faţa mea e peste tot în presă. Toţi ochii de faţă ori mă ţintuiesc, ori se dau peste cap.

Poartă o cămaşă încheiată până la gât, o fustă creion neagră şi nişte pantofi cu tocuri joase. Mă uit la faţa ei şi-i înregistrez părul strâns în coc şi ochelarii mari şi albi.

La naiba. Altă jurnalistă! Încleştez pumnii în poală şi mă uit în jur după chelner. Expir adânc când nu-l văd. Mă sprijin de spătarul de piele şi mă uit urât la ea. O parte din mine e agitată, iar în rest, sunt iritat.

— Da, eu sunt.

Ce mama dracu' vrei? zice faţa mea.

Genele ei negre flutură pe tenul de piersică, iar ea încearcă să se adune. Se strâmbă cu hotărâre. Înghite şi, înainte să protestez, se aşază în faţa mea.

Clipesc.

Ea expiră.

— Slavă Cerului. Cămaşa a fost cea care te-a dat de gol, şi faptul că eşti singur. Ochii ei îmi traversează pieptul şi mi se opresc o clipă la umeri. Mă bucur că te-am găsit. Scuză-mă că am întârziat. Am făcut un shooting cu Romeo,

Scanned with CamScanner

care are o gloată de urmăritori pe Instagram, și traficul din centru este o nebunie.

Să o iert c-a întârziat?

Și un shooting cu Romeo? Numele mi-e cunoscut. Să fie un jucător nou în ligă?

— Hm. Îmi ascund confuzia luând încă o gură de scotch și privind-o cu neîncredere. Lawrence, tipul care se ocupă de PR pentru mine, a menționat o bloggeriță în domeniul sportiv care îmi ține parte în disputa recentă cu fanii și care-ar putea să scrie o poveste favorabilă mie.

Dar el știe că detest reporterii.

De ce nu m-a anunțat?

La naiba, mereu face rahaturi din astea fără să-mi spună.

Mă gândesc să-l sun, să îi verific tipei identitatea, dar...

— Deci tu ești tipa cu blogul?

Ochii ei se măresc și pălește.

— *Am* un blog.

— Hm.

Se uită câteva clipe la mine și clatină din cap.

— O să-l jupoi pe Topher de viu fiindcă ți-a zis. Evident că el crede că ar trebui să spun tuturor. Doar că nu pricepe cum funcționează orașele mici – mai ales Daisy. Odată ce cred că îți cunosc cele mai adânci secrete, doar la asta se gândesc când te văd pe stradă. Și șușotelile... Doamne!

Mă uit la ea cu pleoapele coborâte, evaluând. Nu cunosc pe nimeni numit Topher. De ce și-ar ascunde ea blogul? Poate că nu-i tipa cu sportul. Sunt obișnuit să se apropie femeile de mine, în special cele care vânează „tricourile". În trecut, mai ales în facultate și în primii ani de fotbal american profesionist, îmi plăcea, alegându-le pe cele mai frumoase și acceptându-le ofertele: chei de la camere de hotel, numere de telefon îndesate în palmă,

Scanned with CamScanner

fete care apăreau la petrecerile noastre VIP. Dar fata asta nu se potrivește. Nu poartă rochie strâmtă. E machiată minimalist. Pare studioasă.

Continuă:

— Uite o poveste adevărată: mătușa mea, Clara, își strecoară iubitul pe ușa din spate, ca să nu-l vadă oamenii din oraș. El își parchează mașina în spatele bisericii și merge pe jos până la casa ei. Are 40 de ani! Mi-aș dori să poată spune tuturor că e îndrăgostită de poștaș. Ridică o sprânceană elegantă. Scotty este cu zece ani mai tânăr și o partidă pe cinste.

— Înțeleg.

Tocuri Negre vorbește mult. Și nu despre fotbal.

Îmi zâmbește vag.

— Știi și tu cum e să vrei să stai departe de lumina reflectoarelor și să păstrezi tăcerea asupra vieții tale personale.

Așa este. Chiar și să mă bucur de un pahar de whisky în public mă face paranoic. Îmi imaginez tot ce fac sub formă de titlu de ziar. *Jack Hawke bea alcool! Urmează un nou episod de beție la volan pentru QB[1]-ul din Nashville?* De fapt, primul episod s-a petrecut cu cinci ani în urmă, în al doilea an al meu în NFL[2], și totuși nimeni nu pare să uite. Pe atunci, petreceam mult. Credeam că faima și banii mă fac invincibil. O prostie.

— Da. Îmi place să-mi văd de viață.

Iau o gură de paste, mestec și înghit, cu ochii la ea. Îi înregistrez rigiditatea umerilor. Respiră lung și lent, de parcă nu și-ar dori de fapt să fie aici.

---

1 Abreviere a termenului *quarterback*, care se referă la un post ofensiv din componența echipelor de fotbal american și canadian. (n.tr.)

2 National Football League, Liga Națională de Fotbal American; de altfel, „fotbal", în carte, înseamnă „fotbal american", așadar, nu varianta „europeană". (n.tr.)

Scanned with CamScanner

Rahat. Poate nu-i deloc favorabilă cauzei mele.

Poate că-i un şiretlic ca să scoată un material.

Trec câteva secunde. Nu vorbim. Ea se foieşte pe scaun, cu ochii la mine. Este nepoliticos să continui să mănânc, dar niciun reporter, sau blogger, sau orice altă persoană nu mă va împiedica să...

Îşi muşcă buzele roşii, pline, de parcă s-ar fi înfuriat. Sunt pline şi rujate într-un stacojiu aprins. Păcătoase.

În spatele ochelarilor albi, ochii ei privesc într-ai mei câteva momente. Sunt de un acvamarin viu, conturaţi cu negru şi cu gene dese. Mă străpung cu o ferocitate bruscă.

— Ştii ce, cred că e foarte nepoliticos că ai început să mănânci fără mine, chiar dacă ţi-am scris că întârzii.

— Nu am văzut mesajul tău şi muream de foame. Scuze, ridic din umeri nonşalant, fără să-mi pară rău deloc.

Chelnerul se grăbeşte spre masa noastră, netezindu-şi costumul negru.

— Domnule. Se uită scurt la... cine-o fi, apoi la mine. Îmi pare foarte rău că a trecut de noi. Ştiţi că este cea mai aglomerată seară a anului. Vă rog să mă scuzaţi. Să chem paza?

Tocuri Negre trece de la supărare la iritare. Îl ţintuieşte pe chelner cu laserul din priviri şi cu o faţă indignată.

— Sunt chiar aici. Aici, unde ar trebui să fiu. A fost ceva *plănuit*. Este o *întâlnire*.

Îmi scânteiază ochii. Cu siguranţă vrea să zică o întâlnire *de lucru*?

Ea îşi îndreaptă spatele şi priveşte cu jind la pastele mele.

— Şi vreau şi eu ce mănâncă el, cu pâine extra. Flutură mâna spre farfuria mea cu bolognese pe jumătate mâncate. Şi un pahar de vin roşu. Nu. Să fie un gin tonic cu un shot dublu de Hendrick's şi castravete. De fapt, dacă ai putea să serveşti băutura fără oprire, ar fi fantastic. Mersi.

Scanned with CamScanner

Are vocea ușor marcată de acel accent sudist, care face tot ce spune să sune dulce, și totuși întărit de o tenacitate care aproape-mi face buzele să tremure. Îmi amintește puțin de un pudel pe care îl avea mama cândva, care era gata să sară în orice secundă, la orice nedreptate.

Chelnerul se uită la ea, apoi iar la mine, cu o expresie rugătoare.

— Domnule, scuzele mele cele mai...

Flutur o mână spre el, luând o decizie impulsivă și îndepărtând gândul că deciziile acelea mă vâră de obicei în bucluc.

— Este în regulă. S-o hrănim pe doamna, da?

Face o plecăciune adâncă și dispare, iar eu îmi întorc ochii spre fată.

Îi studiez cu atenție trăsăturile, catalogându-le mai în detaliu decât prin privirea fugitivă pe care i-am aruncat-o acum câteva minute. Nu este frumoasă ca-n pictoriale, dar are *ceva* captivant. Or fi hainele conservatoare, care fac doar aluzie la curbele moi pe care le îmbracă. Or fi buzele. Sigur sunt buzele. Că o face intenționat sau nu, le folosește în avantajul ei, acum țuguindu-le, acum mușcându-și-o pe cea inferioară.

Ca unul dintre cei mai buni QB din ligă, una dintre abilitățile mele speciale este citirea expresiilor faciale și a ticurilor care-mi telegrafiază tactica de joc. Și nu pot să nu văd că se uită la mine ca și cum n-aș fi cineva aparte, fără urmă de interes în ochi, fără să bată din gene, fără să fie copleșită de greutatea numelui Jake Hawke. Fascinant.

— Sunt... purcelușii zburători... pe cămașa ta? întreb, îngustându-mi privirea și analizând cămașa albă, încheiată până la ultimul nasture al unui guler de catifea neagră stil Peter Pan.

— Da. Materialul a fost făcut de un designer din New York. Am comandat-o acum o lună și am luat-o razna. Am făcut până și o pernuță pentru Romeo.

Scanned with CamScanner

— E vorba de prinzătorul[3] cel nou de la Saints? Care a semnat anul trecut?

— Nici pe departe. Este purceluşul meu vietnamez. O dulceaţă. A fost abandonat, şi e cel mai simpatic. Bine, poate nici chiar cel mai simpatic, dar n-am putut să mă abţin când l-a lăsat cineva la Cut'N'Curl, vizavi de casa mea. Era pe jumătate mort. Luna trecută, cineva a lăsat o cutie cu pisoi pe veranda mea, cu un bilet adresat mie. Îţi vine să crezi? De parcă *ar fi ştiut* că o să am grijă de ei. Le-am găsit căsuţe tuturor, mai puţin unuia dintre băieţi. Eşti interesat? Este negru cu gri, adorabil, şi face la litieră, jur.

Pufnesc în râs. Fata asta e...

Dacă Romeo este un porc în miniatură, şi nu un fotbalist, atunci... ce naiba se întâmplă?

— O să zic pas la pisică.

— Orice bărbat are nevoie de o pisică. Te îmblânzeşte.

— Am nevoie?

— N-ar strica. S-ar putea să fie nevoie de mai mult decât de pisică. Pari... Flutură din mâini. Încordat.

N-are idee.

— Aha.

— Îţi plac câinii?

— N-am timp pentru animale de companie.

Ea se strâmbă.

— Dacă te răzgândeşti, recomand pisica. N-am nimic împotriva câinilor, dar ei iubesc pe aproape oricine. Pisicile sunt mai pretenţioase, iar bărbaţii cu pisici pot înţelege stările de spirit schimbătoare şi pot rezista la problemele personale, lucruri care pot reprezenta cheia unei relaţii. Pisicile sunt superamuzante. Ai idee câte clipuri cu pisici există pe internet? Peste un miliard! Nu ţi se pare o nebunie?

---

3 Adaptare a termenului englez *wide receiver*, poziţie ofensivă din fotbalul american şi canadian (n.tr.)

Scanned with CamScanner

Să fie *ea* nebună? Cine dracu' e?

Dar tot îi sorb fiecare cuvânt. Mă înmoi. Mă... interesează.

— Ai zis ceva de material. Ai făcut singură cămașa?

Ea își împinge ochelarii pe nas.

— Magazinele nu au haine pe gustul meu sau potrivite pentru silueta mea. De fapt, majoritatea hainelor din magazine sunt create de persoane care n-au idee ce vrea o femeie *ca mine*. Dar, dacă știi despre blogul meu... Se înroșește. Atunci știi și că specialitatea mea este lenjeria.

Lenjerie? Se îngroașă gluma.

Bat darabana cu degetele pe masă. O parte din interesul de până acum s-a topit. Caută validare? M-am întâlnit pentru scurtă vreme cu o fată care voia să-i promovez cosmeticele. Cumva, oamenii ajung să mă folosească, indiferent că au vrut-o sau nu de la început.

Parcă și văd.

Superstarul NFL Jack Hawke adoră lenjeria bla-bla pentru prietenele lui.

Un chelner îi aduce băutura, pe care ea o dă peste cap, apoi trântește paharul pe masă, cu un suspin adânc.

— Doamne, aveam nevoie de asta de când am intrat și am început să te caut.

Surprinzător, simpatia îmi eclipsează o remarcă acră.

— Ai avut o zi proastă?

Pufnește.

— Un an prost. M-am mutat în Daisy acum doi ani, de la New York, și a fost o nebunie continuă. Familia mea, jobul, orășelul.

Pun furculița jos.

— Și eu am avut o săptămână nasoală.

Ea încuviințează.

Scanned with CamScanner

— Hai să o luăm de la capăt, vrei? Spune-mi despre tine. Cum e să prezinți meteo la TV?

Sunt pe cale să iau o gură de scotch, când lovește întrebarea ei, și băutura îmi rămâne în gât, și scuip, și tușesc, și înșfac șervetul alb ca să-mi acopăr gura.

— Ești bine?

Are ochi mari și luminoși, de culoarea mării.

— Da, zic, gâtuit.

Crede că... *prezint vremea*.

Ce – mama – naibii.

Scutur din cap, procesând ce a zis... despre mesaj... despre cămașa albastră... indignarea față de chelner... și mă prind.

O întâlnire. Un *blind date*, cu siguranță.

Dar fetele au încercat tot soiul de trucuri ca să mă bage în patul lor și înainte. Odată, când eram în deplasare, am intrat în camera de hotel și am găsit o fată dezbrăcată în dulap. Paza a trebuit s-o scoată cu forța, în timp ce ea urla: *Te iubesc, Jack!*

— M-ai văzut prezentând vremea?

Se strâmbă.

— Nu. Știrile mă îngrijorează și mă uit rar la TV.

Îmi scarpin ceafa.

— Și ai fost de acord cu întâlnirea fără să-mi vezi fața? Ești... curajoasă.

Zâmbește cu adevărat pentru prima dată.

— Este versiunea mea de viață periculoasă.

— Te uiți la fotbal?

— Bărbați care se împing reciproc, în colanți, pentru o minge? Te rog. Ca oamenii peșterilor. Prefer cărțile și podcasturile. Tu?

Acum înțeleg privirea seacă de pe fața ei. *Ca să vezi.*

Scanned with CamScanner

Trec cam zece secunde în care ne holbăm unul la celălalt.

Simt un fior de încântare, la început ușor, apoi inundându-mi simțurile. N-are idee. Nu știe cine sunt! Îmi vine să o îmbrățișez. Poate o să iau pisica aia. Glumesc.

Râd, pentru prima dată săptămâna asta. Parcă aș fi într-un univers paralel, unde pot s-o iau de la capăt. Rahat. Tabula rasa, sclipind în alb.

Dar...

Jack. Nu se poate *să nu îi spui* cine ești...

Dacă ea crede că-s tipul cu care urma să se vadă, ar trebui să îi spun adevărul. Să o scutesc de rușinea de a târî asta mai departe.

Dar...

N-am la ce mă întoarce, doar un apartament gol și mutra mea pe ESPN.

În plus, mi se pare sexy, așa încheiată până la gât, parcă așteptând să se dezlănțuie.

Privirea mea trece peste cămașa ei strâmtă, peste curbele care întind materialul.

Îmi plac țâțele.

Spune-i. Deschid gura, dar vorbește ea.

— Care-i partea ta favorită din prezentarea vremii? Furtunile de zăpadă, când știi că orașul așteaptă fiecare cuvințel, ca să alerge să cumpere lapte și pâine?

Ia o gură imensă din pastele pe care i le-a adus chelnerul, folosindu-se de furculiță și de lingură ca să le răsucească. Asta-mi dă câteva secunde să mă gândesc la o replică.

— Îmi plac norii. Și ploaia. Este... udă.

Ea îmi aruncă o privire rapidă și își șterge gura cu șervetul, delicat, atrăgându-mi atenția asupra oaselor delicate ale încheieturilor ei și a eleganței din mișcări. Cândva, cu multă vreme în urmă, pe când eram doar un

Scanned with CamScanner

puşti sărac din Ohio, mi-aş fi dorit să desenez mâinile acelea şi să le surprind delicateţea. Arată de parcă mi s-ar putea sparge în braţe...

— Uau, îţi plac *norii*?

— Da, aceia pufoşi, cumulus. N-am idee despre ce vorbesc. Cei... albi.

— Aha. Se încruntă. E din cauza mea, nu-i aşa? Vorbesc prea mult, am întârziat, am fost nepoliticoasă cu chelnerul, şi nu-ţi place...

— Elena? Ce faci aici?

Cuvintele vin de la un tip îndesat, bine îmbrăcat, şaten, care s-a apropiat de masa noastră. Se uită la mine şi îi citesc recunoaşterea imediată pe chip, din felul în care cască gura. Da, iată, aşa sunt recunoscut de obicei.

Mă uit la *Elena* – mulţumesc Cerului, i-am aflat numele –, iar ea este palidă. Mâinile îi răsucesc perlele din jurul gâtului. Mă încrunt, cu privirea plimbându-se de la ea la el, şi mă întreb care este legătura.

— Sunt la *întâlnire*, Preston. Nu se vede?

El pufneşte, cu ochii mari, uitându-se de la mine la ea.

— În seara asta? Am crezut c-o să fii... acasă.

Elena se încordează.

— Nu am de gând să sufăr.

Preston îşi netezeşte cravata, cu buzele strânse.

— Normal. Dacă ştiam că vei fi aici, n-aş fi venit cu Giselle. Arată din cap spre centrul restaurantului, fără să-şi ia ochii de la Elena. Tocmai am ajuns – şi stăm chiar acolo. Mă duceam să-mi iau o băutură de la bar şi te-am văzut...

Ochii ei lucesc ca fulgerul, şi cred că intuiesc o urmă de durere în adâncurile lor.

— Uită că m-ai văzut. Du-te la Giselle.

El îşi îndeasă mâinile în buzunarele pantalonilor.

— N-am vrut să...

Scanned with CamScanner

— Ai reușit. Arată spre pastele ei. În plus, eu încerc să mănânc, și știi cât de mult *îmi place* să mănânc, da?

El deschide gura să vorbească.

— Tai-o, spun, mai aspru decât intenționam.

El nu se mișcă. Se uită fix la... partenera mea. O măsoară din priviri, din cap până în picioare, și pare nemulțumit.

— Nu pot să cred c-ai fi interesată de *el*, spune încet.

Corpul meu se încordează.

El face un pas spre ea.

— Toată lumea vrea să treci peste, dar tipul ăsta nu e...

Mă ridic. Cei 1,93 metri ai mei îl depășesc cu mult, și-mi dau seama că a uitat cât de înalt sunt, mai înalt decât par la TV. Strâng pumnii și tot ce-am acumulat săptămâna asta amenință să erupă. De obicei, îmi controlez la sânge temperamentul, știind că tot ce fac este atent urmărit, dar să mor eu dacă îl las să-i vorbească de parcă ar fi o copilă.

— Du-te la masa ta, sau fac eu să te scoată afară, murmur. Este restaurantul *meu*.

El ridică mâinile, parcă pentru a mă ține la distanță.

— Vezi și tu că aduce necazuri, Elena.

Ea ridică din umeri.

— Poate de necazuri am nevoie, Preston. De nițică aventură.

El se uită urât la mine, apoi pleacă în grabă și se așază lângă o tipă blondă.

Mă așez din nou și mă uit în ochii ei, care licăresc.

Nu. Doar să nu plângă. Femeile care plâng îmi amintesc mereu de mama. O vedeam mai mult plângând decât zâmbind. Și asta mă face să vreau să repar situația.

— Ești bine?

Scanned with CamScanner

Ea încuviințează, părând să se adune. Se uită la masă, își drege glasul.

— Mersi că m-ai scăpat de el. Nu știam că va fi aici.

— Nu-i problemă, zic.

— Deții locul ăsta?

Ridic din umeri.

— Diversificare. Nu vreau să devin maestru bucătar. Arăta bine pe hârtie, așa că l-am cumpărat.

— De ce a zis că aduci necazuri?

Unge cu unt o felie de pâine, cu ochii plecați.

— Când ești faimos, oamenii ori te adoră, ori te detestă.

Chelnerul îmi ia farfuria și mai aduce un gin tonic pentru ea.

— E fostul? întreb. Și, să ghicesc, încă n-ai trecut peste relația voastră?

— E o poveste lungă.

Ea oftează. Tot nu se uită la mine, iar treaba asta mă enervează: îmi doresc să mă privească. Oamenii se holbează mereu la mine. Ea de ce nu o face?

Mi-o imaginez în penthouse-ul meu, cu părul arămiu pe o pernă, cu trupul întins pe patul meu...

La naiba.

Asta de unde a mai apărut?

Nu o *cunoști*, Jack.

Abia ai întâlnit-o.

Calmează-te.

Scanned with CamScanner

Capitolul 3

ELENA

Măi.

Măi.

Măi.

Strecor priviri scurte tipului superb din faţa mea. Cine-ar fi zis că tipii de la metro sunt atât de sexy? Şi chipul ăsta frumos, în stil clasic? E ca un zeu grec pe steroizi. Nu e de mirare că-l adoră televiziunea. E cel mai chipeş tip pe care l-am văzut. Şi are o alură de băiat rău. Mă cuprinde ameţeala când mă gândesc cum s-a comportat cu Preston, la cum l-a copleşit cu statura lui, la cum şi-a reţinut cu greu furia. Nu mă pot gândi la doi bărbaţi care să fi intrat vreodată într-o dispută pentru *mine*. Mai ales când mestec de parcă ar fi ultima mea masă.

Îmi dreg glasul.

— Topher a spus că şi tu te-ai despărţit de cineva. Ai încercat aplicaţiile acelea pentru dating, gen Tinder? Eu n-am avut curajul.

El se încruntă.

— Site-urile acelea mă sperie. Nu intra pe Tinder dacă nu cauţi sex, Elena. Chiar şi aşa, tot e periculos.

Am roşit toată seara, dar acum obrajii mi se încing, iar eu îmi apăs o mână pe faţă. Da. E sexy.

Scanned with CamScanner

— Adică... poate n-ar fi atât de rău. „Dacă ești bun, ești singur."

El ridică o sprânceană.

— Mark Twain?

Sunt brusc interesată.

— Citești clasici?

— Încearcă să nu pari atât de surprinsă. Ochii lui îmi coboară pe buze. Ce fel de cărți îți plac, Elena?

Mă opresc. Nu-i o idee bună să pomenesc de cărțile romantice pe care le consum, așa că mă rezum la elementele de bază.

— Sunt bibliotecară. Citesc orice.

— Fugi de-aici. Pe bune că ești bibliotecară? Clatină din cap. Ar fi trebuit să ghicesc.

Dar nu i-a zis Topher?

— De ce zâmbești? întreb.

El se apleacă peste masă și îi simt mirosul: masculin, amestecat cu piele industrială și scotch de calitate.

— Pentru că te potrivești în fanteziile cu bibliotecare ale oricărui tip: ești inteligentă, studioasă, ai ochelari mari și porți o fustă creion strâmtă.

Îmi zâmbește cu dinți foarte albi.

Ah.

Ah!

Piciorul îmi tresare sub masă și îmi împing ochelarii pe nas. Îmi tot alunecă, și știu că e din cauza căldurii tot mai evidente din încăpere și a tensiunii tot mai dense din aer.

— Cred c-ar fi trebuit să-mi vâr un creion în păr și să fi venit cu o carte în mâini, ca să completez imaginea.

— Data viitoare, poate.

Scanned with CamScanner

Inima îmi bate cu putere când se uită la mine de parcă aș fi o bomboană de ciocolată belgiană. Mă uit în jur. Ce univers este cel în care tipii ca el au fantezii cu tipe ca mine? Sunt și mai agitată.

Redirecționează.

— Așa. Deci ce s-a întâmplat cu fosta?

Strânge din buze și trăsăturile i se înăspresc.

— Fosta mea m-a părăsit pentru un hocheist profesionist, apoi a scris o carte despre mine, în care a pomenit toate detaliile, inclusiv din viața noastră sexuală. A mai zis și că sunt un alcoolic abuziv.

Rahat.

— E adevărat?

— Nu.

— De ce ar face-o?

— Oamenii fac lucruri nebunești pentru bani, chiar și cei care spun că țin la tine.

Are o privire distantă, pierdută. Știu prea bine ce distrugeri poate provoca bârfa. Preston și Giselle au ținut pentru ei tot ce se petrecuse între noi, și totuși tot orașul știe că mai întâi a fost cu mine. Am surprins privirile pline de milă ale tuturor, iar poveștile pe care și le-au imaginat sunt simple: *Săraca fată. Preston a lăsat-o pentru sora ei mai frumoasă și mai tânără.* Nu e tocmai adevărul, dar prefer să uit.

— Vrei să o bat? Pot să mă iau la trântă cu cele mai bune.

— Nu, râde el.

Îl analizez. Mă uit la brațele lui puternice, la părul șaten-deschis care le acoperă, la lungimea degetelor lui, la felul atent în care-și trece arătătorul peste buza paharului, la privirea lui care lâncezește. Cred că alcoolul își face efectul, pentru că spun:

Scanned with CamScanner

— Cred că părțile sexy au fost apreciative, deși e doar o presupunere. Sorb din gin. Încerc să găsesc și aspecte pozitive în toată treaba. Ce-a zis, mai exact?

Degetul lui se oprește, iar ochii lui în nuanțe arămii îi pătrund pe ai mei. Clipesc. Nu sunt căprui, nici gălbui, ci undeva la mijloc, sunt aurii, pătrunzători, intenși, de nuanța unui răsărit cald, chiar și în lumina slabă din restaurant. Un rânjet mic începe să i se întindă pe față, ridicându-i trăsăturile dăltuite până când devine întreg.

— Elena, nu mă va uita niciodată.

Mă furnică spinarea.

E un comentariu arogant, dar la naiba, curiozitatea triumfă.

— De ce? Inima îmi bate cu putere.

Am trecut de la Mark Twain la o discuție despre sex, iar eu stau cu sufletul la gură.

— Mă întrebi cum sunt la pat?

— Cred că pot citi cartea. Cum se cheamă? Îmi scot telefonul. Totul e pe Amazon, mai nou.

Este o provocare, iar el o acceptă.

— Mai bine nu.

— Atunci, spune-mi tu. Economisesc bani și timp.

El se uită la mine zece secunde, cu pleoapele coborând. Trage aer în piept.

Înghit. Am mers prea departe. N-ar trebui să insist. Despre sex! Ce se întâmplă cu mine? Cred că-i din cauză că i-am văzut pe Preston și Giselle.

— Elena, spune el încet, parcă gustându-mi numele, lungind fiecare silabă. Are vocea joasă și răgușită, ca o mătase exotică, adâncă și bogată în nuanțe de auriu și bleumarin, care-mi alunecă printre degete. Să zicem că știu să satisfac o femeie, ca să mă dorească în fiecare moment în care nu suntem împreună.

Scanned with CamScanner

Mă ofer voluntară.

Ce?

Nu.

Inspir adânc.

Serios, cine-a închis supapa cu aer?

De ce transpir în februarie? Mă uit la băutura mea. Ar trebui să mă opresc.

— Nu ai nimic de zis? întreabă el, blând.

Acum înțeleg. Greg e mult peste mine la capitolul sex. Pun pariu că le-o trage tipelor în stânga și-n dreapta. Că are admiratoare meteo. În fond, e o celebritate în Nashville – dacă s-a scris și o carte despre el! Iar eu îmi irosesc cei mai frumoși ani cu un vibrator.

— Sună minunat.

Îmi păstrez calmul, sperând că nu m-am înroșit ca o sfeclă. La dracu', Preston purta pijama în pat. Cu șosete! Șosete negre, împuțite.

— Minunat? Zâmbește. E și ăsta un fel de-a spune.

Schimb subiectul.

— Preston se vede cu sora mea. O vezi?

Am spatele întors spre ei, însă fac un semn din cap spre centrul restaurantului și continui:

— Ea este cea înaltă și frumoasă. S-au întâlnit la grătarul organizat de familia mea anul trecut, de Ziua Independenței, când ea s-a mutat înapoi în Nashville.

— Rahat.

— Dublu rahat.

Dau peste cap ce mi-a rămas din băutură. Chelnerul țâșnește spre mine cu una proaspătă.

— Fosta mea își dorea un inel. Când n-am putut să i-l ofer, s-a răzbunat scriind cartea. Nu era persoana potrivită, spune el.

Scanned with CamScanner

Pufnesc.

— Persoana *potrivită*. Am ajuns să cred că nu există.

El încuviinţează bucuros.

— Sunt de aceeaşi părere. Nu-mi plac relaţiile. N-aduc decât suferinţă.

Mă aplec peste masă, până ce ajungem mai aproape.

— Preston nici măcar nu-mi găsea c-l-i-t-o-r-i-s-u-l. Parcă... nu încerca suficient cu mine, şi cred că simţeam, cu intuiţia mea feminină, că lipsea ceva, însă am ignorat acea voce din capul meu.

Tresar, imediat ce-mi dau seama ce am spus.

Ce fac? Flirtez prea mult. Am spus „clitoris" pe litere. Oftez şi dau înapoi.

— Îmi pare rău. Vorbesc în dodii. Toată povestea asta cu întâlnirea de Sfântul Valentin a fost o greşeală.

— Nu a fost, Elena.

Scanned with CamScanner

Capitolul 4

JACK

Nu pot să cred că am pomenit despre Sophia și despre cartea care dezvăluie totul despre mine. O fi fost ea frumoasă și-o fi zis că mă iubea, dar și-a dat arama pe față. Înghit și îmi privesc paharul. Am băut un singur scotch, și totuși, pentru Dumnezeu, deja zic prea multe. Nu știu de ce, dar gândul că Elena ar putea citi despre mine cum c-aș fi doar un sportiv cu fire năvalnică și aplecare către alcool și violență domestică mă neliniștește. Nu vreau deloc să-i las impresia asta.

E atât de...

Îmi înghit un zâmbet. Este aproape *timidă*, și totuși nu, pentru că vorbește direct, lucru pe care-l apreciez.

Simt o privire spre mine, și nu una prietenoasă. Privesc peste umărul ei și mă încrunt la Preston, care-mi aruncă ocheade pe furiș, între două gânguriri către partenera lui.

Încerc să-mi imaginez cum e pentru ea să locuiască într-un oraș mic și să-i vadă mereu.

Iadul pe pământ.

Știu cum mă văd reporterii și fanii. Petrecăreț. Nepoliticos. Pierzătorul de la Super Bowl.

ed with CamScanner

Ea se apleacă peste masă, iar parfumul ei dulce și proaspăt mă învăluie. Miere amestecat cu flori de primăvară.

Cât a trecut de când ai cunoscut pe cineva care nu te judecă după trecutul tău?

La naiba cu asta.

Cât a trecut de când ți-ai tras-o?

— Cum e să fii la TV?

Este foarte concentrată la pastele ei, pe care le consumă însă cu mișcări grațioase. Mai ia o felie de pâine.

Mă simt agitat. Nu-mi place să o mint.

— Toate privirile așteaptă să fac o greșeală, iar după săptămâna pe care am avut-o, cred că e posibil să fie sfârșitul carierei mele.

Este adevărul.

Mâna ei de pe masă se întinde și o atinge scurt pe a mea, înainte să se retragă.

— Îmi pare rău. Sună groaznic.

Când s-a mișcat, lumânările i-au accentuat calitatea bluzei, iar eu încremenesc când intuiesc culoarea de sub ea – ceva roz și sexy. Un val de căldură îmi cuprinde penisul.

Sunt prins într-o imagine: cum ar fi să se afle sub mine, cu picioarele strânse în jurul taliei mele, cu sânii plini lipiți de pieptul meu, cu acele tocuri joase înfipte în spatele meu...

Jack, potolește-te.

Tac și mă încrunt. Mă gândesc la șirul lung de femei fără chip care mi-au intrat în și mi-au ieșit din viață. Elena nu e genul meu. Are inima frântă și e... de treabă. Dar, la naiba, nodul de îngrijorare și tensiune din piept mă omoară.

Scanned with CamScanner

Bat darabana pe masă. O privesc mâncând și ultima felie de pâine. Ochii mi se mișcă de la ea la cei din restaurant, cât îmi termin băutura. Mă întreb dacă va veni cineva să-mi ceară un autograf, sau să-mi spună că sunt un ticălos. Nu vreau să știe ce cred oamenii despre mine.

Ea mă privește.

— Ești foarte tăcut.

— Da.

— De ce?

Mă încrunt. Nu știu cum să-i explic cum a fost săptămâna pentru mine fără să dezvălui cine sunt.

Ar trebui s-o fac chiar acum.

— Sunt tăcut de obicei.

— Eu nu. Vorbesc prea mult.

— Aha.

Spune-i, Jack. Spune-i că nu ești tipul cu care trebuia să se vadă.

Ea își ia paharul de pe masă și dă băutura peste cap. Oftând, își împăturește șervetul, cu mișcări elegante, apoi se ridică. Are o privire triumfătoare pe față, de parcă ar fi reușit să termine un proiect dificil.

Mă îndrept în scaun.

Pleacă?

După ce-și scormonește prin poșetă, scoate un teanc de bancnote de 20, pe care le pune pe masă.

— Ce faci? întreb.

Se strâmbă.

— Mă duc acasă. Mersi pentru cină. Ar trebui să fie suficient pentru partea mea de notă. A fost... minunat să te cunosc. Poate c-o să decid să mă uit la știri.

Se foiește, cu pantofii deja întorși spre ușă.

Scanned with CamScanner

— Stai, Elena.

N-am idee ce vreau să spun, când mă ridic. E atât de scundă pe lângă mine. Nu știu dacă are 1,65 pe tocuri. Mă uit la ea de sus până jos, la fusta ei neagră, care i se lipește de silueta tip clepsidră, delicioasă, plină de promisiuni – nu o remarcasem. La naiba.

— Nu pleca, murmur eu.

Renunță, renunță, strigă bunul meu simț, dar îl amuțesc. Nu știu ce urmează în viața mea, iar o parte din mine vrea să dea totul la o parte și să uite. Cu ea.

— Haide, a fost groaznic. Expiră. Eu am întârziat. Tu nu mi-ai răspuns la mesaje. A apărut fostul meu. Mi se pare... aiurea.

— Recunosc că abilitățile mele sociale lasă de dorit. Îi iau banii și i-i vâr înapoi în mâini. Ni se ating degetele. De ce nu mergem în altă parte?

Iată. Așa sunt eu, impulsiv.

— Unde?

O expresie nesigură îi marchează chipul.

Aș putea să propun alt bar, pentru un ultim pahar sau pentru desert, dar acolo ar fi oameni care mă cunosc. Sunt doar câteva locuri în care mă simt în largul meu, iar acesta e unul dintre ele. De când a apărut cartea Sophiei, acum un an, nu prea mai ies. M-am retras, am tras obloanele, și încerc să-mi protejez cât mai pot din reputație.

— La mine. Nu e departe.

Fac un pas în față și îi pun mâna pe brațul meu.

— În plus, fostul tău e aici. Nu vrei să pleci cu mine?

— Chiar nu te-a plăcut. Se uită în podea, apoi la mine. Dar eu nu merg acasă la bărbați necunoscuți.

— Elena...

— Da?

Scanned with CamScanner

— Și dacă ți-aș spune că sunt cu adevărat specializat în c-l-i-t-o-r-i-s-u-r-i?

Ea râde. Obrajii i se înroșesc.

— N-ar fi trebuit să-ți zic asta.

— Orice cuvânt folosit are sens și scop. Tu ai zis-o. De ce crezi c-ai zis-o?

Ea își mușcă buza, și iată-ne față în față, privindu-ne prea lung, și oamenii probabil că deja se holbează și fac poze cu telefoanele.

— Este Sfântul Valentin. Ce planuri ai pentru seara asta? Să plângi după fost, cu o cutie de înghețată în brațe?

— Poate.

— Eu sunt mai bun decât înghețata.

— Mi se pare evident că n-ai mâncat încă Rocky Road de la Ben & Jerry's.

— Mi se pare evident că nu mă cunoști.

Mă întind și îi ating scurt buza de jos, trecându-mi degetul peste pielea mătăsoasă. Mi se umflă scula în pantaloni.

Ochii i se închid, iar ea înghite, cu gura întredeschisă.

— Nu știu... ce să zic.

— Elena, ai de gând să mă faci să te implor?

Ochii îmi ard. Dorința pentru ea crește cu fiecare clipă în care ne privim.

Te rog, spune da.

Scanned with CamScanner

Capitolul 5

ELENA

Privesc prin cameră, un penthouse de la etajul superior al hotelului Breton, un loc elegant, lângă restaurant. Mă uit la Greg, care ne pregătește băuturi la minibar. Nu mai am nevoie de alcool, evident, fiindcă am băut mai mult decât destul, și sunt deja ameţită, *și ce naiba fac aici?*

Eram gata să închei întâlnirea devreme, pentru că nu îmi mai vorbea, și știam că eu sporovăiam prea mult despre porci exotici, pisici vagabonde și Preston. Doamne. Am nevoie de un curs de dating.

Dar a meritat să ies din Milano's la braţul lui, cu Preston și cu Giselle făcând ochii mari la noi. Greg își aruncase braţul în jurul umerilor mei și mă trăsese aproape, în timp ce valsasem pe lângă ei. Apoi, sunase la un taxi pe care-l avea mereu la dispoziţie și ne dusese la hotel.

Tăcuserăm tot drumul până acolo. El îmi tot arunca priviri scurte, dar, când mă uitam la el, lăsa ochii în jos și se uita în faţă. Părea că vrea să spună ceva, iar eu m-am gândit că era la fel de agitat ca mine.

Am intrat în hol, iar el mi-a șoptit să ignor orice vedeam. Nu era nimeni în jur, cu excepţia pazniculuí care

Scanned with CamScanner

se afla lângă uşile duble ale penthouse-ului la care ne-a dus liftul, la etajul 20.

Este întors cu spatele, şi îi mănânc din priviri umerii imposibil de laţi, lucirile din părul lui de culoarea mahonului – de parcă ar petrece mult timp în aer liber. Poartă nişte pantaloni cenuşii, scumpi, care sunt probabil făcuţi pe comandă, iar materialul îi îmbrăţişează coapsele puternice.

Alunecă în jurul barului, punându-mi apă tonică în gin, cu mişcări uşoare, precise, ca ale unui tigru în junglă. Greg o fi vorbind şi-o fi mergând ca un bărbat, dar are ceva animalic.

Se întoarce, iar eu tresar.

Vine spre mine.

Nici măcar nu îl cunosc, şi...

Am nevoie de asta, mă opun. În plus, l-a aprobat şi Topher. Stau pe fund acasă, de luni de zile, şi am nevoie de ceva, de *orice*, care să mă scoată din impas şi să mă ajute să-mi continui viaţa.

Eşti limitată numai de regulile pe care ţi le impui tu. Trăieşte-ţi viaţa, îmi spune Nana, în minte. Asta mi-a zis când am lansat bomba că nu mă duc la Facultatea de Medicină. Voia să fiu sinceră cu mine. Cred c-ar fi fost de acord cu omul de la meteo.

El îmi întinde o băutură şi ia o gură din a lui. În ochi îi licăreşte o urmă de sălbăticie. Îmi sorb ginul tonic, privindu-l direct. Vreau să fiu sălbatică. Vreau să fiu sălbatică *cu el*.

Nu vrei, se opune partea mea raţională.

— Aici locuieşti?

Pun paharul pe masă. Ce întrebare stupidă, Elena.

Se opreşte o clipă.

Scanned with CamScanner

— Am un apartament în apropiere, dar penthouse-ul este mai aproape de muncă.

Un restaurant și două reședințe? Greg e înstărit.

— Aha.

Mă uit la patul king size care se află în dormitorul de la capătul holului, la plapuma umplută cu puf, de o albeață opulentă, la milioanele de perne pufoase. Am fost cu doi tipi, toată viața mea. Unul era Tad, iubitul meu din facultate, care se mutase în Silicon Valley după absolvire. Nu mi-a cerut să mă mut cu el. Trebuia să se adapteze la noua slujbă și să-și găsească un loc, mai întâi. Nu am insistat. Ne-am despărțit cu promisiuni că vom ține legătura și ne vom vizita, dar niciunul nu am făcut-o. Avuseserăm o relație benignă, confortabilă, și la câteva luni după ce a plecat m-am trezit că rareori mă mai gândeam la el. Cam cu un an în urmă, l-am căutat on-line și am văzut că tocmai se căsătorise. Apoi a apărut Preston, și iată cum a ieșit. Bărbații mă tot părăsesc, și mă întreb dacă-mi lipsește ceva.

— Pari agitată, Elena. Nu e cazul.

Cum să nu. E ca și cum i-aș zice purcelușului să nu mănânce castraveți.

— Dacă ai vrea mai degrabă să-ți chem un taxi să te ducă acasă, fac așa. Dar mă gândeam că... părem să avem...

Se oprește, ezitant, parcă neștiind ce să spună.

— Nu. Îmi doresc să rămân aici.

— Bine.

Ne privim câteva minute, iar eu mă foiesc.

Se apropie și își pune paharul pe masă, unde este și al meu.

— Pot să-ți desprind părul?

Scanned with CamScanner

Are vocea ezitantă și mă liniștește să cred că e și el agitat.

— Bine.

El îmi trage părul ridicat în coc, pe care îl aranjasem cu grijă de dimineață, înainte de muncă.

Oftează când îmi cade pe umeri și își trece mâinile printre șuvițele lungi, care-mi ajung până la jumătatea spatelui. Părul meu este o comoară, lung și des și lucios, într-o nuanță arămie cu reflexe aurii. Topher îmi spune mereu să-l port desfăcut, pentru că este cea mai bună calitate a mea, însă este mai ușor să-l țin în coc sau să-l prind cu o bentiță.

— Superb. Nu-mi dădusem seama că e atât de lung, murmură el.

Mâna lui îmi masează scalpul într-un fel care mă face să mă apropii de el, cu trupul destins și topit sub intensitatea ochilor săi aurii.

— Trebuie să semnezi niște hârtii, în regulă?

Hârtii?

Clipesc.

Degetul lui mare îmi trage buza de jos, atingând-o ușor, cum a făcut la Milano's.

— Sunt chestii elementare de confidențialitate. Un acord. Din cauza persoanei mele publice și a ce a făcut fosta mea, nu pot să-mi asum niciun risc. Suntem OK?

— Dar nu ești *așa* de celebru.

El se oprește și se dă înapoi, iar eu mi-l doresc imediat lângă mine.

— Elena, ar trebui să-ți zic ceva... Își trece mâna peste față. Rahat.

Ezită.

Scanned with CamScanner

Expir. Preston o duce pe Giselle acasă, și chiar dacă se va îmbrăca în pijama și în șosetele lui puturoase, tot eu voi fi singură în noaptea asta.

— Ești însurat?

— Nu.

— Ai iubită?

— Nu.

— Ești ucigaș în serie?

— Nu, însă n-aș recunoaște dacă aș fi.

Zâmbește.

— Ai vreo BTS?

Pufnește.

— În niciun caz. Tocmai mi-am făcut analizele. În plus, nu fac niciodată sex neprotejat.

De ce pare atât de agitat, atunci? Poate că e vina mea. Nu sunt genul lui obișnuit.

— Atunci suntem OK. Asta e, nu? Doar sex între două persoane singuratice.

El oftează și mă privește lung.

— Tu nu ar trebui să fii singuratică, Elena.

Tot trupul mi se înmoaie de sinceritatea formulării, și de căldura din vocea lui. Îmi place tonul lui răgușit. E masculin și nu seamănă deloc cu al lui Preston. Îmi scoate ochelarii, iar eu mă uit la buzele lui. Sunt teribil de senzuale și îmi vine să le mușc, cu o adâncitură în cea inferioară. Niciun bărbat n-ar trebui să aibă o asemenea gură păcătoasă.

— De aceea vom face asta, murmur eu.

El pare să ia o decizie și mă conduce într-o bucătărie imensă, modernă, de unde scoate câteva foi de hârtie dintr-un sertar și le pune pe tăblia de marmură albă.

Scanned with CamScanner

Fac tot ce pot să mă concentrez la ele, însă mi-e greu când el se mișcă în spatele meu, cu trupul lipit de al meu, și îmi ridică părul într-o parte, apăsându-mi ușor cu buzele pielea sensibilă de pe ceafă.

Simt o flacără tot mai intensă arzându-mă de la acel contact scurt. Nici măcar nu ne-am sărutat și eu deja iau foc pe dinăuntru.

Inspirând întretăiat, arunc o privire rapidă peste hârtii. Un acord de confidențialitate. Ce scârbos. Sunt o persoană de încredere. Nu îmi împărtășesc viața personală cu nimeni. Doamne, am și eu secrete! Creez lenjerie sexy.

Mâinile lui îmi desfac perlele, iar atingerea lor pe piele îmi înmoaie picioarele.

— Grăbește-te, Elena.

Cuvintele blânde îmi ajung în vintre, unde se adună căldura, iar eu mă înfior. Apuc un pix și notez nume și adresă.

Mă întorc spre el și-mi mușc buza.

— Gata.

Are din nou privirea aceea sălbatică. Pieptul i se ridică rapid când mă privește din cap până-n picioare. Nu știu ce vede, doar că părul mi se revarsă pe umeri și sunt convinsă că mi s-au întărit sfârcurile.

Îmi pun mâna pe pieptul lui.

— Mai întâi, spune-mi trei lucruri despre tine.

Degetele lui îmi descheie nasturele de sus al cămășii.

— Să vedem. Al doilea nume al meu este Eugene, iar împreună cu faptul că am avut puseul de creștere doar pe la 16 ani, mă făcea să o încasez din plin în gimnaziu. Mai descheie un nasture. Apoi, sunt complet îngrozit de apă. N-o să mă vezi niciodată înotând sau în vacanță pe plajă.

Dar pare atât de atletic.

Scanned with CamScanner

— De ce? expir eu, în timp ce el ajunge la următorul nasture.

El își lipește fața de gâtul meu și inspiră. Buzele lui îmi mângâie părul.

— Nu-ți spun. Băga-mi-aș, ce bine miroși. Ce parfum este?

Expir întretăiat. A fost un cadou de la Topher.

— Nu-mi amintesc. Al treilea lucru?

Se joacă și cu ultimul nasture, fără să-l descheie încă.

— Chiar vrei să știi?

Încuviințez, și mă furnică trupul când mâna lui mă trage de păr, iar gâtul mi se arcuiește. Mișcarea e cam bruscă și poruncitoare, însă îmi trimite șocuri electrice pe șira spinării.

— Îmi place să fac sex dur și murdar. Te sperie?

— Dacă nu scoți cătușele, nu.

Cred că sunt beată, pentru că s-ar putea să nu mă deranjeze nici alea.

El mă sărută pe claviculă. Ușor.

— Și n-ai întrebat despre al patrulea, dar adevărul e că s-ar putea să fie nevoie să mă masturbez în baie înainte să ți-o trag, Elena.

Expir lung.

— Greg...

El tresare, lăsând mâinile jos.

— Nu-mi spune Greg.

— OK, Eugene.

El râde.

— Spune-mi despre tine.

— Mă mai cheamă și Michelle.

Scanned with CamScanner

El mă priveşte lung, iar ochii i se întunecă în timp ce-mi deschei şi ultimul nasture de la cămaşă, de unde a rămas el. Chiar fac asta. Şi libertatea de a o face, ştiind că tipul ăsta *mă vrea*, îmi dă curaj.

— Mai spune-mi, murmură el, privindu-mă cum îşi priveşte un lup prada.

— Ador cărţile: mirosul lor, greutatea lor în mâini. Înainte să fiu bibliotecară, editam cărţi de dragoste în New York.

El mă priveşte în ochi, cu gura delicios de aproape de a mea.

— Interesant. Altceva?

— Când sunt agitată, silabisesc cuvinte.

Mă înroşesc.

— Te fac să te simţi agitată. S-a notat. Altceva?

— Nu am avut niciodată orgasm cu un tip.

Ochii i se măresc.

— Draga mea Elena, de asta mă voi ocupa prima dată.

O expiraţie lungă îmi părăseşte pieptul, parţial uşurare, parţial entuziasm, care mă cuprinde la felul în care mă priveşte, de parcă urmează să mă devoreze bucăţică după bucăţică. Senzaţia de încredere sporeşte. Cu o mişcare pricepută, el îmi face bluza să alunece pe podea.

Înghite în sec. Ochii lui îmi ard fiecare centimetru. Face un pas în spate, cu ochii în flăcări.

Oi fi eu bibliotecară, dar lenjeria mea anunţă *felină sexy*.

Îmi desfac fermoarul fustei şi ies din ea, dându-i un şut într-o parte. Aterizează lângă masa din bucătărie.

Ştiu exact ce vede: un set din trei piese, cu paiete. Un sutien, chiloţi şi jartiere, cu dantelă italiană făcută manual.

Scanned with CamScanner

— Fute-m-aș.

Ah, mă ocup eu.

Îmi apuc cupele mărimea C, trecându-mi mâinile peste material și arătându-i cum se schimbă paietele din roz în argintiu.

— Pe sânii mei se văd unicorni mici când miști materialul. Îmi trec degetele peste elasticul chiloților și mă simt atât de curajoasă privindu-i fața. Apoi mă ating acolo. Când mișc paietele – fac să alunece materialul de deasupra micului nod de nervi –, este o inimioară.

Mi se pare ciudat cât de ușor mi-e cu el, când n-am fost niciodată în stare să-mi prezint modelele lui Preston. El aruncase o privire manechinelor din camera mea de cusut și ieșise, îndurerat, cu fața lividă. Strigase la mine că-mi voi distruge familia cu *înclinațiile* mele. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu era pentru mine; că nu era *acela*.

Acela ar trebui să te înțeleagă și să te accepte.

Dar tipul din fața mea nu mă privește deloc cu dezgust. Își trece mâna peste maxilar, peste pomeți.

— Elena, nu ești ce mă așteptam să fii. Sau poate că ești. Nu știu, clatină el din cap. Nu pot gândi limpede.

Degetele mele dansează pe coapse, către bucățile de dantelă. Desfac clipsul și las jartiera să cadă.

— Mai mult, icnește el, cu mâna pe pantaloni.

Îmi desfac sutienul triunghiular, îl răsucesc și-l las să-mi cadă dintre degete pe marmura bucătăriei.

El își mușcă buza și mă privește.

Dau nițel din șolduri și-mi cad și chiloții.

Cine sunt acum? Cine e nebuna asta? Nu știu, dar îmi place.

— Elena, îmi spune el numele, cu un geamăt, și cade în genunchi acolo, în bucătărie.

Scanned with CamScanner

Mâinile lui îmi cuprind talia și el mă sărută cu buzele deschise pe osul șoldului, sugând și mușcând spre centru. Un deget îmi atinge pe rând sfârcurile, cât limba lui mă pictează posesiv, cu o căldură cotropitoare și promisiuni întunecate. Trupul meu tremură de dorință, iar nervii îmi tresar când mă arcuiesc spre el.

Orice gând coerent dispare.

O frenezie delicioasă creează un vârtej înăuntrul meu, umedă, alunecoasă, pasiune învelită în senzația buzelor și limbii lui. Fiecare geamăt pe care-l scoate, fiecare atingere a mâinilor, a limbii este amplificată, devenind o apăsare care mă face pierdută în universul necugetat format din mine și din el. Își mișcă limba și degetele înăuntrul meu și o stea explodează într-o lumină orbitoare undeva deasupra mea, înmuindu-mă în praf stelar, scântei și tăciuni sclipitori care pocnesc în jurul meu. Dându-mi capul pe spate, strig, icnind, și tot trupul îmi tresaltă spasmodic, iar pielea mea se bucură de eliberarea aceasta superbă.

Trec câteva clipe. Mă lupt cu urmările. Camera se învârte cu mine când el mă ia în brațe, mă duce din bucătărie pe hol și în dormitor. Nu vorbim, sau poate că el vorbește, dar eu nu-l pot urmări, moale în îmbrățișarea lui caldă. M-a prins lupul și sunt nespus de fericită.

Nu recunosc partea asta îndrăzneață din mine, dar este ce vreau acum. Momentul. Bucuria. Noaptea asta.

O să mă îngrijorez mai târziu de ce-o să fie mâine.

Scanned with CamScanner

Capitolul 6

JACK

Câteva ore mai târziu, mă trezesc brusc și mă ridic în capul oaselor, cu pumnii ridicați, cu inima bătând în ritmul unui tren de marfă. *La naiba.* Iar coșmarul. Îmi masez umărul stâng, unde am cicatricea, potolindu-mi durerea. Oftez și mă întind pe pat, cu capul în mâini. Inspir adânc, expir lung. Închid ochii, sperând să-mi alung visul din minte, dar nu funcționează.

Harvey mă împinge din nou în perete, cu mâna strânsă în jurul gâtului meu. Îmi suflă în față, duhnind a țigară. La 13 ani nu mă pot opune lui, și mă zbat, cu brațele lungi ridicându-se să își ia labele cărnoase de pe mine. Ochii lui injectați mă privesc urât, iar eu văd întuneric în ei, un vid pe care doar alcoolul sau mama îl pot umple. Duhnește a nemulțumire. E o grenadă care arde să fie aruncată.

Deschid gura și icnesc după aer. Văd pete negre.

— Dă-te de pe el! strigă mama, din spate, dar el nici măcar nu se întoarce. Îmi aruncă un rânjet unsuros și strânge mai tare. Unghiile îi zgârie lambriurile vechi, apucând.

— A făcut pe deșteptul cu mine, Eugenia. Trebuie să-i dau niște lecții. S-ar putea să-i prindă bine. Târâtura. Mereu mă enervează.

Scanned with CamScanner

Mă uit peste umărul lui, la mama, și închid ochii. Atât mi-a fost. Și poate că am știut mereu că aici se va ajunge. Că Harvey se va sătura să se împiedice de mine, încă o gură de hrănit. Mama nu-l poate părăsi. Nici după buze sparte și coaste rupte. După bătăile cu cureaua pe care le-am încasat.

Conștientizez vag că mama intră în goană în dormitor și iese repede.

— Dă-i drumul, sau te împușc, Harvey.

El lasă brațele jos și eu mă scurg pe covorul mițos, icnind, dar cu ochii la mama – la mâinile ei care tremură pe pistol.

Împușcă-l, împușcă-l, strig în mintea mea.

El se apropie de ea, iar liniștea mă sperie mai rău decât oricare dintre răutățile cu care mă atinge de obicei.

— Mamă, strig, și când ea mă privește, el o trântește la podea, îi ia pistolul și trage două gloanțe în ea. Apoi, se întoarce spre mine...

Stop.

Îmi frec fața cu mâinile, apoi înșfac telefonul să mă uit la ceas. E cinci dimineața, prea aproape de ora antrenamentului ca să mă întorc în pat. În plus, n-aș mai reuși oricum să adorm. Când mă lovește coșmarul, își înfige adânc ghearele și mă zguduie, ducându-mă înapoi în iadul în care am crescut. Am 28 de ani și rahatul ăla încă se lipește de mine, ca o gumă murdară, pe care nu o poți desprinde de pe talpă.

Un sforăit ușor îmi ajunge la urechi, iar eu tresar și mă răsucesc spre pat, aproape căzând când dau cu ochii de fată și privesc moviliță creată de trupul ei sub plapuma albă. Părul ei, un amestec de roșcat și auriu, este împrăștiat peste perne, iar buzele moi și rozalii sunt întredeschise. Îi urmăresc conturul moale al obrazului, arcuirea elegantă a sprâncenelor arămii. O parte din mine este tentată să se

Scanned with CamScanner

vâre inapoi în pat, lângă ea, ca să o trezesc așa cum merită, însă nu-mi stă capul la asta. Când lovește coșmarul, am nevoie de timp doar pentru mine.

În plus, va fi o zi suficient de dificilă. Trebuie să o înfrunt.

Făcând cât mai puțin zgomot, mă îndrept spre baie și mă privesc în oglindă. Am cearcăne sub ochii încă nedumeriți și am pierdut câteva kilograme de la Super Bowl, când eu ar trebui să pun mușchi și să mă pregătesc pentru cantonamentul de vară.

Chiar dacă vreau să merg la sală, intru la duș și las apa fierbinte să-mi alunece pe corp, încercând să scutur și ultimele vestigii ale visului din capul meu. Mă ustură spatele și mă uit în oglindă, prin sticla transparentă a dușului. Zgârieturi lungi străbat tigrul în negru și galben, tatuajul care-mi ocupă mai tot spatele. Râd scurt. Azi-noapte, m-a făcut să uit de toate rahaturile. A fost ca un bandaj izolator împotriva nebuniei. Îmi amintesc cum stătea în fața mea, numai curbe și foc, zgomotul răgușit pe care l-a scos când a avut primul orgasm sub atingerile limbii mele, mâinile ei în părul meu, arătându-mi ce vrea...

Mi se întărește iarăși scula.

O ignor.

După ce află cine sunt, va fi la fel ca toată lumea.

În fine.

N-are sens să complic lucrurile.

După ce ies din duș, intru tiptil înapoi în camera întunecoasă și fac foarte puțin zgomot când îmi scot echipamentul și adidașii. În drum spre ieșire, mă opresc în bucătărie și apuc acordul de confidențialitate, vârând foile în geantă fără să mă uit.

Sclipirea de roz mă face să mă opresc. Lângă insula din bucătărie sunt chiloții pe care-i purta aseară.

Scanned with CamScanner

Amintirea ei îmi umple mintea. Impulsiv, mă aplec și îi înșfac și-i vâr în buzunarul pantalonilor. Iau niște post-it-uri de pe birou, scriu un bilețel și i-l las pe pernă. Îi datorez adevărul.

Ies din penthouse și iată-l pe Quinn lângă lift, mare și musculos. Este unul dintre copiii care au fost în plasament la Lucy, și l-am angajat acum câteva luni, pentru când am nevoie de el. Mă irită că-și va da seama altcineva unde-mi petrec timpul, din când în când. Apartamentul meu este la o stradă distanță, dar clădirea aceea are securitate de primă clasă. Hotelul, nu prea. L-am sunat aseară și i-am zis că mă îndreptam spre penthouse, așa că a venit. Are zero experiență în pază, dar arată dur, iar când Lucy îmi cere ceva, eu mut munții ca să îi fac pe plac.

— Neața, domnule. La stadion?

Încuviințez.

— Da. Și nu e nevoie să-mi spui *domnule*, Quinn.

Avem aceeași conversație de fiecare dată.

— Vă voi chema o mașină, domnule. Sau vă duc eu?

— Conduc eu.

Pare dezamăgit și cred că se plictisește stând aici toată ziua, deși pare încă în formă. Cred c-a tras un pui de somn în fotoliul mare, de piele, de lângă lift. Arăt din cap spre ușa închisă a penthouse-ului.

— Îi spui tu doamnei de la curățenie să nu se deranjeze azi? Sună și anunță.

El rânjește.

— Ați avut o seară plăcută?

Mă încrunt.

— Nu discutăm despre viața mea privată. Cine intră și iese pe ușa aceea e treaba mea. Mă opresc, căci totuși... Să-i spui că-*mi pare rău*, da?

El mă privește ciudat, dar încuviințează.

Scanned with CamScanner

— Desigur, domnule.

— *Quinn*. Te rog, spune-mi Jack. Am fost crescuți de aceeași femeie. Suntem ca niște rude.

Nu tocmai. El a apărut la multă vreme după ce am plecat din casa lui Lucy, la facultate, dar, la naiba, uneori îmi doresc să fi avut un frate *adevărat*.

— Scuze. Doar că sunt foarte recunoscător pentru jobul ăsta, domnule... Jack. Nu multă lume e dispusă să angajeze oameni cu cazier.

Lucy mi-a povestit despre o bătaie sub influența alcoolului, cu alt student, care era fiu de senator. Puștiul acela a ajuns la spital, cu brațul și coastele rupte. Quinn a primit șase luni, o sentință dură pentru cineva care abia pășește în viață, și, din câte am văzut, este politicos și se pricepe la ce face, și cu siguranță își joacă bine rolul, datorită staturii. Eu cred în instinct, iar instinctul îmi spune că e un copil bun.

— Las-o baltă. Contează cum îți trăiești acum viața.

El expiră.

— A fost autoapărare, domnule... Jack. El a căutat-o, iar eu am încasat până am cedat. Presa a făcut din țânțar armăsar.

— Mie nu e necesar să-mi explici. Mi-am pierdut și eu cumpătul de câteva ori.

Îmi amintesc de o ceartă în care m-am lăsat prins pe teren, în sezonul care tocmai s-a încheiat, după ce am fost apucat de cască și trântit, și m-am lovit la umăr. Chiar dacă n-am început-o eu, bineînțeles că așa cred oamenii.

Îl bat prietenește pe spate.

— Nu privi niciodată înapoi, Quinn. Lasă-i să vorbească.

Aceasta este deviza mea.

Îmi aruncă o altă privire plină de speranță.

Scanned with CamScanner

— Credeți că veți avea din nou nevoie de mine? N-am alte planuri. Pot fi aici sau altundeva.

Nu prea aveam nevoie de el în seara asta. Dar îmi dau seama că își dorește ocupație.

— E ziua lui Devon și dă o petrecere la Razor. Dacă vrei, poți să stai prin zonă.

El rânjește.

— Da, domnule.

O oră mai târziu, am ajuns la vreo 35 de kilometri alergați pe bandă, când Aiden intră în sală, fără nicio grijă, cu chipul proaspăt ca și cum n-ar fi atât de devreme. Se pare că mai muncește cineva din greu. Mai toți echipierii sunt acum în vacanță, într-un loc îndepărtat, relaxându-se, bucurându-se de familii sau romantism, în pauza dintre sezoane. Nu și eu. Sunt aici și trag din greu ca să-mi păstrez locul în echipă.

Și Aiden... E foarte competitiv.

Are 23 de ani. Transfer stelar, din Alabama. Îmi suflă în ceafă de când a intrat în echipă, așteptând să o dau în bară ca să îmi ia locul.

Nu îmi vorbește când trece pe lângă mine, dar mă țintuiește cu privirea. Un zâmbet îi curbează buzele când se sprijină de banda de lângă a mea.

Eu opresc aparatul și-mi scot căștile.

— Îți place ce vezi? Ai nevoie de indicații despre cum se aleargă?

Mare parte din joc este la nivel mental, și nimeni nu se pricepe la fel de bine ca mine. Sigur, viața personală mă ajunge din urmă, dar știu când un căprior tânăr îmi țintește inima. Fotbalul e *tot* ce am și voi face orice să-mi protejez statutul.

— Relax, bătrâne. Am venit doar să mă antrenez.

Scanned with CamScanner

Aha. E aici în fiecare dimineață, ca popa, și stă până când plec eu.

— Ai nevoie de ajutor cu jocul de pase? Eziți jumate de secundă când atacăm fulger. Ai face bine să repari asta, înainte să visezi măcar să-mi iei locul.

Se încruntă.

Eu rânjesc.

— Nu ezit.

— Ba da, eziți.

Ridic din umeri și îmi șterg sudoarea de pe față cu un prosop, știind că revede în minte ultimul joc oribil.

Își trosnește umerii și ia o ganteră, făcând câteva exerciții pentru brațe.

— Vreau doar ce e mai bun pentru echipă...

— Și crezi că tu ești ăla?

Pune greutatea jos și-și dă la o parte părul șaten, cu un zâmbet arogant.

— Da, băi. Gândește-te. Ești aici de șapte ani și nu văd niciun inel de Super Bowl pe degetele tale. Ai distrus jocul ăla, Hawke. Cinci interceptări. *Cinci*. Luna trecută ai dat-o în bară în fața a milioane de oameni, iar orașul ăsta nu uită. Și acum... Râde când pune gantera înapoi pe raft, trecându-și palmele peste sortiment și alegând una mai grea. Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei în oglindă. Omule. Practic, pornesc fără griji ca titular datorită ție. Ai *lovit* un puști în Escalade-ul tău de baștan, săptămâna trecută. Poate ți-or fi iertat ei că ai pierdut trofeul, dar tânărul fan...

Ridică din umeri, nonșalant. Mă cuprinde furia.

— Nu te-am văzut încercând să marchezi când ai intrat în joc. Nu puteai mișca mingea nici doi centimetri. Eziți, continui eu. Oi fi tu plin de tine acum, dar n-ai tupeu, Alabama.

El se înfoaie.

Scanned with CamScanner

Ușile duble ale sălii se deschid.

Mă întorc când intră antrenorul John Connor.

— Totul în regulă?

Se uită de la unul la altul.

Îmi încrucișez brațele.

— Aiden și cu mine flecăream doar.

— Da, spune el. Jack îmi spunea cât sunt de grozav.

Mă aplec să-mi iau sticla de apă de pe bancă. Strâng din buze când o fisură dureroasă îmi traversează umărul stâng, furnicându-mă de-a lungul brațului. Scrâșnesc din dinți și îmi oblig umerii să se relaxeze. Nu vreau să-i transmit lui Aiden nici urmă de slăbiciune. Nimănui. Mă scutur, îmi rotesc umerii și mă calmez când durerea mai scade.

Antrenorul se încruntă când îmi vede colanții pentru alergare și fața transpirată.

— Conferința de presă e în două ore. Știi ce vei spune?

Conferința de presă.

Simt un junghi în piept. *Știu ce vreau să spun?* Nu.

Mă rog să pot vorbi.

Încuviințez scurt și ies din sală. Lawrence mă așteaptă pe hol, în costumul lui cenușiu de la Armani, la fel de țeapăn ca mutra lui. Se desprinde de la peretele de care se sprijinea.

— Mai întâi, arăți ca naiba.

— Mersi. Îmi trec mâna prin păr. Am stat până târziu.

— Apoi, există o poză cu tine on-line, la Milano's, cu o femeie, bând alcool. Ce parte din faptul că trebuie să-ți ții capul la cutie până ce trece momentul n-ai înțeles-o, Hawke?

Scanned with CamScanner

— A fost o întâlnire. Şi am băut un pahar, la cină.

Cască gura.

— O întâlnire?

Îmi frec faţa cu palmele.

— N-a fost planificată.

El încuviinţează şi mă priveşte atent.

— Există şi un clip în care ameninţi pe cineva...

— Nu l-am *ameninţat*. La naiba, Lawrence. Am şi eu o viaţă. De ce despică toţi firul în patru?

Trec pe lângă el, iar el mă urmează. Are picioarele mult mai scurte, aşa că se chinuie să ţină pasul.

— Pentru că eşti cine eşti şi presa te detestă.

— Adoră minciunile.

— Dar sunt materie primă bună.

Intru în vestiar şi-mi deschid dulapul, să văd ce haine am acolo – totul de la vestimentaţie de stradă la costume.

Lawrence se vâră peste mine, scotoceşte printre umeraşe şi scoate un tricou galben cu guler polo şi emblema Tiger, apoi o pereche de blugi de firmă.

— Trebuie să te îmbraci casual pentru reporteri. Nimic ostentativ. Ştiu că-ţi plac cămăşile apretate şi pantalonii la dungă, dar te rog să arăţi obişnuit. Amabil. Încearcă să zâmbeşti. Îndulceşte-ţi vocea.

Îmi încordez umerii şi inspir adânc.

— Sunt obişnuit. Am fost sărac lipit. Am câştigat trofeul Heisman când eram în al doilea an de facultate. De ce nu-şi aminteşte nimeni? Îl privesc pieziş. Ştim amândoi că nu pot să-i suport pe reporterii aceia. Nu pot s-o fac, Lawrence. Nu ştiu nici de ce mă duc la chestia asta.

— Pentru că te obligă antrenorul.

Scanned with CamScanner

Mă întorc spre el și îi citesc simpatia pe față. Știe prin ce panică trec de fiecare dată când mă urmărește o mulțime. Nu era așa în liceu, sau poate că era și nu am recunoscut simptomele, pentru că nu trebuia să mă expun. La facultate, mi-am dat seama imediat, când am ieșit de pe teren după un meci mare și un reporter mi-a vârât un microfon sub nas. Am trecut pe lângă el și am mers mai departe. Uneori, sunt OK dacă am casca. De câteva ori, coechipierul meu, Devon, stătea lângă mine, și îl lăsam pe el să vorbească. Oricum nu-i tăcea gura. După aceea, când am venit în Nashville, toată lumea se aștepta să fiu prietenos cu presa, să le dau interviuri localnicilor când pofteau și să fiu MC la gale. Nici într-o mie de ani.

Așa s-a născut reputația mea de ticălos arogant.

— Conferința de presă nu e o idee rea. Abia dacă ai vorbit la una de ani de zile, și crede-mă când îți zic că vor saliva.

— Nu mă ajuți, Lawrence.

— S-au spus prea multe despre tine în trecut, inclusiv minciunile Sophiei, și tu nu te-ai apărat niciodată. Ai pierdut Super Bowl. Ai dat peste un copil și a fost un accident. E timpul să te pregătești și să ieși în față. Uite ce, m-ai angajat să-ți rezolv problemele de imagine. Suferi de anxietate când vine vorba de reporteri, dar *încearcă* de data asta. Uită-te în pământ, dacă trebuie. Scoate cuvintele pe gură. N-a fost vina ta, Jack, dar când refuzi să discuți cu oamenii, își fac propriile idei.

Rămân acolo și meditez. Nici măcar nu cunosc rădăcina acestei frici. E pur și simplu *acolo*.

El expiră.

— Oamenilor le plac ticăloșii, Hawke, și tu ești unul grozav. Aud zvonuri că te-ar da la schimb.

— De la cine?

— N-am detalii.

Scanned with CamScanner

Închid ochii.

Sunt mereu zvonuri, mai ales după o mare pierdere, dar, dacă mă dau la schimb... este pedeapsa cu moartea. Spune *Jack are probleme și Nashville nu-l vrea*. În plus, mai e și umărul ăsta nenorocit. Mi-l masez o clipă, apoi apuc umerașele pe care mi le întinde și mă îndrept spre dușuri.

El rămâne să se foiască, cu căștile telefonului în urechi. Vorbește cu cineva. Probabil cu agentul meu.

Dau drumul la apă și îi arunc o privire.

— Ai de gând să vorbești cu mine cât fac duș?

Strânge din buze.

— Dacă e necesar. Trebuie să trecem prin câteva răspunsuri la întrebări la care mă aștept. O vom învârti ca să-l învinovățim pe puști. N-ar fi trebuit oricum să se afle într-o zonă cu acces restricționat de lângă stadion. N-a fost vina ta că nu l-ai văzut...

— Lawrence, e un *copil*. Nu-l pot învinui. Dispari, da? Lasă-mă să mă gândesc. Mă opresc, apoi zic: Și află tot ce poți despre o fată pe nume Elena.

El își încrucișează brațele.

— Nu sunt secretarul tău.

— Asistent personal. Așa se numește în zilele noastre. Dar ești omul meu de PR.

El își dă ochii peste cap.

— O fată, ha?

Îmi iau geanta și scot acordul de confidențialitate.

— Da. Cea din noaptea trecută. Simt un gol în stomac. La naiba!

— Ce?

Privește peste umărul meu.

Scanned with CamScanner

Icnesc și groaza îmi strânge stomacul, în timp ce citesc rapid hârtiile.

— Nu a semnat cu numele ei adevărat.

El ridică din umeri.

— Julieta Capulet? Sună bine. Poate că Elena este al doilea prenume.

— Mă îndoiesc.

— Are adresă?

Mă strâmb.

— Da. Verona, Italia.

— Este italiancă?

Pufnesc.

— Omule. *Romeo și Julieta*. Cum naiba ai trecut la cursul de Literatură din anul întâi?

El ridică din umeri.

— O să te bage scula în bucluc.

Îmi vâr hârtiile în geantă.

— Află cine e, bine? I-am lăsat numărul meu de dimineață, dar s-ar putea să nu fie chiar binedispusă când se trezește. Crede că-s meteorologul de serviciu, unul Greg...

Lawrence scuipă:

— Ai mințit-o? Asta a fost suficient ca să invalideze acordul. Dacă se duce direct la presă?

Tresar. Nu gândeam limpede azi-noapte.

— Găsește-o și facem unul nou, da?

El își ridică brațele în aer.

— Incredibil. Chiar vrei să alerg după una căreia i-ai tras-o...

Îl împung cu degetul.

Scanned with CamScanner

— Nu e doar o oarecare. Nu vorbi așa, Lawrence. E o persoană.

Și mi-a plăcut de ea.

Ridică sprâncenele până în tavan.

— Ar trebui să-mi dau demisia acum.

— Amenință că îți dai demisia o dată pe lună și nu te crede nimeni. Mă placi prea mult și te plătesc bine. Îl bat pe braț. Am nevoie de tine. Am doi prieteni buni în oraș, pe tine și pe Devon. Ai măcar idee ce norocoși suntem să fim împreună?

Lawrence, Devon și cu mine am fost cu toții la Ohio State și am jucat fotbal și am câștigat un campionat național în ultimul an de facultate. Eu am semnat cu Nashville – în prima rundă de transferuri, ca primă opțiune – și familia lui Lawrence locuiește aici. Fotbalul nu era ideea lui de carieră, așa că l-am angajat ca PR, fără să-mi dau seama cât de mare nevoie voi ajunge să am de el în următorii ani. Devon a ajuns la Nashville de la Jacksonville, acum câțiva ani, și este cel mai bun apărător și tipul pe care mă bazez pe teren.

Lawrence se încruntă.

— Nu știu cum să găsesc o fată.

— Minți. Ești profesionist, omule. Ești un ninja care urcă pe clădiri înalte. Ești un laser de precizie. Ești...

— Bine, sunt minunat. Am abilități. Își privește unghiile îngrijite. Dar e diferit. Poate că ea nu vrea să fie găsită. Locuiește în zonă?

Încerc să-mi amintesc discuția cu ea.

— În Daisy. Un oraș mic. N-am auzit de el, însă nu prea ies din oraș.

El se foiește prin vestiar.

— Daisy, Daisy, de ce mi-e cunoscut...?

Scanned with CamScanner

— Lawrence, am nevoie de semnătura ei. Sunt paranoic.

El încuviinţează, îşi scoate telefonul şi ia notiţe.

— Elena Cutare, care locuieşte într-un oraş cu nume de floare – de fapt, de buruiană. Mă priveşte lung. Sper să merite tot deranjul.

Mi se încălzeşte tot corpul, îmi pulsează penisul la amintirea ochilor ei mari şi a felului în care i se arcuia spatele când mă călărea noaptea trecută, a părului ei lung, care-mi atingea picioarele...

— Hawke, mă asculţi? Nu prea am de la ce să pornesc.

Mă întorc cu spatele ca să-mi ascund umflătura din pantaloni.

— E bibliotecară. Nu pot fi prea multe în Daisy.

Îi scapă un oftat prelung.

— Bine. Tu fă duş cât dau eu nişte telefoane.

Scanned with CamScanner

Capitolul 7

ELENA

Simt că am înghiţit un milion de tampoane de vată. Gem, cu mâna la tâmple, pentru că simt o pulsaţie dureroasă cuprinzându-mi lent capul. Bună, tu, Armagedon al migrenelor! Tresar şi înjur. Asta primesc pentru c-am dat peste cap gin tonic. Nu mai beau niciodată.

Îmi trântesc o mână peste ochi, ca să blochez lumina care intră pe o fereastră imensă. Măcar cearşafurile sunt mătăsoase şi moi sub pielea mea. Hm, cred că le-am schimbat. Mâna mea pipăie patul. Unde e Romeo...

La naiba. Nu sunt în patul meu.

Tot ce s-a întâmplat noaptea trecută îmi asaltează memoria.

Mă dor cele mai delicioase locuri şi asta mă face să zâmbesc. Greg. Greg. Greg. Este... futu-i, da, chiar primeşte cuvântul cu F, pentru că omul ştie cum să facă o femeie fericită, şi cu siguranţă şi unde mi-e c-l-i-t-o-r-i-s-u-l.

Mă uit la ceasul de pe noptieră. Este şapte dimineaţa. Mă întorc, aşteptându-mă să dau de Domnul Meteorolog, dar patul este gol şi are doar o urmă unde probabil că şi-a pus capul. E şi un bileţel acolo. Mijesc ochii, fără folos, şi mi-l apropii de faţă ca să văd.

Mă cheamă Jack. Îmi pare rău pentru încurcătura cu identitatea. 861-555-5144.

Scanned with CamScanner

Trebuie să-l citesc de trei ori. E atât de... la obiect. Unde-i partea despre cât de bine ne-am simțit?

Și ce-i cu încurcătura? E o glumă?

Mă întind înapoi în pat, gândindu-mă la cum ne-am întâlnit la Milano's. Credeam c-a *zis* că este Greg.

L-am întrebat dacă el era *tipul*, și-a zis că *da*.

Mă cuprinde neliniștea și aprind lampa. Mă concentrez la noaptea trecută, pe cât posibil când îmi plesnește capul. Nu știam cum arată Greg, iar când l-am văzut pe tipul în cămașă albastră, am crezut că este el. Îmi mușc buzele. M-am apropiat de el și m-am așezat.

Neîncrederea îmi face inima să o ia razna. Nu! Să fie posibil să mă fi așezat lângă tipul greșit, iar el... să nu spună nimic? Să vorbim despre vreme... și despre *ploaia udă*!

Rușinea îmi alimentează furia.

Ce fel de persoană se preface că ar fi tipul cu care ar trebui să se vadă altcineva?

Cu cine am făcut sex, mai precis?

Apuc un cearșaf alb de pe pat, mi-l înfășor în jurul trupului și mă ridic. O privire rapidă în oglinda de pe perete îmi spune că arăt... ca după o aventură de o noapte, la beție. Am părul în toate părțile, cu o jumătate electrizat și cealaltă plată, ca o clătită. Am salivă uscată pe bărbie și ochii mei au urme de rimel întins sub ei. Par tulburată mintal. Asta explică totul. Nu e de mirare c-a plecat.

Mă frec la ochi cât alerg în bucătărie să îmi adun hainele. Fusta, cămașa, sutienul și jartierele sunt încă pe podea. Chiloții, nu.

Câteva minute mai târziu, după ce am căutat peste tot în bucătărie, am intrat în living și am întors fiecare scaun, după ce m-am târât sub birou și sub minibar, tot nu îmi găsesc lenjeria roz. *Jack*, sau cum naiba te cheamă,

Scanned with CamScanner

chiloții ăia costă mai mult decât fusta și bluza puse la un loc, dacă pui la socoteală materialul și orele petrecute să cos de mână paietele pe mătase.

Am nevoie de ei pentru o întâlnire importantă de fashion, la care poate voi merge sau nu.

I-o fi luat el?

Nu se poate. De ce ar face-o?

Așa că o iau de la capăt, de data asta mai lent. Străbat tot apartamentul. Verific chiar și sub pat și mă târăsc centimetru cu centimetru prin bucătărie, pe lângă plinte. *Nada.*

Există o singură explicație, mă gândesc, când mă ridic și înșfac bilețelul. Strâng pumnii.

Jack este un mincinos *și* un hoț. *Un ticălos notoriu.*

Deja vizualizez bilețelul pe care i-l voi lăsa și mormăi tare când lovesc un scaun, doar că mă doare piciorul acum, și strig, cu lacrimi în ochi.

Se aude o bătaie ușoară în ușă, iar eu mă împleticesc spre ea, privind prin vizor. E un tip tânăr, înalt, îngrijorat. Poartă o maletă neagră și pantaloni negri. Ca James Bond.

Deschid ușa.

— Unde naiba e Jack? sunt primele cuvinte care-mi ies pe gură, folosindu-mă de *vocea de profesoară*, scurtă și directă, cea rezervată pentru copiii care vin la bibliotecă, mai ales pentru liceeni.

Un grup a fost acolo săptămâna trecută, căutând cărți să se documenteze pentru proiectele de echipă, și am prins un cuplu sărutându-se printre teancuri, de parcă Biblioteca Publică din Daisy ar fi fost locul lor privat de mozoleală.

El pălește. Ochii lui înregistrează ținuta ca o togă. Ar fi trebuit să mă îmbrac imediat, dar eram prea îngrijorată pentru lenjerie.

Scanned with CamScanner

— Doamnă, bună dimineaţa. Sunteţi bine? Am auzit zgomot şi am vrut să verific.

Privirea lui se opreşte la sutienul roz din mâinile mele, şi se înroşeşte uşor.

Îl vâr la spate.

— Sunt bine. Nu te îngrijora.

El înghite şi se uită peste umărul meu.

— Îmi pare rău că vă deranjez. Doar că, odată, o reporteră a intrat prin efracţie şi i-a căutat printre lucruri. Altă dată, s-a strecurat o fată care i-a furat toate hainele.

— Bravo ei!

El clipeşte.

— Doamnă, eu am vrut doar să văd ce faceţi. Jack mi-a oferit jobul din bunătate şi nu vreau s-o dau în bară. Mi-a zis să vă spun că-i pare rău.

— Îi pare rău? Doamne! Ce tupeu are să te trimită pe tine!

Tânărul James Bond se agită.

— Majoritatea fetelor cu care se întâlneşte Jack sunt fericite...

Mă înfurii iar.

— Nu ajuţi cu nimic.

El lasă capul în jos.

— Îmi pare rău, doamnă. N-ar fi trebuit să pomenesc alte fete. N-a mai fost una pe-aici de multă vreme.

Doamne! Trebuie să mă uit mai bine la tipul ăsta, ca să-l citesc. Mă împleticesc spre poşetă şi îmi scot ochelarii, pe care mi-i pun, apoi mă întorc să mă uit la el. Dintr-odată, sunt uşurată. Pare agitat.

El îşi drege glasul, cu braţele încrucişate ca un soldat.

— Te ocupi de pază pentru Jack?

Scanned with CamScanner

El încuviințează scurt.

— Da, doamnă.

— Te rog să nu-mi mai spui așa. Nu cred că ești cu mult mai tânăr decât mine.

— Da, doamnă. Scuze. Sunt din sud. Nu mă pot abține. Să vă aduc ceva? Sau ați dori să vă rezerv micul dejun jos? Personalul de aici e fenomenal.

Nu se uită la mine, iar eu mă simt confortabil.

Îmi chiorăie stomacul și oftez. *Nu e momentul* să-mi fie foame.

— Îmi pare rău, dar nu știu cum te cheamă.

El întinde mâna.

— Quinn. Sunt aici pentru orice aveți nevoie.

Îi strâng zdravăn mâna.

— Și Jack unde s-a dus?

Se uită ciudat la mine, de parcă ar trebui să știu.

— Este la stadion. Are o conferință de presă importantă.

— Aha.

Mintea mi se agită când îmi amintesc corpul lui puternic și mușchii încordați. Stadion înseamnă hochei sau fotbal american, în Nashville, și fiindcă Jack a zis că fosta lui l-a părăsit pentru un hocheist...

— Probabil fotbalul începe devreme.

El zâmbește larg.

— Este cel mai muncitor QB din ligă. O legendă. A adus patru campionate AFC în Nashville de când a semnat aici. A încheiat sezonul obișnuit cu 3752 de metri de pasă, 503 metri de alergare cu mingea și 31 de tușeuri. Știu că n-am câștigat încă Super Bowl, dar nu depinde numai de el. Sezonul următor va fi *acela*, o simt.

Se înroșește.

Scanned with CamScanner

— Aha. Mi se pare că vorbește turcește. Mai spune-mi. Ador statisticile din fotbal. Ce-a mai făcut Jack?

Se uită ciudat la mine, dar îmi dau seama că vrea să discute despre el.

— Oamenii sunt încă supărați din cauza înfrângerii cu Pittsburgh de anul ăsta, dar pentru o victorie e nevoie de echipă. Avem nevoie de tipi mai buni în apărare. El doar plătește pentru trecutul lui.

— Da, măi, trecutul ăla. Îl urmărește peste tot. Ce păcat.

Mă uit la Quinn, în expectativă. El încuviințează.

— Da! Și ce dacă a condus o dată după ce consumase alcool și a fost trecut în rezervă? S-a întâmplat cu ani în urmă. Serios? La 22 de ani a primit o primă contractuală de 24 de milioane, încă 15 milioane peste QB-ul care jucase înaintea lui. A făcut niște greșeli. Banii ăia pot să facă să o ia razna un puști care n-avea nici oală să se pișe în ea.

Se strâmbă, de parcă ar fi zis cam multe.

Așa și este.

— Înțeleg. Când a fost Super Bowl?

El tresare.

— Luna trecută, doamnă. Nu v-ați uitat?

— Am ratat.

El mă privește dezamăgit, de parcă aș fi comis o crimă teribilă.

— Ce păcat.

Încerc să-mi împiedic fața să reflecte conștientizarea a cine este Jack. Un nenorocit de sportiv! Și încă unul faimos, care face milioane!

E atât de ridicol, că, în loc să-mi ascund gândurile, mi se întipăresc pe față, pentru că Quinn se încruntă.

Scanned with CamScanner

— Sunteți bine, doamnă?

— Te rog să-mi spui Elena, insist, zic, absentă, încercând să-mi dau seama cum să mai storc informații de la el. Deci, înapoi la Jack. Cum părea când a plecat de dimineață?

Quinn ezită.

— Cam obosit. Are multe pe cap. Știți ce trebuie să suporte. Presa îl detestă și n-are niciun motiv. Este unul dintre cei mai buni oameni pe care-i cunosc. A avut grijă de copilul ăla rănit și i-a plătit toate cheltuielile medicale, deși n-ar spune nimănui.

Bun? M-a mințit și mi-a luat chiloții!

Și ce copil?

Nu plec de aici până nu-mi dau seama precis cine este Jack și de ce... de ce... îmi mușc buza... de ce m-a făcut să mă simt atât de... frumoasă.

În fine. M-a mințit, iar asta e mai important decât orice.

Îmi chiorăie stomacul.

— Când se întoarce?

— Nu sunt sigur că o va face. De obicei stă în cealaltă parte. Dar puteți rămâne aici cât doriți.

Ah, am înțeles. *Aici e palatul de futai*. Fac tot posibilul să-mi ascund sentimentele rănite.

— Quinn, frigiderul lui Jack este bine echipat?

Deja mărșăluiesc spre el, deschizând frigiderul în stil francez, din inox.

El se ține după mine.

— Am eu grijă. Dacă sunteți bine, eu pot să plec.

Ochii mei lucesc când văd ouă, ardei verzi și un sertar plin de brânză de calitate.

Scanned with CamScanner

— Ah, Quinn, oftez. Aici este gouda. Și... spanac proaspăt. Cred că am chițăit. Mi se pare că au trecut secole de la cină. În plus, de atunci am alergat un maraton, în principiu. Ți-e foame?

El mă privește nesigur, cu capul întorcându-se apoi spre ușă.

— Mda. Gouda. Este și niște gruyère.

— Te pricepi, Quinn. Poți să-mi umpli și mie frigiderul oricând.

El se uită la mine și văd o urmă de neliniște. I-e cam frică de mine. Doamne!

Deschid trei dulapuri până ce găsesc bolurile și îi zâmbesc peste umăr. Știu că par nebună, cu părul ăla și cu cearșaful meu, dar scopul scuză mijloacele.

— Ar trebui să plec..., începe el, privindu-mă cum sparg ouă de blatul de granit și cum le scurg în bol.

Vocea de profesoară revine.

— Așază-te, Quinn. N-o să spargă nimeni ușa din față atât de devreme. Acum, bate tu ouăle astea și toacă niște spanac, cât mă fac eu prezentabilă, iar când mă întorc voi pregăti omletă și o să-ți placă mult.

Și-mi vei spune *totul* despre Jack.

— Hm...

Împing bolul spre el și zâmbesc.

— Nu ți-e foame?

El încuviințează.

— Ba da. Dar de obicei sun la restaurant și ei îmi trimit ceva.

Zâmbesc.

— Tipii mari și solizi, ca tine, au nevoie de hrană pregătită în casă. Și eu. Uite, avem ceva în comun. O să ne înțelegem de minune. Vin imediat.

Scanned with CamScanner

După ce-mi înșfac poșeta și hainele, țâșnesc în baia principală, îmbrăcată în dale de marmură. Observ piatra albă, de la un perete la altul. Îmi prind iar reflexia în oglindă și geam. *Călărită serios*, îmi vine în minte. *De un fotbalist mincinos*. Nu că aș avea ceva împotriva sportivilor, dar eu? Nu sunt genul atras de atleții sexy. Mie îmi plac intelectualii: avocații, profesorii, programatorii... meteorologii.

După ce mă spăl pe față și îmi pieptăn părul, strângându-l într-un coc neglijent, mă îmbrac repede – mai puțin chiloții. Aproape ies pe ușă, dar mă întorc. Scotocesc în poșetă, scot rujul meu în nuanța cireșii și scriu pe oglindă: *Jack, dă-mi înapoi chiloții!*

Scanned with CamScanner

Capitolul 8

ELENA

Câteva ore mai târziu, după un mic dejun nici pe departe pe cât de informativ mi-aș fi dorit cu Quinn, conduc cele 20 de minute necesare pe Interstate 40, ca să ajung la Daisy. Quinn voia să discute doar despre cariera lui Jack și nimic despre viața lui personală. Dar mi-a plăcut de el, și nu e vina lui că Jack m-a mințit.

Sunt rușinată de aventura mea de-o noapte, și sunt convinsă că orice mașină pe lângă care trec în goană vede o literă imensă și stacojie pe fața mea. Slabă, cât de slabă am fost! Adaugă gin tonic, și pa-pa inhibiții.

Bine, bine, probabil c-a fost și felul în care sărută el.

Și că este mai fierbinte decât focul.

Telefonul îmi bâzâie. E un mesaj, și cred că-i Topher, care vrea să vadă ce fac, dar eu nu trimit mesaje și nici nu vorbesc la telefon cât conduc. În plus, i-am trimis deja un mesaj din penthouse. Trăiesc, mă îndrept spre casă. Telefonul se dezlănțuie însă, iar eu îmi arunc ochii spre scaunul de lângă mine. *Avocatul sexy* este cel care îmi trimite mesaje. Strâng din dinți.

De ce nu l-am șters pe Preston din agendă?

Înjurând încet, găsesc o ieșire și trag lângă o benzinărie. Ar trebui să îl ignor, dar m-a văzut plecând cu Jack și sunt curioasă ce are de zis. Ridic telefonul și citesc o serie de mesaje de la el, trimise înainte, pe care le-am ratat.

Am trecut pe la tine și nu erai acasă.

Scanned with CamScanner

Ți-ai petrecut noaptea cu el?

Elena, ești nebună? Nu e o persoană bună.

Și ultimul: *Sună-mă.*

Să îl sun? pufnesc. Durerea și furia reapar la suprafață, după câte luni am investit în el, după cum am crezut că mă înțelegea – până când nu a mai făcut-o. Ne întâlnirăm la bibliotecă, îmbrăcat în costum cu cravată, cu un zâmbet provocator pe chipul frumos. Tocmai ce absolvise facultatea de drept și venise să lucreze la firma de avocatură a unchiului său. Vorbise o oră cu mine, iar ochii lui căprui erau cel mai sexy lucru pe care-l văzusem în Daisy de când revenisem. Plecase cu două cărți audio de Stephen King și cu numărul meu, și deveniserăm rapid un cuplu. Chiar dacă sexul nu era fantastic, mi-am închipuit că va deveni, pe măsură ce intimitatea sporea.

De ce mai contează?

Sora mea a apărut în oraș. Sfârșit.

Îi schimb numele în *Avocat mârșav* și mă întorc la drum.

Taylor Swift cântă la intensitate maximă „You Need to Calm Down"[4] când intru pe aleea pavată care duce spre casa mea albă, cu două etaje și jumătate, de pe East Main. Are peste o sută de ani și este o clădire victoriană, de aproape 500 de metri pătrați. Mi-a fost lăsată de Nana la moartea ei. Are nevoie de îmbunătățiri și renovări constante – inclusiv un garaj care să-mi ascundă mașina de oamenii băgăcioși –, dar este plină de farmec sudist. Lemnul e de un alb proaspăt, pur, iar în partea dreaptă are un turnuleț stil casă de turtă dulce. O placă istorică spune **FRUMOASA DIN DAISY, CONSTRUITĂ ÎN 1925**, lângă o tufă de azalee. A fost deținută de trei generații ale familiei mele. Niște stâlpi maiestuoși punctează veranda largă din față, iar curtea este înconjurată din toate părțile de magnolii. Casa este străjuită de câte o salcie plângătoare de fiecare parte.

4 „Trebuie să te calmezi" (n.tr.)

Scanned with CamScanner

O alee laterală, pietruită în nuanțe de cenușiu și albastru, duce spre verandă, iar eu admir totul, lăsând confortul casei mele să îmi mai liniștească junghiul din piept. În zilele în care simt că orășelul ăsta o să mă facă să o iau razna, să mă întorc acasă face totul să merite.

Topher deschide ușa din față și sare câte două trepte odată, să ajungă la mine. Poartă blugi skinny albi, un tricou cu REM și niște tenișii Converse negri, zdrențuiți. Ține în brațe un Romeo rozaliu, care se zbate, îmbrăcat într-un pulover roșu pe care i l-am tricotat eu.

Se oprește în fața mea.

— Unde ai fost? Fără să aștepte răspunsul, continuă, privind urât la Romeo: Mistrețul din Iad a ros vârfurile unei perechi de bocanci vintage. Erau verde-limetă! Peste gleznă! Știi cât costă?

Îmi dau ochii peste cap. Topher este de vârsta mea, are o claie de păr blond spre alb, lung și ondulat, și o siluetă zveltă, și arată de parcă locul lui ar fi în California, pe plajă, cu o placă de surf sub braț. Dar este un băiat sudist de modă veche, cam neînțeles și de-a dreptul minunat. Ne-am întâlnit în trupa de teatru a Centrului Comunitar din Daisy, când m-am mutat eu înapoi aici. El a fost Peter și eu am fost Wendy în *Țara de Nicăieri*. S-a mutat cu mine la scurtă vreme, când apartamentul pe care-l închiria s-a scumpit. Cerul știe că am destul spațiu: șase dormitoare, patru băi și câteva hectare de coline superbe în spatele casei.

— Nu-i luaseși de la Goodwill, Topher? Chiar atât de mult costă?

El zâmbește malițios.

— Nu contează de unde i-am luat sau cât am plătit. Verde-limetă este culoarea mea, fetițo. Îmi stă bine cu ea. Mistrețul din Iad trebuie să învețe ce înseamnă ascultarea.

Romeo icnește și se uită urât la el, dar Topher nu încearcă să mi-l paseze.

— În ce pulover frumos l-ai îmbrăcat, zic.

Scanned with CamScanner

El ridică din umeri.

— E răcoare.

— Aha.

Indiferent ce-ar spune, îi place purcelușul. Puțin.

— Bine. Lasă bocancii ăia idioți. Mă sărută pe ambii obraji, cu o privire îngrijorată peste moaca în general amuzată. Greg mi-a dat mesaj de dimineață și a zis că are gripă și că era atât de praf, încât nu ți-a răspuns aseară, când ai zis că vei întârzia. E trist că te-a ratat, te imploră să îl ierți și vrea să te sune, bla, bla, bla. Se bosumflă. Sunt trist fiindcă știu că voi doi ați fi perfecți unul pentru celălalt, tocilarilor.

— Gripă, hm?

Mai bine-ar fi fost bolnav ca un câine.

— Vrea să reprogrameze.

— Nu după seara trecută. Mi se pare nepotrivit. Nu sunt pregătită să mă văd cu nimeni.

El îmi privește cu ochii albaștri ca un cer de primăvară cămașa și fusta mototolite. Un rânjet lent îi acaparează fața și-l lasă pe Romeo jos, să se țină după noi. Mă ia de braț și ne îndreptăm spre casă.

— Deci n-ai ieșit cu Greg. Ceea ce mă face să întreb: unde ai fost *toată noaptea*? Zi-mi, te rog, că nu boceai pe undeva după Preston.

Strâng din buze, înghițind durerea și alegând furia.

— Ca să o citez pe mătușa Clara: *Preston e o balegă într-un bol de punci*. Dar l-am văzut ieri seară, la Milano's, cu Giselle. Se pare că e locul potrivit pentru Sfântul Valentin. M-am întâlnit cu altcineva.

El ridică degetul arătător și pe cel mare, la doi centimetri distanță.

— Era cât pe ce să o sun pe mama ta, când n-ai venit.

— Trădătorule. Te înjunghii în somn și numai dacă șoptești ceva.

ed with CamScanner

— Doamne ferește, dar eu glumesc! Știi că mă îngrozește. Deci, rânjește el, *cu cine* te-ai întâlnit?

Simt că mă înroșesc ușor când îl iau în brațe pe Romeo și îl scarpin după ureche. Își îngroapă fața în brațele mele, cu un oftat lung.

— Cu nimeni important.

— Ai agățat pe cineva la bar?

Se poate spune și așa.

Mă uit spre Cut'N'Curl de vizavi, salonul de înfrumusețare al mamei și al mătușii Clara, locul din Daisy în care-ți poți face părul și poți auzi ultimele bârfe. Parcarea este ticsită, ca de obicei într-o sâmbătă. Au deschis la zece, de dimineață, și fără îndoială au văzut că mașina mea nu era la locul ei. Aș putea spune că eram plecată la cumpărături, dar mătușa Clara locuiește alături și nu îi scapă nimic.

— N-a apărut nimeni. N-au idee, spune Topher, cu o sclipire în ochi. Dar, dacă nu-mi spui ce se petrece, s-ar putea să mă duc să-mi scurtez vârfurile și să las să-mi scape că o anumită bibliotecară n-a venit acasă.

Îl lovesc în joacă peste braț și intru în casă, dar nu sunt chiar așa binedispusă cum mă prefac.

El mă citește ca pe o carte deschisă.

— Termină, Elena. Și ce dacă ai avut o aventură cu un tip agățat...

— Cine spune că am avut?

— Ai părul în toate părțile, hainele boțite și buzele sunt delicios de umflate.

— Ce imaginație bogată ai!

— Știu cum arată o noapte de sex bun.

Rânjește, iar dinții albi îi lucesc pe fața bronzată. O fi mijlocul lui februarie, dar el venerează soarele și se duce la solar pe timp de iarnă.

Îmi pun poșeta pe canapea și mă trântesc într-un fotoliu albastru palid, cu un milieu de dantelă făcut de Nana pe spătar. N-am reușit încă să înlocuiesc mobila, mai ales

Scanned with CamScanner

pentru că nu am banii necesari, iar o parte din mine încă adoră vechile piese, pentru că păstrează multe amintiri.

— Cine a fost? Unul dintre tipii de pe Tinder?

— Nu, murmur eu. Jack Hawke.

El clipește lent.

— *Acel* Jack Hawke? QB pentru Tigers? Fierbinte ca iadul, cu brațele cât...

— Da.

Fața lui e cuprinsă de bucurie și întreaga cameră se luminează de zâmbetul lui.

— Nu mai rânji, mârâi eu, masându-mi capul, fiindcă migrena a decis să revină.

Îl las pe Romeo jos și el aleargă în cerc, apoi țâșnește în micul cort pe care i l-am instalat în living. Îl aud foșnind înainte să se facă comod.

— A fost groaznic.

— Ce, sexul? La naiba, eu visam cu ochii deschiși la tip, la cum...

— Termină! ridic eu mâna. Vreau doar să uit că s-a întâmplat.

— Atunci, cum s-a întâmplat? Se așază pe canapeaua de velur vechi, de vizavi de mine, picior peste picior. Îmi imaginez acum: tu, la bar, tristă că n-a apărut Greg, și iată-l intrând pe sportivul sexy, care se uită o singură dată la pantofii tăi negri și îl ia cu leșin.

Dacă așa s-ar fi întâmplat, poate că nu m-aș simți atât de rău.

— Nu tocmai.

— Nu mă mai chinui. Vreau toate detaliile.

Clatin din cap.

— M-am dus și m-am așezat la masa lui.

— Deci tu l-ai agățat pe el? Rahaaaaat. Ce bună e povestea! Varsă tot, Elle.

— Ești enervant.

Scanned with CamScanner

— Ba nu.

— Eşti.

— Bine, poate sunt niţeluş, dar am avut grijă de Mistreţ...

— Romeo.

— În fine. Spune-mi. De când m-am despărţit de Matt, ştii că trăiesc prin ceilalţi.

Oftez. El a trecut peste Matt, dar îmi dau seama ce face. E îngrijorat pentru mine. Cred c-a fost de când cu Preston şi Giselle.

— Bine. M-am aşezat la masa lui fiindcă credeam că e *Greg*. Purta o cămaşă albastră şi era singur şi posomorât, şi ştii că n-am habar de fotbal. Daisy e atât de mic, că n-am avut echipă pe care să o urmărim. În plus, cum n-am televizor... Îmi acopăr faţa cu mâinile, jenată. E ridicol! Ar fi trebuit să-i recunosc mutra de... undeva, dintr-un TV de la bar, şi mi s-a părut puţin cunoscut, dar am crezut că era Greg şi că-l mai văzusem la ştiri, undeva.

El râde.

— I-ai tras-o celui mai sexy sportiv din Nashville. Ai idee cum l-au vânat femeile de când se ştie? Am auzit că are nevoie de pază. Îşi ia agenda de pe măsuţa pentru cafea. Notez povestea. Va face parte din acel mare roman american pe care-l scriu.

— Nu e o idee bună, zic, amintindu-mi de acordul de confidenţialitate.

Mă ridic şi încep să mă plimb de colo colo, sub ochii lui.

— Vrei să îl revezi?

— A fost o aventură de o noapte.

Topher rămâne mut şi se lasă între pernuţe.

— Măcar a fost bine? Partea inferioară a corpului e proporţională cu restul?

Mi se aprinde faţa şi întreg trupul mi se încleştează când îmi amintesc câte orgasme am avut. Doamne! Chiar

Scanned with CamScanner

s-a achitat cu brio de partea asta. Primul, în bucătărie, cu el în genunchi. Al doilea, pe podeaua dormitorului, cu el în spatele meu. Al treilea, când am reușit să ajungem în pat...

Inspir.

— Ai fața mai roșie decât semaforul, chicotește Topher.

— Uite care-i faza, Jack nu mi-a zis cine e de fapt, și a plecat înainte să mă trezesc.

El tresare și închide agenda.

— Au. Nu merită consemnat, atunci. Ticălosul.

Expir, gândindu-mă iar că eu presupusesem că era Greg.

— A zis ceva de blogul meu, și am crezut că se referă la blogul pe care-mi postez creațiile, dar mă întreb acum dacă nu a crezut că sunt altă tipă cu blog... Mă încrunt. De ce nu mi-a zis că nu e tipul cu care trebuia să mă văd? De ce să fi ținut secret?

El ridică din umeri.

— Ai purtat chestii obraznice?

— Setul cu unicorni.

Fluieră încetișor.

— Buuun.

— A păstrat chiloții.

— Rău. Avem nevoie de ei.

Topher știe cât de importantă e munca mea și cât ador să creez piese elegante, chestii pe care aș vrea *eu* să le port. Nu bucățile acelea de dantelă care nu se potrivesc, făcute la grămadă, din magazine. Eu îmi doresc haine unice, care să atragă atenția și să fie sexy, dar bizare. Făcute pentru femei cu siluete curbilinii și tupeu.

Topher se încruntă tot mai tare. Mișcă din picioare și se ridică, apropiindu-se.

— Elle, dragă, mai am niște vești și aș vrea să afli de la mine.

Scanned with CamScanner

Gem.

— Te rog să-mi spui că nu are legătură cu mama și cu mătușa Clara.

Apar mereu pe nepregătite. Am început să-mi încui camera de cusut.

El clatină din cap, cu părul frumos foșnind pe umeri.

— OK, zi.

— Am fost acum câteva minute până la Cut'N'Curl, pentru un Sun Drop. Știi că le primesc de la distribuitor, iar noi nu le putem cumpăra nici de la Piggly Wiggly. Giselle era acolo...

Vocea i se stinge și eu simt un gol în stomac.

— M-a văzut cu Jack.

— Nu a zis o vorbă despre tine și Jack.

— Dar?

El se strâmbă și inspiră adânc, cu o privire îngrijorată.

— Arăta tuturor inelul pe care-l purta. Îl flutura pe sub nasul lor. Îmi pare rău.

O bucată mare de plumb îmi cade în cap și eu mă lupt să scap de ea, să mi-o eviscerez din piept și să o arunc.

— Inel, zici?

El se așază pe brațul fotoliului.

— Preston a cerut-o de nevastă aseară. A ascuns inelul în cheesecake. Atât de stereotipic. Ce plictiseală.

Îmi încleștez mâinile laolaltă. O parte din mine știa că asta urmează. Era evident de la prânzurile de duminică, la care eram obligată să stau vizavi de ei. Giselle nu-și putea dezlipi privirea de la el. Este complet îndrăgostită.

Îmi amintesc cum a apărut la petrecerea mea de Ziua Independenței și cum s-au întâlnit prima dată. Ea locuia în Memphis și, cumva, ei doi nu se văzuseră în cele șase luni în care fusesem eu cu el. Înaltă, cu picioare lungi, blondă, este cu trei ani mai tânără decât mine, și foarte frumoasă, cu fața ei în formă de inimă și ochii albaștri, senini.

Scanned with CamScanner

Îmi amintesc impresia pe care am avut-o când i l-am prezentat, cum i s-au aprins lui ochii când i-a luat mâna și i-a strâns-o ferm.

Abia dacă îmi dau seama că Topher dispare în bucătărie, până nu se întoarce cu un shot de coniac într-un pahar.

— Cred că e momentul pentru ceva scump.

Iau o gură mică.

— Pappy de 20 de ani. Al Nanei. Halal „nu mai beau".

— Ar vrea să bei. Doamna a fost o rebelă. Ca tine.

Mă las în fotoliu, simțindu-mă foarte obosită și deloc rebelă.

— Am zis-o deja și o zic iar. Preston nu e potrivit pentru tine. Este un ticălos fanfaron, cu un băț înfipt în fund. Ce om nu vede cum ești și ce lucruri faci, chiar și pentru... pentru un porc urât!

Romeo scoate capul din cort și se uită urât la Topher, iar ochii lui zic: *Știu ce-ai spus despre mine.*

— Să știi că e deștept.

Când l-a lăsat cineva în parcarea salonului, acum un an, era aproape mort, cu pielea palidă și ridată atârnându-i pe oase, și foarte slăbit și subțire, abia respirând. Am plâns tot drumul până la veterinar, implorând Cerul să îi permită să trăiască și promițând să am grijă de el pentru totdeauna.

Topher îl ridică pe Romeo și îl mângâie consolator.

— Bine. E drăgălaș. Și chiar dacă are copite – nenorocite de copite, da? –, l-am lăsat aseară în așternuturile mele țesute de mână, când te căuta peste tot.

— I-ai făcut și baie?

— Desigur. Mistrețul din Iad adoră să stropească peste tot. A mestecat și o rață de cauciuc.

Zâmbesc, dar nu simt.

— Sincer, Elena, Preston nu vede femeia care ești și tot talentul tău fantastic.

Scanned with CamScanner

— Oprește-te.

Zâmbesc vag.

El mă îmbrățișează strâns.

— Haide, ia-ți niște haine confortabile. Ne trântim la mine în pat și citim. Mai târziu te scot în oraș. Ar trebui să te gândești să tragi un pui de somn, bătrânico.

— Sunt cu doar șase luni mai în vârstă decât tine, și nu, mulțumesc, nu vreau să merg nicăieri. Vreau să hibernez acasă.

În plus, aș putea să cos, mai ales dacă aleg să mă întâlnesc cu reprezentanții firmei de lenjerie.

El tresare.

— Nu poți. E ziua lui Michael, ai uitat?

Ah. Am uitat. Michael e unul dintre prietenii lui Topher din Nashville, care își petrece din când în când timpul cu noi. Este hetero, dar el și Topher se știu din liceu.

Îmi aruncă o privire și știu că încă analizează reacția mea la logodnă, dar eu adopt o față curajoasă.

Oftez. Poate ar trebui să ies și să uit de toate, să dansez până o iau razna.

— Nu mă pricep la ținute de club.

El își duce o mână la piept.

— Va fi plăcerea mea să îți aleg hainele.

Îi privesc fața și îmi dau seama că abia își poate ascunde încântarea.

— Aha, cunosc eu privirea asta. E una dintre petrecerile tale tematice?

Încuviințează.

— Am confirmat ieri cu Michael. Tema este *Grease*, baby. Sunt John Travolta și tu ești Olivia Newton-John.

Bate din palme încântat.

Mă vaiet.

— Vai, nu. Vreau să port haine normale.

Scanned with CamScanner

— Elena Michelle. Petrecem cu stil pentru că am avut grijă de animalul tău de companie nenorocit, așa că-mi ești datoare.

— Nu mi te adresa pe ambele prenume, că nu ești mama.

Dar el valsează deja pe scările din lemn de cireș lustruite.

— *Look at me, I'm Sandra Dee, lousy with virginity*[5]...

— Ești incorigibil! strig după el, însă el cântă mai departe. Iar acum mi-ai vârât cântecul în cap!

El se oprește în capătul scărilor.

— Mai târziu, îți voi cere toate detaliile despre Jack Hawke și capacitățile sale sexuale. Ai cam evitat asta.

— Nu am de gând să-l revăd, așa că nu contează.

— Femeie rea.

Dispare în camera lui, iar eu îl înșfac pe Romeo, care țâșnise din cortul lui, și îl pup pe față. Tot ce s-a întâmplat noaptea trecută și vestea despre logodnă încă îmi lovesc umerii ca niște picături grele de ploaie. Oftez.

— Romeo, ce mă fac?

El se uită la mine și se strâmbă.

— M-am culcat cu un fotbalist faimos. Mi-a *furat* chiloții. Preston și Giselle se căsătoresc, și cred... că trebuie să fiu fericită pentru ei. Ce crezi?

Ai probleme serioase, cucoană, spun ochii lui.

5 Versuri din musicalul *Grease* (1978) (n.tr.)

Scanned with CamScanner

Capitolul 9

JACK

— Vulturii dau târcoale, murmură Lawrence, de lângă mine, în timp ce străbatem gloata de camere şi de reporteri din interiorul sălii pentru conferinţe de presă, un loc în care se află o masă lungă în faţă, cu un şir de microfoane, câte unul pentru fiecare scaun.

Mulţimea se dă la o parte, iar eu îmi aţintesc privirea înainte. Mi-am ţinut sigur o prelegere, în vestiar, şi simt că poate, *doar poate*, îmi va reuşi.

Mă aşez în centru, iar antrenorul se aşază lângă mine. Lawrence e de cealaltă parte.

Devon intră în grabă în sală şi aleargă în faţă, lovindu-şi pumnul de al meu.

— Nu vă temeţi, a sosit favoritul. Face cu mâna unei reportere atrăgătoare din apropierea lui. Salut. Ce bine-mi pare că te văd. Să mă suni.

Ea se înroşeşte. Da, probabil c-a marcat.

— Devon, murmur eu, nu trebuia să vii. Dar ce intrare excelentă. Toată lumea e cu ochii pe tine.

Mă prefac că sunt încrezător, când nu sunt. Asta am făcut toată viaţa.

— Aşa a fost planul, evident. Dă din sprâncene şi rânjeşte, trecându-şi mâna peste părul închis la culoare, cu vârfuri mov, aranjat în ţepi. În plus, dau bine pe sticlă.

Scanned with CamScanner

Se așază într-un capăt și începe să privească alene prin sală, făcând cu ochiul oricui îl privește în ochi.

Lawrence se apleacă spre el și îl aud sâsâind:

— Termină cu rahaturile, sau o să mă plătești să îți rezolv ție problemele de imagine.

— Nashville mă adoră, Lawrence, răspunde el, amuzat. Treci peste asta. Nu pot greși.

— Dă-le timp, mormăie prietenul nostru. Fanii sunt capricioși.

Antrenorul deschide gura și privește spre masa de reporteri și de camere.

— Mulțumesc că ați venit. Sunt convins că sunteți nerăbdători să aflați vești de la echipă.

Îmi aruncă o privire.

Îmi pocnește un mușchi al maxilarului.

— Mai întâi, vreau să răspund la prima întrebare pe care știu că o veți pune. Au sosit rezultatele analizelor toxicologice ale lui Jack Hawke și nu există nicio dovadă că ar fi consumat alcool sau droguri la momentul accidentului. Nu avem niciun plan și niciun motiv să îl suspendăm. Adevărul este că îl susținem cu toții și este încă liderul echipei de fotbal Tigers. După o pauză lungă, spune: Acum, puneți întrebări. Jack este gata să vă răspundă. Așa cum știți, Jack nu a răspuns întrebărilor personale ale presei de ani de zile, dar azi a fost de acord să facă o excepție.

Inima îmi bate atât de tare, încât simt că o aude toată lumea din sală.

Dar intră Aiden, în spate, și se sprijină de perete, analizând mulțumea. Se întoarce să discute cu reprezentantul Adidas care a renunțat la mine săptămâna asta. Exact. Jack Hawke nu mai este imaginea Adidas. Nu mă surprinde. Așteptam asta de când a apărut cartea Sophiei. Cred că săptămâna asta a fost cireașa de pe tort.

Ușa se deschide iar și îmi sclipesc ochii. Este Timmy Caine, băiatul pe care l-am lovit cu mașina. Este în scaun

Scanned with CamScanner

cu rotile, cu brațul în ghips, cu maică-sa chiar în spatele lui. Se opresc de cealaltă parte a lui Aiden.

N-ar trebui să fie aici. E doar un copil.

Uit de asta când reporterii năvălesc spre mine, declanșând bliţurile.

— Jack, ai fost acuzat de lovire după accident?

— Jack, eşti conştient că ai dat peste un copil de doar zece ani?

Cred că nu au remarcat că e aici.

— Jack, aici. Eşti conştient că fanii au dat drumul unei petiţii să te scoată din echipă?

— Jack, este adevărat că Sophia Blaine scrie un articol pentru *Cosmo*? Pretinde că ai obligat-o să facă avort cât eraţi împreună.

Nu, n-am făcut asta. Înghit, cu gâtul uscat. Simt că ameţesc.

— Jack, de ce nu dai interviuri?

Toate vocile vorbesc cu mine deodată, ridicându-se una peste cealaltă, iar mulţimea se uită la mine, iar eu simt că iau foc. Strâng pumnii sub masă şi mă rog Cerului să nu remarce nimeni că-mi vine să vomit. Îmi înfig unghiile în carne ca să-mi păstrez masca de pe faţă. Calm. Fii calm. Vorbeşte încet. Rămâi calm.

Un tânăr în blugi şi un ecuson ESPN se împinge în faţa celorlalţi, şi îl recunosc. Este John, gazda unei emisiuni, unul dintre cei importanţi.

— Jack, ne poţi spune ce s-a întâmplat?

Încuviinţez, dar vocea m-a părăsit. Inspir de patru ori şi îmi fac exerciţiul de liniştire: inspir adânc şi expir lung.

— Băi, prinde!

Este Devon, de cealaltă parte a mesei. E în picioare şi are o minge. Nu l-am văzut să fi intrat cu ea.

Pe pilot automat, mă ridic şi prind mingea din instinct.

Scanned with CamScanner

— Nu poți să taci câtă vreme ai mingea. Mereu ne spui ce să facem.

El rânjește și-mi lipesc și eu un zâmbet pe față. Nu pot să ignor cum se simte mingea în mâinile mele, cu pielea lipită de a mea. Confort. *Acasă*.

Ochii lui sclipesc a înțelegere, și se așază.

Iată-mă în fața criticilor mei și a copilului lovit, ținând în mână la ce țin mai mult.

Trebuie să vorbesc cu ei.

Trebuie să fiu accesibil.

În sală este cald și simt că m-am înroșit, când mă întorc spre reporteri.

Toți cei prezenți se uită lung și așteaptă. Unii se încruntă, mâzgălesc pe carnețele, probabil notând cât sunt de idiot. Nu văd cât de stânjenit sunt de fapt, cât de teamă îmi este de oamenii pe care nu îi cunosc.

Mâinile mi se încleștează pe minge. Îmi dreg glasul. Toată sala îngheață, în așteptare.

— Mulțumesc că ați venit.

Nu pot face nimic în privința vocii mele baritonale, dar mă străduiesc să o înmoi.

Mă uit la Devon și el scoate limba la mine.

Pufnesc în râs, fiindcă ajută.

Mă îndrept spre pupitru.

Mă pot controla. Și ce dacă am făcut greșeli la începutul carierei? Mi-am oferit cei mai buni ani din viață orașului. Mă lupt cu agitația și îmi vâr nervii înapoi într-un cufăr, legând un lanț în jurul lui.

— Ce s-a întâmplat acum trei zile a fost un accident. Ieșeam de la stadion după antrenament, de fapt, dădeam cu spatele din locul meu de parcare, și nu am văzut băiatul pe trotinetă din spatele meu. L-am lovit și i-am rupt brațul. I-am luxat glezna. Prognosticul arată bine. Scot cuvintele afară în forță. Adevărul este că nu-i nicio poveste savuroasă. Accidente se întâmplă zilnic și, din fericire,

Scanned with CamScanner

nimeni n-a fost grav rănit. Sunt recunoscător pentru asta și plănuiesc să țin legătura cu Timmy și cu familia lui.

Unii dintre ei cască gura. În afară de un interviu de cinci secunde pe teren, când adrenalina mă ajută să mă descurc cu un microfon sub nas, sunt cele mai multe cuvinte pe care le-am zis presei de când am sosit. Antrenorul știe despre problema mea, așa că după meciuri, la conferințele de presă, mă lasă să rămân tăcut, cât despică el firul în patru.

Alt reporter sare în față.

— Erai distras când l-ai lovit? Există martori care spun că vorbeai la telefon.

Strâng din buze. Martori pe naiba. Nu era nici țipenie de om acolo.

— Ești conștient că lui Timmy i s-au oferit bani ca să-și vândă povestea? Se spune că ai urlat la el și ai refuzat să chemi ambulanța...

— Pot să răspund eu la asta, vine o voce mică din spate, și toată lumea pivotează spre Timmy, în scaunul rulant, pe care mama lui îl împinge în față.

Reporterii năvălesc spre el.

Rahat.

Mă dau înapoi și străbat mulțimea, spre el. Un reporter îmi vâră un microfon sub nas.

— Știai că va veni azi, Jack?

— Nu, mormăi, ocolindu-l.

Lawrence mă strigă să mă întorc, dar, la naiba, nu-i pot lăsa să îl asalteze pe sărmanul puști.

Ajung la el și-i arunc mingea. O prinde și mâna mea îi cuprinde umărul slăbuț. Este subțire, cu părul tuns scurt, cu ochelari negri. Poartă un tricou galben al echipei Tigers, cu numărul unu (al meu) și ridică ochii spre mine.

— Salut, omulețule. Nu trebuie să răspunzi. Reporterii pot fi dificili.

El se încruntă la mine.

Scanned with CamScanner

— Știu că ai zis că n-ar trebui să vin, dar mama a promis că mă aduce, și e greu să îmi spui nu când bat pe cineva la cap.

Mă uit la Laura.

Ea ridică din umeri, zâmbind.

— M-a implorat toată noaptea. Cred că s-a uitat la ESPN în ultimele trei zile. Era îngrijorat pentru tine, fiindcă s-a zis că erai beat.

De ce aș fi plecat beat de la stadion? Nu-i pasă nimănui. Doar presupun.

Reporterii ne asaltează și eu mă uit urât la ei.

— Înapoi. E doar un copil.

Dar lui Timmy îi place atenția, pentru că deja vorbește cu John de la ESPN, care a reușit să se strecoare de cealaltă parte a scaunului rulant.

— Timmy, povestește-mi ce s-a întâmplat.

Îi bagă un microfon în față.

Timmy îl privește. Are bărbia ridicată într-un unghi hotărât.

— Domnul Hawke nu a strigat la mine. Cine spune asta minte. A sunat imediat la ambulanță și chiar a venit cu mine, fiindcă mama nu știa unde sunt. Eu am luat un autobuz spre Nashville și am închiriat o trotinetă și m-am strecurat dincolo de paza parcării.

— Ești un mare fan Tigers? întreabă John. Multă lume nu prea este, recent.

Scrâșnesc din dinți.

Timmy dă din cap.

— Jack a stat cu mine cât mi-au pus brațul la loc și mi-au aplicat ghips. N-a plecat decât după miezul nopții. Și nu vând o poveste, pentru că n-am ce poveste să vând.

Se uită urât la reporteri și eu îmi camuflez un zâmbet.

Și totuși, o parte din mine se întrebase dacă nu cumva mama lui ar fi vrut să mai câștige ceva din asta. Nu

Scanned with CamScanner

au mulți bani. Haine curate, dar vechi, o adresă într-un apartament mic din Daisy...

Daisy?

Încremenesc, recunoscând legătura, dar o las baltă când Timmy vorbește iar.

— Domnul Hawke este jucătorul meu favorit de la Tigers și eram la stadion pentru că speram să-l văd. Râd de mine la școală și m-am săturat, așa că am chiulit să îl văd. Am așteptat să iasă. Serios, e vina mea, se strâmbă el.

— Nu este. Nu spune asta, zic. Ar fi trebuit să verific de două ori.

— Cât de grave sunt loviturile, Timmy? întreabă un reporter, privindu-mă cu dispreț.

Nu pot să câștig.

— Sunt bine! Luni mă întorc la școală. Îmi place scaunul cu rotile, dar n-am nevoie de el. Mama spune că măcar așa stau locului. Abia dacă mă abțin, rânjește el.

— De ce ai venit azi, Timmy? întreabă John, privindu-mă. Te plătește cineva?

Mă aprind. *Vorbește serios?* Cred că fața mea exprimă ce gândesc, pentru că John se albește.

— Ca să îmi susțin echipa și jucătorul favorit. Ce spuneți voi despre el nu e adevărat. A plătit cheltuielile mele medicale, și... și...

— Ce? întreabă Mike.

Timmy își mușcă buza și mă privește în chip de *scuze*.

— Vine mâine în Daisy să ia micul dejun cu mine și... și va petrece mult timp cu mine.

Ce mama naibii?

Toți ochii sunt spre mine. Mă uit înspre Lawrence, care s-a apropiat de mine, alături de Devon. Devon râde și văd cum i se învârt rotițele în cap lui Lawrence.

Amândoi știu că n-am fost de acord cu nimic din toate astea.

Scanned with CamScanner

— Va veni și la școală și va vorbi despre cum e să fii un QB faimos.

Oftez. Timmy e un manipulator pe cinste.

Timmy mă privește cu ochii lui mari.

— Și a zis că vrea să ne susțină orășelul și că va participa la piesa noastră, anul acesta. Mama mea este regizoarea! Fața lui se luminează când se întoarce spre reporter. Va fi cel mai bun prieten al meu!

— Uau, Jack, murmură Devon, de lângă mine. Nu știam că ai un program atât de liber. Vrei să mă ajuți și pe mine cu niște chestii?

— Intră în joc. Ochii verzi ai lui Lawrence sticlesc. Pentru că, practic, ți-a căzut din cer...

Mă uit la Timmy, care vorbește cu reporterii, și îmi amintesc cât de mic era trupul lui, când am țâșnit afară din SUV și l-am văzut zăcând pe jos, cu brațul rupt, cu trotineta ruptă în două. Îmi amintesc groaza. Mă mir că nu l-am ucis.

— E adevărat?

Întrebarea vine de la una dintre reportere, și ea are lacrimi în ochi după ce a vorbit cu Timmy, care tocmai i-a povestit despre tatăl lui, care a decedat recent. Puștiul s-ar putea să fie, practic, emblema campaniei *Să-l punem într-o lumină bună pe Jack Hawke.*

Oftez adânc. Nu îmi place deloc să mă folosesc de situație, dar...

— Da. Timmy este un puști minunat și vom fi prieteni buni.

Scanned with CamScanner

Capitolul 10

ELENA

— Pot să-ți cumpăr ceva de băut, fată frumoasă?

Vocea masculină vine din dreapta mea, de la bar. Eu sorb dintr-un pahar de apă cu gheață. Am picături de transpirație pe frunte și mi s-a întins rimelul, pot vedea în oglinda de vizavi de bar, așa că știu sigur că numai *frumoasă* nu sunt acum.

Nici măcar nu îi arunc o privire, deși o ocheadă în oglindă îmi spune că este înalt și că are părul făcut țepi cu gel, ridicat.

— Nu sunt interesată. Îi fac semn barmanului să-mi aducă alt pahar cu apă. Din nou. Mai puțină gheață, de data asta, te rog, îi zic, tamponându-mi fața cu un șervet, apoi pieptul.

Tipul cu creastă se apropie, iar eu simt miros de after-shave scump, ceva cu tonuri reci, marine.

— Serios? murmură el. Încerci să mă refuzi? Știu că sunt cam de speriat la început, dar după ce mă cunoști...

— Încearcă la altă fată *frumoasă*.

Nu am chef de tipi, mai ales nu după noaptea trecută.

Barmanul pune apa jos și eu năvălesc asupra ei.

Creastă chicotește.

— Ți-e sete, nu glumă.

Scanned with CamScanner

— Tot aici ești? zic, scoțându-mi telefonul din poșeta pe care o port în cruciș peste piept și prefăcându-mă că dau scroll.

— Da. Sunt surprins că încă nu mi-ai cerut un autograf. Vii des aici? Nu te-am văzut, și eu știu pe toată lumea care vine aici. Aici e teritoriul meu.

Autograf?

OK, curiozitatea mă face să mă întorc și să-l privesc mai atentă. E înalt, spre 1,90, și zvelt, cu părul vopsit mov la vârfuri și cu tatuaje pe brațe, care-i dispar sub haine.

Ridic dintr-o sprânceană la cămașa lui elegantă, cu imprimeu de fulgere roșii.

— Nu vin niciodată aici. De fapt, e ziua unui prieten.

Arăt spre Topher și spre Michael, care sunt cu alți prieteni. Băieții sunt îmbrăcați ca T-Birds, cu păr în stil pompadour, geci de piele negre, tricouri albe și piepteni în buzunarele de la spate ai blugilor. Câteva fete din anturajul lui Michael poartă jachete de Pink Ladies și fuste plisate. Totul strigă *Grease*. Topher lovește din nou. Am luat cina într-un restaurant thailandez de pe Second Avenue și apoi am venit aici să dansăm. Topher a plănuit totul. Este unul dintre lucrurile care-mi plac mult la el, că adoră să facă alți oameni să se simtă speciali.

Creastă îi privește dansând pe „Who Let the Dogs Out" și se întoarce spre mine, cu un zâmbet amuzat. Îmi privește părul lung, întins, pantofii roșii, cu toc cui, pantalonii de piele neagră sufocanți și tricoul negru, care-mi alunecă de pe un umăr.

— Cred că ești Olivia Newton-John la finalul filmului. Hot Sandy?

— Ce deștept ești.

Nu e deloc descurajat de sarcasmul meu. Deși, într-o seară bună, aș fi fost flatată, sau l-aș fi întrebat

Scanned with CamScanner

de imprimeul de pe cămașa lui. I se potrivește perfect, fiind strâmtă la piept, fără să se lipească, iar mânecile mulându-i-se pe bicepșii musculoși. E pe comandă. Scumpă. Nu e pentru mine, dar îmi place materialul. Romeo are nevoie de o nouă cuvertură de pat. Îmi notez în minte să îl caut on-line.

— Mă numesc Devon Walsh, apropo. Se uită la mine în expectativă, de parcă ar aștepta să fac ceva, așa că eu aplaud lent, ca la golf.

— Simpatic. E nume de fată.

— Serios, n-ai auzit de mine? Nici măcar cu ăsta? Își trece mâna prin părul țepos. Este cartea mea de vizită, încă din liceu.

— Unii oameni își ating apogeul în liceu, Devon. Eu nu m-aș lăuda cu asta.

El își dă capul pe spate și râde, cu ochii lucind. Are o față chipeșă: un nas frumos, deși pare să fi fost rupt cândva – o mică imperfecțiune. Două cercuri mici, negre, în urechi. Un cercel de sprânceană din argint sclipește în luminile stroboscopice, accentuându-i liniile drepte ale sprâncenelor întunecate. Dacă adaugi jacheta de piele albastru-neon pe care o poartă pe braț, este... interesant.

— Spune-mi de unde ți-ai luat cămașa.

Îi tremură buzele.

— Chiar ești amuzantă. Și nu mi-am atins apogeul. Încă urc. Își atinge cămașa. Îți place?

Încuviințez.

— Vrei să o atingi, iubito?

Îmi dau ochii peste cap. Ce am avut în astea două seri, de am atras atenția a doi tipi foarte diferiți, dar sexy? Cred că sunt pantalonii de piele. Urlă *Caut distracție.*

Dar ce-a fost cu mine și cu Jack? Cu el am fost în hainele de muncă.

Scanned with CamScanner

Mă întorc spre bar.

— Nu-mi spune „iubito". Și nici „fată frumoasă".

— Atunci, zi-mi cum te cheamă.

— Nu.

Chicotește.

— Doar prenumele. Ajungem la numele de familie mai târziu.

Iar prin „mai târziu" se referă la... Da, sigur. Nu mai fac asta.

Arăt din cap spre o brunetă de vizavi.

— Încearcă la ea. Pare mai pe viteza ta, și se uită la tine ca la un Snickers king size.

El ridică din umeri.

— Nu. Tu m-ai atras. Când te-am văzut, a dispărut lumea. Nu sunt fotograf, dar pot să îmi imaginez cum ne-ar sta în ramă.

Râd.

— Este o replică de agățat foarte proastă, dar primești puncte pentru insistență.

— Nu mă pot abține. Cuvintele mi se rostogolesc de pe limbă. De obicei, replicile funcționează. De obicei, doar îmi spun numele și-mi leșină fetele la picioare. Scuze, rânjește el, fără să pară deloc apologetic.

— Nu sunt interesată. Vreau doar să dansez și apoi să mă duc acasă, la Romeo.

— Romeo? Ai pe cineva?

— Un porcușor.

Râde și se joacă cu sticla de bere.

— M-ar ajuta dacă aș spune că ai privilegiul absolut de a vorbi cu cel mai bun apărător din ț...

Scanned with CamScanner

— Ce? tresar eu, și aproape că-mi alunecă paharul din mână.

Buzele lui se ridică într-un zâmbet leneș.

— Ah, îți place fotbalul. Joc pentru Tigers aici, în Nashville. Cu plăcere.

Face o plecăciune.

Clatin din cap. Rotițele se învârt.

— Nu știu nimic despre fotbal.

Arunc o privire rapidă prin clubul întunecos, căutându-l pe Jack, cu inima bătând cu putere în piept. Fotbaliștii nu stau în haite, ca lupii? Nu știu de ce gândesc așa, dar...

Mai comandă o bere și ia un gât lung.

— Dar ai auzit de mine, nu?

— Nu.

El se uită lung.

— Este o adevărată crimă.

— Hm.

Niciun semn de Jack, dar sunt atâtea nișe și ascunzișuri, că l-aș putea rata ușor.

— Ești singur? întreb.

Zâmbește.

— De fapt, nu. E ziua mea – ca să vezi cum funcționează soarta – și câțiva dintre prietenii și coechipierii mei au acaparat camera VIP.

A făcut referire la soartă și mă înmoi. Îmi plac romanticii.

— Serios? Camera VIP? Hm.

Mi-ar plăcea să îl revăd pe Jack. Poate să-i arunc apa în față. Poate să am o criză sudistă de strigături.

Devon încuviințează.

Scanned with CamScanner

— Am venit la toaletă și te-am văzut dând băuturile peste cap...

— E apă.

— Bine, apă. Și m-am gândit că poate vrei să ni te alături, dar fiindcă nu ești interesată...

Scanează scaunele de la bar, dezamăgită.

— Este mai răcoare în camera VIP? Aici e foarte cald.

El mă privește, cu o sprânceană ridicată.

— Da. N-ar fi mișto să ieși din îmbulzeală și să porți o conversație?

Privirea lui mă cercetează iar, încetinind pe decolteu.

Îmi ridic tricoul.

— Prin conversație, vrei să zici...?

Râde.— Conversația poate duce unde dorești. Sunt câteva camere private în secțiunea VIP unde putem merge...

Mă aplec și îl lovesc ușor peste frunte.

— Încetează.

— Au! spune, masându-și locul în care l-am lovit. De ce ai făcut asta?

— Pentru că flirtezi prea mult. Cum mama naibii o să întâlnești tu o fată faină, dacă tot ce faci e să dai senzația de „Hai să scăpăm de haine"? Mă opresc. Dar, fiindcă îmi place cămașa ta, îți voi da o șansă. Nu m-aș supăra să scap puțin de muzica tare. Aveți mâncare?

Îl aveți pe Jack Hawke?

I se luminează ochii.

— Da. Și tort. N-o să mă lovești iar, nu?

— Poate că da, poate că nu. Du-mă în camera VIP.

Scanned with CamScanner

Îmi trântesc paharul gol pe bar. Nu știu de unde am atâta tupeu, dar dacă Jack este în camera VIP, s-ar putea să reușesc să...

Nu știu ce.

Dar vreau să-l văd.

— Urmează-mă, iubito. O să adori pe toată lumea.

— Aha.

Mă conduce spre o zonă împrejmuită cu un cordon roșu, în partea stângă a clubului, aproape de partea din spate. Nici măcar nu am remarcat-o când am intrat, și nici bodyguardul care păzește intrarea.

Privesc peste umăr și le fac un semn lui Topher și lui Michael, cu degetul mare ridicat. Îi dau un cot lui Devon.

— Cel mai bun prieten al meu știe că sunt cu tine, așa că nu încerca nimic ciudat.

— Ah, nu ți-aș face rău pentru nimic în lume.

Nervii mei sunt întinși când trecem pe lângă bodyguard, străbatem un hol și intrăm într-o sală slab luminată, cu un bar mai mic și un podium ridicat, pentru ringul de dans. Chelneri îmbrăcați frumos străbat încăperea, cu pahare de șampanie. O masă mai lungă, plină cu mâncare, este sprijinită de peretele din spate. Văd creveți reci, fructe și brânză, și niște quiche în miniatură. Le ochesc.

Există o fereastră care dă spre ringul de dans și îl văd pe Topher, deși sunt convinsă că oamenii din club nu pot vedea înăuntru. Nici măcar nu remarcasem fereastra.

— E ceva lume aici, murmur eu și îmi scot ochelarii stil *cat eye* cu rame roz pal din poșetă. Mi-i pun. Sunt mai mari decât cei albi și au mici strasuri în laterale. Perechea mea elegantă.

Devon mă conduce prin spațiu, strigând una, alta. Bărbații îl bat pe spate și-i urează la mulți ani. Se uită de

Scanned with CamScanner

câteva ori la mine, parcă ar vrea să mă prezinte, iar eu rânjesc, fiindcă nu îmi ştie numele. Câteva femei se reped la el şi îl sărută pe obraz, îndepărtându-mă, iar eu le las şi păşesc într-o parte, spre mâncare. Iau o farfurie şi o umplu. După ce adaug şi un pahar cu şampanie, rămân în umbră şi privesc. Nu am văzut niciodată atâţia tipi musculoşi la un loc, şi mă simt micuţă chiar şi pe tocuri. Femei frumoase, genul fotomodel, punctează spaţiul, atârnând de braţe musculoase şi gângurind spre bărbaţi. Nu e genul meu de loc, şi dintr-odată bravura mea de a-l găsi pe Jack se dezumflă şi se scufundă ca *Titanicul*. Am venit aici din impuls, fără să cântăresc, dar mi-e clar că nu mă potrivesc, nici măcar în pantalonii ăştia idioţi.

Tocmai mi-am îndesat o quiche în gură, când apare Devon.

— Te-ai strecurat.

Mestec şi dau din cap.

— Mâncare.

— Văd.

— Nu mă judeca. Cred că mâncarea merită apreciată.

— Admir orice femeie care nu mănâncă mereu salată.

Zâmbesc în timp ce mă servesc cu un crevete. Devon nu e chiar oribil, chiar dacă o face pe gigoloul.

— Doar dacă nu este o salată de paste, poate cu tortellini şi vreo două kile de bacon, aşa-i?

— Absolut. Aş mânca chiar acum un sandvici cu bacon.

Se apropie de mine şi priveşte lumea.

Flutur mâinile spre un grup de fete frumoase, care dansează pe un podium ridicat. Muzica vine din boxe plasate pe tavan.

— Este ziua ta. De ce nu eşti acolo, în acţiune?

Scanned with CamScanner

— Câh. Cred că i-am tras-o fiecărei fete de aici măcar o dată.

Tușesc și aproape că scuip o bucată de crevete, iar el mă bate pe spate.

— Iubito, ești bine?

Înghit.

— Devon, uite ce, nu sunt genul. Nu vreau să-ți faci ideea greșită.

— Cred că lovitura peste frunte m-a luminat.

— Bun. Sunt aici doar ca să văd dacă J...

Lumea se dă la o parte, și iată-l. Fiecare centimetru sexy ca păcatul din el. Cu părul dat la o parte de pe față, cu maxilarul dăltuit parcă în sticlă, cu buzele senzuale pline, cărnoase. Ar putea fi star de cinema. Mijesc ochii. Stai așa. Dintr-odată, pricep. Nu cumva e... tipul de la Adidas? Deschid gura. Ba el este! Îmi amintesc că i-am văzut fața pe un afiș din Times Square, când locuiam la New York. Acum câțiva ani a fost, dar, la naiba, m-am culcat cu... *ăsta*.

În fine.

E în spate și are trei femei călare pe el, o roșcată, o brunetă și o blondă. Cât de nesurprinsă sunt. Are un harem pentru toate gusturile.

Mi se ridică pieptul. Îmi pun jos farfuria și îmi mijesc ochii spre el.

— J-a-c-k. Iată-te.

Devon îmi urmărește privirea.

— Ești fan Jack Hawke? Vrei să-l cunoști?

Fan? *Fan?*

Să îl cunosc? I-am tras-o!

Trag de tricou ca să mă asigur că sunt bine acoperită și îmi netezesc pantalonii, gata de luptă. Nu știu de ce, dar

Scanned with CamScanner

când vine vorba despre Jack nu apelez la politețea mea obișnuită sau la timiditatea inerentă. Ceva din el aduce la iveală războinica din mine. O fi din cauză că Preston m-a păcălit, și sunt furioasă la modul general, sau poate că îmi plăcea *Greg*...

— Ai putea spune că îl știu. Îmi pare rău, Devon, dar cineva îmi datorează niște scuze.

I se aprind ochii.

— Îl *cunoști* pe Jack? Îți datorează *scuze*?

— Pac, pac, ai câștigat.

Îmi îndrept vârfurile pantofilor în direcția lui.

O să-l ucid.

Parcă ar dura o veșnicie să ajung unde se află el și simt privirile oamenilor îndreptate spre mine. Nu mă îndoiesc că se întreabă cine sunt și de ce sunt mult mai scundă decât supermodelele. Dă-le naibii. N-oi fi priveliștea obișnuită, dar o să zic ce-am de zis.

Trebuie să împing la o parte niște oameni ca să ajung la el, folosindu-mă de umeri ca să pătrund în cercul lui restrâns. Nu mi-e deloc caracteristic, dar funcționez pe adrenalină. Mă opresc cam la un metru de el, iar el se uită la o roșcată într-o rochie minusculă, neagră, cu spatele gol. Are buzele rubinii și cea mai mare pereche de sâni pe care-am văzut-o la o fată atât de slabă. Bravo ei. O mână elegantă se agață de bicepsul lui, iar ea îi zâmbește și vorbește. Remarc că el nu se uită la ea, ci doar dă din cap absent, fără să vorbească, doar ascultând cu o expresie ușor plictisită. Ah, răspunde non-verbal în toate zonele, însă mintea lui e departe.

Știu, fiindcă stau acolo cel puțin trei minute, bătând din picior și croindu-mi tupeu. Sper să mă vadă el. Dar nu mă vede, căci sunt prea scundă.

Scanned with CamScanner

De cealaltă parte, blonda are un braț în jurul umărului lui. Se apleacă, iar părul ei mătăsos îi atinge cămașa elegantă, altă piesă scumpă de croitorie pe comandă. Vorbește și ea, e de acord cu orice o spune Domnișoara Roșcată. Apoi, sunt distrasă. El are mânecile suflecate, iar ochii mei se lipesc iar de antebrațele lui, de cât de încordate sunt, și-mi amintesc cum m-a ținut noaptea trecută, cu mâinile pe șoldurile mele, în timp ce mă penetra...

Termină acum.

— Jack Hawke, mă răstesc, și-mi iese mai aspru decât credeam.

Toată lumea din jurul lui tace brusc.

El ridică lent capul și mi se pare că durează cam un milion de ani, doar că-s sigură că trec doar câteva secunde până ce ochii lui de culoarea mierii îi întâlnesc pe ai mei. Gura lui senzuală se deschide, iar el mă privește din cap până în picioare și mă recunoaște. Roșeața îi cuprinde lent gâtul și fața.

Apoi, se încruntă la mine, de parcă aș fi făcut ceva rău – când el este mincinosul.

Așa este, prietene.

Credeai că n-o să mă mai vezi *niciodată*.

Da, mi-a scris un bilețel cu un număr de mobil, dar era real?

Fetele mă măsoară și știți și voi cum e. Sunt mai degrabă amuzate de ochelarii mei, de părul întins, de fața transpirată și de pantaloni. Doamne, cine poate uita pantalonii ăștia oribili, strâmți și lipicioși? Cum dracu' o să-i dau jos? Cu foarfeca.

— Elena.

Felul în care îmi spune numele, parcă lungind silabele, textura vocii lui adânci mă fac să tremur. Închid

Scanned with CamScanner

scurt ochii și îi simt puterea concentrării asupra mea și prezența, ca un uragan imens, care îmi suflă drept în față. Este primordial. Este zeul sexului.

Iar eu m-am urcat pe el ca într-un copac și mi-a plăcut fiecare clipă.

Și lui i-a plăcut.

L-am făcut să implore. Să mă implore să...

Mă străbate un fior.

La dracu'.

Inspir adânc și strâng din pumni.

— *Tipu' de la vreme*, unde mi-s chiloții?

Scanned with CamScanner

Capitolul 11

ELENA

Jack clipește lent, iar Devon apare lângă mine, și deși nu îl privesc, simt că ochii lui se mută de la mine la Jack.

El se scutură de fete și se îndreaptă spre noi, concentrat la mine, încruntat, aplecându-se și vorbind cu glas scăzut.

— Ce cauți aici? De ce nu m-ai sunat?

Ah. OK, poate că numărul era adevărat. Eram prea supărată să încerc și mă îngrijorasem și c-o să răspundă vreun ciudat, și că va trebui să întreb: *Ești Jack Hawke, fotbalistul faimos cu care m-am culcat și a păstrat chiloții mei?* Aș fi ajuns să îl sun, în cele din urmă, fiindcă m-ar fi ucis curiozitatea, dar aveam nevoie de... o zi, să procesez.

Mă prefac stăpână pe situație și ridic bărbia. Îi ignor ultima întrebare.

— Se întâmplă să ador clubul ăsta. Aici petrec tot timpul.

El mă studiază.

— Ba nu. Știai că voi fi aici?

Mă încrunt și pufnesc. Care-i problema lui?

— Nu.

— Ești reporteră?

Scanned with CamScanner

Casc gura. Doamne. Cred că e cel mai frumos bărbat în viaţă, dar *te rog*!

— Sunt bibliotecară, sâsâi printre dinţi. Pun cărţi pe rafturi. Aşa-mi câştig traiul, Doamne! N-am timp să te urmăresc. Vreau doar să-mi dai chiloţii! Mi-am petrecut ore întregi schiţând designul. Apoi săptămâni să îl fac. Ai idee cât de greu e să faci paietele alea să schimbe imaginea când le atingi? Sunt nepreţuiţi!

Sunt pe punctul de a mă da în spectacol, or, eu nu fac asta niciodată. Mama m-a învăţat să ţin totul în mine. *Zâmbeşte. Spune mulţumesc şi te rog frumos. Nu crea dramă. Nu stârni bârfe. Dacă eşti furioasă, spune „Fii binecuvântat" şi treci mai departe.*

Dar „fii binecuvântat" nu se potriveşte situaţiei.

— Nu mai spune *chiloţi*, sâsâie şi el, aruncând o privire prin încăpere.

Mă ia de braţ şi mă trage într-o parte. Mâna lui este blândă, însă îmi arde pielea ca un şoc electric.

Îmi dă drumul, cu ochii la locul în care m-a atins. De parcă ar fi simţit şi el.

— Cum ai ajuns în camera VIP?

Devon se apropie. Are o privire ciudată. Poate că e surprins.

— Omule, e cu mine.

Jack îşi sucеşte capul, de parcă ar fi fost plesnit, şi cred că nu l-a remarcat pe Devon urmându-ne. Îl priveşte pătrunzător.

— Serios? Şi unde ai întâlnit-o? Fiindcă să o revăd aici mi se pare ciudat. Cred că e în căutare de locuri în care să agaţe jucători din NFL. Toată lumea ştie că tu deţii clubul şi eu deţin Milano's...

Îl împung cu degetul în pieptul lat.

Scanned with CamScanner

— Cum îndrăznești? Nici măcar nu știam cine ești. Crede-mă că dacă știam că nu ești *meteorologul* cu care trebuia să mă văd, n-am fi...

Inspir. Nu pot termina fraza.

Devon se uită la mine, apoi din nou la Jack.

— Stai așa, tu și ea?

Jack expiră adânc și încuviințează scurt.

Devon deschide gura.

— Ea este cea de care mi-ai zis?

Furia mea se aprinde iar. Am fața în flăcări.

— Ai vorbit despre mine cu coechipierii? Îmi încrucișez brațele. Voi doi sunteți cei mai rău. Sunteți niște sportivi plini de ei, care agață femei așa, fără voia lor...

— *Tu* m-ai agățat, mormăie Jack, apropiindu-se. Tu te-ai așezat cu mine, și acum, că mă gândesc bine, de unde știu că povestea aia cu „Ah, porți cămașă albastră, cred că ești tipul cu care trebuia să mă văd" este adevărată? Nici măcar n-ai completat acordul cu numele tău adevărat.

Ce? Cuvintele lui mă șochează și eu mă încrunt și încerc să procesez. A zis el că încearcă să își păstreze intimitatea și înțeleg, dar să fie atât de paranoic...

Devon își masează bărbia și ne privește.

— Am întâlnit-o aici, la bar, și am agățat-o...

Pocnesc din degete.

— *Nu* m-ai agățat. Am venit să-l caut pe Jack.

— Au, spune el, rânjind.

— Și ai venit aici din întâmplare? întreabă Jack.

— Da.

— Aha.

Scanned with CamScanner

O parte din încordare îi părăsește chipul și ne uităm unul la altul, respirând din greu. E atât de... plin de el!

— Nu sunt.

Cred că am zis asta cu voce tare.

Clatin din cap.

— Eu nu mă uit la televizor. Nu știu nimic despre fotbal. Chiar dacă aș ști, v-aș evita pe voi doi ca pe ciumă. Îmi plac partenerii amabili și sinceri.

Jack tresare.

— Elena..., dar nu termină, și preia Devon.

— Eu sunt amabil, zice el, bosumflându-se.

Dar eu nu-l mai ascult.

Studiez contururile feței lui Jack, încercând să-l înțeleg. Nu e... nu e același om ca noaptea trecută. El mă plăcea, și mă săruta adânc, era ca vinul roșu, întunecat, bogat, amețitor...

Să uităm asta.

— Am venit aici să-mi iau *lenjeria*.

Jack își trece mâna peste față. Cu un ton mai blând, spune:

— Elena, te rog. Nu e locul potrivit. Oamenii ascultă orice conversație port. Nu putem vorbi într-un loc mai intim?

Ca penthouse-ul lui? Ha.

Scutur din cap. Pricep că e faimos. Era pe afișul ăla din New York, dar...

— Chiar n-a fost nimic real cu tine? întreb.

Devon se uită în altă parte și se agită, și cred că zic deja prea multe, iar asta mă trezește. Câh, eu nu sunt așa. Nu intru în camere VIP și nu abordez sportivi superstaruri. Îmi ling rănile și merg mai departe.

Furia îmi cedează și expir lung. Bine.

Scanned with CamScanner

Am spus ce-aveam de spus. Ar trebui să plec. Mă uit spre ieșire.

— Elena, stai... Își trece o mână prin păr. Reflexele aurii sclipesc. Uite, e doar... o coincidență foarte mare, pentru că nu mă gândeam că vei apărea la o petrecere VIP. Nu așa voiam să te revăd.

Da, fiindcă avea trei fete în brațe.

— Hei, nu cred că ne-am cunoscut, zice o voce masculină, care se alătură cercului nostru. Sunt Aiden Woods, QB. Te-am văzut intrând. Ador pantalonii.

Să ia naiba pantalonii ăștia. Îmi iau ochii de la Jack să mă uit la tipul care ni s-a alăturat. Este tânăr, genul clasic de vecin prietenos, cu bărbia pătrată și gropițe în obraji. Îmi strânge mâna.

— Alabama, relax. Este cu Jack și cu mine, spune Devon, exasperat.

Aiden – sau Alabama – îmi zâmbește larg.

— Ai chef de un *ménage à quatre*?

— Nu face ea așa ceva, mârâie Jack. Nu vânează tricouri.

Nici măcar nu știu ce înseamnă asta.

— Ha. Nu te-am mai văzut. Ai un nume? mă întreabă Alabama, ignorându-i.

Mă privește cu ochii lui albastru-deschis și cu un zâmbet de milioane.

Jack îl lovește în umăr.

— Nu, pentru tine nu are. Este cu mine și este o doamnă.

Păi!

Ca să vezi.

Mai întâi, *eu* l-am agățat, și acum sunt o doamnă? Să aibă zigzaguri emoționale?

Scanned with CamScanner

Jack se uită fix la Alabama, care pare calm ca un castravete, chiar și după ce-a fost lovit în umăr. Simt că-i o poveste aici.

— Îmi plac doamnele, murmură el, cu un rânjet arogant. Să înțeleg că ești prietenă cu Jack. Cum v-ați cunoscut?

Îmi umezesc buzele și îmi aleg cuvintele cu grijă. Oi fi eu supărată pe Jack, dar nu vreau să îi fac probleme.

— Abia acum, zic.

— Serios? zice el. Fiindcă nu și-a luat ochii de la tine de când ai venit. I-ai zis „omul cu vremea"? E vreo glumă simpatică între voi?

Alabama este insistent, dar fermecător, cu accentul lui de sudist.

— Nu, răspund scurt.

Nările lui Jack freamătă când ne privește. Se apleacă și îi șoptește ceva lui Devon la ureche. Nu aud. Devon mă privește și ascultă, încuviințând.

— Pariez că pun la cale cum să te îndepărteze de mine, murmură Alabama, aplecându-se spre mine. Jack este teritorial. Nu sunteți împreună?

— Nu.

Doar am făcut sex.

— Adică ești disponibilă?

Doamne ferește. Mă uit la el.

— Fotbaliștii chiar presupun că orice femeie îi vrea?

El ridică mâinile.

— Da.

Jack și Devon își încheie conferința, iar Devon îmi zâmbește larg.

— Ești pregătită să pleci de aici?

Scanned with CamScanner

Ochii lui Jack sunt înfipți într-ai mei, cercetându-mă, înainte să se întoarcă.

— Sunt convins că este, zice el, încordat.

Scapă de mine.

— Foarte pregătită, mormăi eu.

Alabama îmi aruncă o privire dezamăgită, dar nu cred că e vorba despre faptul că îi par atrăgătoare, cât despre ce însemn pentru Jack.

— Mi-a făcut plăcere. Poate ne revedem.

Încuviințez.

Devon îmi agață mâna de brațul lui și ieșim din camera VIP. În mod bizar, tace. Se uită în jos cât ne întoarcem la bar.

Mă trântesc pe scaun și mă uit spre fereastra mare de sticlă, dincolo de care se află camera VIP.

Oare ne privește?

Sau este deja înghesuit între cele trei fotomodele?

Cui îi pasă?

Devon oftează prelung, cu privirea urmărind-o pe a mea.

— Crede-mă că se uită, acum, că știe că ești aici. Lui Jack nu îi scapă nimic.

Fac semn după un alt pahar cu apă și iau o gură mare, prin pai. Topher și compania încă dansează, pe melodia „Greased Lightning", și pot paria că el l-a convins pe DJ să o aleagă. Topher îl vede pe Devon lângă mine, iar fața lui rânjită îmi spune că știe cine este. Mă strâmb și ridic mâinile. *Care erau șansele?* zice fața mea. El îmi trimite un pupic.

— Cel mai bun prieten? întreabă Devon.

Dau din cap că da.

Scanned with CamScanner

— Jack este cel mai bun prieten al meu, încă de la facultate. Locuim împreună. Într-un fel, suntem ca fraţii. Aş face orice pentru el.

— Escortezi deci femei afară din camera VIP?

Se strâmbă.

— N-a fost aşa. Te proteja. Dacă reporterii ar şti că vă vedeţi, crede-mă că nu ţi-ar da pace.

— Erau reporteri acolo?

— Nu. Dar oamenii vorbesc. Nu are încredere în oameni şi mai ales nu în Aiden.

Mai comand o apă şi oftez, simţind că m-a abandonat Jack. Care era foarte *diferit* azi.

Devon se aşază lângă mine, concentrat, parcă alegându-şi vorbele cu grijă.

— Nu mi-a dat *niciun* detaliu despre noaptea trecută. Voia doar să afle *cine* eşti, de fapt. Eu nu l-am văzut niciodată...

— Nu sunt cineva, ridic eu din umeri.

Devon încuviinţează.

— Ţi-a lăsat numărul de telefon?

— Da.

Aşa cred.

— El nu face niciodată asta. Cred că au cinci oameni numărul lui.

Ridică din sprâncene.

— Nu îl sun.

— Aha.

— Serios.

— Da, da.

— Te lovesc iar.

El rânjeşte şi se uită la ceas.

Scanned with CamScanner

— Întârzii undeva?

— Nu. Aştept.

— Să apară Jack.

Ezită şi încuviinţează.

— Da. Vrea să discute cu tine. Mi-a zis să te scot de acolo. Nu-i place să vorbească Aiden cu tine. Gheaţa e subţire.

— Ah.

— Gândeşte-te. Fotbaliştii de vârf ajung acolo pentru că, unu, suntem talentaţi, doi, suntem foarte competitivi, şi trei, vrem cu toţii glorie şi bani. Este un sport de echipă, dar mereu ai grijă de tine. Alabama vrea să-l dea jos pe Jack şi să-i ia locul. Ciocneşte sticla de bere de paharul meu de apă şi se apleacă. Dansează cu mine. Ador melodia asta.

— Serios? Cine o cântă?

Este „I'm Not the Only One" a lui Sam Smith.

Îşi dă ochii peste cap şi mă ia de mână.

— Cui îi pasă? Hai să dansăm.

Mă trage de mână până accept. E ca un căţeluş. Mă conduce pe ring.

Devon mă ia în braţe, cu mâinile pe talia mea, cu ale mele pe umerii lui, şi ne mişcăm în ritmul melodiei lente. Stă la o distanţă respectabilă şi se uită la mine ciudat.

— Ce este? întreb.

El zâmbeşte – o scânteiere de alb pe chipul bronzat. La fel ca Jack, cred că stă mult afară.

— Îmi dau seama de ce te place. Eşti ca o carte deschisă. Faţa ta spune exact ce gândeşti. Fără şiretlicuri, fără subterfugii. Când ţi-ai, ăăă, cerut chiloţii, a fost reconfortant... să-l văd rămas paf. Femeile se înghesuie în jurul lui, şi tot ce zic este „Da, Jack, cum vrei tu, Jack".

Scanned with CamScanner

Chicoteşte. Când eşti înconjurat de multe femei, cum suntem noi, îţi dai seama care sunt cele sincere.

Mâinile lui mari îmi alunecă pe şale, spre fund. Îl privesc pieziş.

— Ai grijă, Creastă.

El rânjeşte.

— Da, îi dau 60 de secunde să apară.

Îmi suflu o şuviţă de păr.

— Eşti convins că îi pasă că dansez cu tine? Te rog. Să facem pariu. Pe un dolar că nu apare.

— Doamne, îmi placi. Da, sigur.

Număr până la 60 în cap, iar melodia se schimbă cu alta lentă.

— Nu e aici. Nu că aş vrea să fi fost. Mi-eşti dator.

Devon se gândeşte, cu privirea spre fereastră.

— Da. OK, să jucăm murdar. Dublu sau nimic?

Zic da. De ce nu? Chiar vreau să-l văd pe Jack, pentru că, hei!, chiloţii mei. Am nevoie de ei.

Devon ridică o sprânceană.

— O să joc murdar, OK?

Să joace murdar?

Înainte să-i pot răspunde, Devon ne întrerupe dansul, lipindu-mă cu spatele de fereastră. Prinzându-mă strâns de talie, se apropie. Mâna lui mi se mişcă în păr şi mă sărută pe obraz, cam cum ar face-o Topher, şi totuşi buzele lui îmi ating urechea. Mă muşcă de lob, şi eu chicotesc, fiindcă mă gâdilă, dar şi pentru că murmură necontenit, numărând secundele. Oricui i s-ar părea că ne îmbrăţişăm şi că îmi suge zona gâtului.

— Unu, doi, trei, patru, cinci, şase, şapte, opt, nouă, zece...

Scanned with CamScanner

— Devon! spune Jack de lângă noi, cu cinci centimetri mai înalt ca el. Se încruntă și îi pune mâna pe umăr. Ce mama naibii? Am zis să-i ții companie, nu să o giugiulești.

Devon îmi dă drumul, ridicând mâinile să se apere.

— Scuze, băi, dar ai zis s-o scot de acolo și a venit o melodie bună. Nu m-am putut abține.

Îmi face din ochi, își vâră mâinile în buzunare și valsează de pe ring. Îl aud fluierând.

— Poți să-mi dai banii mai târziu, Elena, strigă el de pe marginea ringului, făcându-mi cu mâna.

Se îndreaptă spre bruneta de la bar, fără îndoială să îi spună *fată frumoasă*.

Jack se uită la mine cu o privire indescifrabilă.

— Pentru ce să-i dai bani? Clatină din cap. Nu contează. Hai cu mine. Găsim un loc ferit.

Îmi întinde mâna, iar eu mă uit la el. Are un ton de mascul alfa și fiecare atom dinăuntrul meu vibrează de la apropierea de el.

Cuplurile se mișcă în jurul nostru, ritmul melodiei devine mai intens și se potrivește cu bătăile inimii mele.

— Elena. Vino cu mine. *Te rog*, adaugă el, încet, când muzica începe să urle. Nu putem vorbi aici. Este prea mult zgomot.

Măcar a zis *te rog*.

— Nu.

Trec pe lângă el și mă îndrept spre ieșirea din club. Pe drum, îmi scot telefonul din poșetă și îi scriu lui Topher că plec acasă. Nimeni nu se aștepta să stau până la sfârșit, așa că am condus eu. Vor sta până la închidere și apoi vor merge în altele.

Scanned with CamScanner

— Elena, aşteaptă, strigă Jack din spatele meu, în timp ce eu îmi croiesc drum printre oameni şi ajung la ieşire.

Îl simt în spate, îi simt căldura pielii, mirosul condimentat, cu urme de conifere şi masculinitate.

Nu mă întorc, dar văd câteva fete scoţându-şi telefonul, făcând poze şi probabil clipuri. Plec capul şi mă uit în jos. Dacă e aşa de căutat de presă cum spune toată lumea, nu vreau să fac parte din asta, mai ales că este evident că nu mă potrivesc în peisaj. Îmi amintesc de creaturile acelea mlădioase, cele care spun „Da, cum vrei tu, Jack", din camera VIP.

Da, Jack şi cu mine nu ne potrivim. Mi-e limpede precum cristalul.

Scanned with CamScanner

Capitolul 12

JACK

La dracu'.

De ce nu-mi pot lua ochii de la fundul ei în formă de inimă, îmbrăcat în pantalonii aceia, în timp ce își croiește drum prin mulțime, ca să scape de mine?

Să scape de mine.

Cât a trecut de când o femeie n-a vrut să aibă de-a face cu mine? Nu îmi amintesc. Cred că a fost în gimnaziu, când eram un mânzoc slăbănog. Doar când am început să joc fotbal au început și femeile să roiască în jurul meu.

Ea trece printre oameni și iese, trântind ușa în urma ei, dar eu o urmez. Ușurarea mă cuprinde când ies afară, în noapte. În sfârșit, am scăpat din club. Nu prea mai merg acolo, dar, fiind ziua lui Devon, știam că era important să mă joc de-a socializarea. Este greu să mă îndemn să fiu pe fază, când se întâmplă toate rahaturile.

Ea dispare după colț și eu o iau la fugă. Nu o pot lăsa să plece, de data asta. Dar știam că trebuia să o scot din camera VIP, fiindcă zvonurile încep de la cele mai mărunte lucruri.

Când o prind din urmă, afară burează. Nu îi pasă, nici măcar nu scoate o umbrelă. Face pași mari și mi se pare că-i genul care nu se preocupă că se udă. Mi-aș dori să am eu o umbrelă pentru ea când încerc să țin pasul, cu mâinile în buzunare.

Ce să-i spun?

Scanned with CamScanner

Rahat.

Nici măcar nu mai știu cum să vorbesc cu o fată.

— Unde te duci? încep.

— La mașină. Acasă. Departe.

Îmi tremură buzele și o văd aruncându-mi o privire.

— Ce-i așa amuzant? Și de ce mă urmărești? Să știi că am spray cu piper.

— Bine. Nu ar trebui să mergi singură până la mașină. Mă asigur eu că ajungi cu bine.

Strânge din buzele ei pline. În seara asta sunt roz aprins, iar ochii mei se opresc la partea superioară și la V-ul adânc de acolo, observând că pare să fi fost recent sărutată.

— Nu te mai holba la mine. Sunt o urmăritoare, îți amintești? Te-am urmărit la Milano's și la club.

O apuc de mână și ea se oprește, privind-o. Îi dau drumul, dar măcar nu se mai îndepărtează de mine.

— Elena, îmi pare rău că am spus asta.

— Atunci, de ce ai spus-o?

— Pentru că sunt prost. Expir. Ai apărut în camera VIP, purtând asta – arăt spre ținuta ei. M-a surprins. Se știe că Devon deține barul și femeile apar acolo doar ca să ne caute. În plus, în mintea mea erai altcineva, cu haine îngrijite și corecte.

Cobor privirea și mă uit cum îi tot alunecă tricoul de pe umăr, dezvăluind o bretea de sutien negru. Îmi ajunge doar până la piept, și îmi place că-i așa micuță, pentru că toate instinctele mele protectoare ies la iveală – mai ales când am văzut-o dansând cu Devon. Ticălosul. Ce mi-a tras-o! Doar nu-i place de ea, nu?

Și dacă-i place?

Îmi trosnesc gâtul.

Și-a ridicat ochelarii să-i țină părul arămiu, și fața ei e aproape lipsită de machiaj, cu pielea precum porțelanul, cu gene negre și dese, ca niște evantaie care flutură când

Scanned with CamScanner

privește în sus spre mine. Îmi amintesc de noaptea trecută, de fusta creion și de gulerul modest, stil Peter Pan.

— Îmi place de tine când ești încheiată până la gât, recunosc, în ciuda voinței mele.

— De ce?

Ridic din umeri, derutat.

— Nu știu. Poate că așa ești tu.

— Ah.

Stăm în ploaia ușoară și ne uităm unul la celălalt. Îmi dreg glasul.

— Îmi pare rău că te-am mințit. Am vrut să-ți spun de multe ori numele meu adevărat. Nu am făcut-o pentru că mă simțeam bine să știu că mă vrei pentru mine și pentru cine sunt.

Ea își întoarce privirea către un grup de oameni care trec pe lângă noi, râzând. Nu ne privesc, dar eu ard să plec departe de toată lumea.

— Îți place Devon? zic, surprinzându-mă.

Ea se uită la mine cu ochi desprinși din ocean.

— Și dacă mi-ar plăcea?

— Atunci, aș da înapoi.

Nenorocitul. Eu n-aș da înapoi.

— De la ce? Nu suntem împreună, Jack.

— Serios? Chiar și după noaptea trecută?

Îi urmăresc corpul. Am mai multă încredere în ce-mi transmite el decât în vorbe.

I se ridică pieptul și i se colorează ușor obrajii. Ea înghite în sec și își mușcă buzele, iar corpul meu răspunde, încordându-se.

— Nu îți place de el, sau n-ai fi roșit.

Cu mai multă încredere, fac un pas spre ea. Întind mâna și îi ating o șuviță, o las să-mi alunece printre degete, îmi amintesc cum am tras-o de păr noaptea trecută, tot mai tare, așteptând să îmi spună să mă opresc. Dar nu o

Scanned with CamScanner

făcuse. Gemuse și avusese orgasm, se strâmtase și tresărise în jurul penisului meu. Mă cuprinde dorința să o mai am măcar o dată.

— Nu am terminat, Elena. Vino la penthouse cu mine.

Mâinile ei mici se unesc, iar ea deschide gura, însă nu spune nimic. În schimb, pornește iar la drum, iar eu o urmez, clipind.

— Ce-am zis?

Ajunge la o mașină verde și o descuie de la distanță.

— Chiar știi cum să vrăjești o femeie, Jack. Tu crezi că e suficient să pocnești din degete și eu voi veni cu tine, la apartament, ca să ne prostim.

Să ne prostim? Rânjesc.

— Nu caut o relație, iar tu abia te-ai despărțit de cineva. Te-am înțeles greșit?

Ploaia se intețește și ne udă pe amândoi, și totuși nu pare să ne pese.

— Mai întâi, nu sunt genul cu aventuri de o noapte, sau de două. Nu mă cunoști deloc.

— Bine. Atunci, vreau să te cunosc. Arăt din cap spre o cafenea de pe stradă. Îți iau o cafea și așa mă poți cunoaște.

Rahat.

Rahat.

Urăsc spațiile publice unde proprietarii nu mă cunosc.

Dar...

Bate un vânt rece și mă încrunt când ea tremură. Își șterge ploaia din ochi.

— Uite, zic, și-mi deschei cămașa, o scot și i-o țin deasupra capului.

Nu ajută cine știe ce, dar măcar nu se udă mai tare.

Scanned with CamScanner

— Trebuia să porți haină, mormăi eu, privind-o. E frig și plouă.

Ea se uită la tricoul meu alb, acum murat, apoi din nou în ochii mei.

— Acum ești și meteorolog?

Rânjesc.

— Ploaia este udă.

Ea îmi aruncă un zâmbet vag și oftează adânc. Văd cum îi apare o expresie distantă pe chip.

— Uite o sugestie pentru data viitoare când faci sex cu o fată: nu minți despre identitatea ta, și nu pleca înainte să se trezească. Nu-i frumos.

Nenorocitul de coșmar care m-a trezit.

O parte din mine ezită, și mă gândesc dacă să încerc să explic, dar...

Nu o cunosc. Instinctul îmi spune că este sinceră, dar...

Nu poți avea încredere în nimeni, îmi spune o voce. Indiferent ce îi spun, s-ar putea să ajungă, în cele din urmă, mai departe, chiar dacă doar la un prieten. Acel prieten ar putea decide să spună altcuiva. Curând, va ajunge în media, care va coace un material despre asta. În fond, nu doar Sophia m-a trădat. Sora lui Harvey a profitat de povestea vieții mele, după ce am semnat cu Nashville, iar un articol din *Sports Illustrated* a prezentat în detaliu primii mei ani cu mama. Era plin de minciuni, îl prezenta pe Harvey ca neînțeles și orbit de iubire.

— Ai dreptate. Ar fi trebuit să rămân. Ar fi trebuit să te iau în brațe și să te trezesc. Mă strâmb. Nu mă pricep la lucrurile astea.

Ea mă studiază câteva secunde.

— Elena, nu știu cum să fac asta.

— Asta?

Ezit înainte să răspund iar.

— Uite ce, am putea să o luăm de la capăt?

Scanned with CamScanner

Fără să aştept răspuns, întind mâna şi o iau pe a ei.

— Salut. Eu sunt Jack Eugene Hawke, QB. Colecţionez căni de cafea cu mesaje siropoase şi magneţi din fiecare oraş în care am fost. Pot să fac o flotare cu tine în spate – da, la asta m-am gândit azi. Citesc mult, mai ales thrillere. Am crescut într-un orăşel din Ohio. Mama mea a murit. Nu ştiu unde este tata. Ador să fac schiţe, dar sunt prea jenat să arăt cuiva ce fac. Am câştigat un campionat naţional în ultimul an la facultate şi premiul Heisman în anul doi. Sunt... timid. Dwight Schrute din *The Office* mă face să râd cu lacrimi. Recent am descoperit că am o înclinaţie de nestins pentru bibliotecare sexy.

Ea se uită la trotuar, apoi la mine, şi nu ştiu de ce, dar sunt agitat când ochii ei albaştri-verzui privesc într-ai mei. Îmi ţin respiraţia şi îi aştept răspunsul. Nu am spus niciodată o parte din lucrurile astea unei fete. *Nu am vrut niciodată să le spun.*

— N-a fost rău. Mersi.

Încă o ţin de mână, iar degetul meu mare îi mângâie încheietura.

— De ce aud un *dar*, Elena?

Ea scoate un oftat prelung şi îşi desprinde mâna dintr-a mea.

Sunt numai nervi.

— Elena...

Ea face un pas în spate. Rahat, nu vreau! Mi se pare că va dispărea din clipă în clipă.

— Trebuie să plec. Mi-a făcut plăcere, Jack. Ai grijă de tine.

Pivotează şi iese de sub protecţia cămăşii mele, îndreptându-se spre maşină.

— Elena!

Se întoarce spre mine.

— Da?

Scanned with CamScanner

Îmi ling buzele. Strâng cămaşa în mâini. Ploaia cade mai tare, iar picăturile mă lovesc în faţă.

— Eşti prima fată cu care am fost de un an încoace.

Nu ştiu cât stăm acolo. Poate doar câteva momente, însă eu urmăresc tot ce face şi îmi întipăresc fiecare gest în memorie. Felul în care i se aprind ochii, cum i se ridică şi îi coboară pieptul. Neîncrederea îi marchează chipul, iar privirea ei o cercetează pe a mea.

Apoi, se întoarce iar, deschide portiera şi intră.

Închid ochii şi oftez lung. *Eşti de rahat, Jack.*

Ea intră în marşarier şi pleacă, iar eu îi privesc farurile din spate micşorându-se.

Ridic privirea spre cerul întunecat, procesez şi plănuiesc.

Îmi scot telefonul din buzunar şi îl sun pe Lawrence.

— Hei, zice el. Unde ai dispărut? Nu te găsesc. Nici Quinn. Locul ăsta e full. Devon a zis c-ai plecat. Ar trebui să vorbim...

— Ai aflat cum o cheamă?

El se opreşte şi aud muzica din club în receptor.

— Fata asta nu e genul tău, Jack.

— Cine este?

Strâng telefonul spasmodic.

— Ar trebui să te concentrezi la carieră. Hai să ne vedem cu agentul tău, săptămâna asta. Poate recuperăm susţinerea Adidas...

— A murit. Aiden mi-a zis în seara asta că are o întâlnire cu ei. Las-o baltă.

El scoate o serie de înjurături.

— Ticălosul. Mânzul ăla se ţine de coada ta...

— Nu-mi pasă de bani, Lawrence. Zi-mi despre fată.

El oftează.

— Elena Michelle Riley, din Daisy. 26 de ani. Bibliotecară. Tatăl a murit, mama trăieşte. Are o soră. Nu

Scanned with CamScanner

a fost niciodată căsătorită, nici arestată, nici nu s-a văzut cu un sportiv profesionist. S-a mutat aici din New York, în casa bunicii sale. Nu mai fac niciodată asta pentru tine. Ar trebui să-ți repar imaginea, nu să dau de urma femeilor pe care le agăți.

Îi simt ezitarea.

— Ce mai e?

Vreau să știu totul despre ea.

— Locuiește cu un tip.

Gelozia mea atinge cote maxime.

— Cum îl cheamă?

— Topher Wainscott. Fata e luată. Las-o așa.

Topher... hm.

— Adresa?

El fluieră în receptor.

— Jack, serios? Nu poți să te duci la ea. Nu a semnat acordul.

— Nu sunt idiot, Lawrence. Dă-mi adresa.

El recită coordonatele și eu le reține.

— Mersi. Pe curând.

Închid, în timp ce el încă îmi ține o predică despre cum nu ar trebui să mă implic.

Mă duc spre Porsche, și chiar înainte să deschid portiera, mă opresc și dau înapoi. Rahat. Eu am acuzat-o că m-ar urmări, și acum eu...

Să-mi bag.

Știu cum s-a uitat la mine în seara asta, în camera VIP, chiar și când ne „certam". Știu că a avut orgasm de trei ori, și că nu i se mai întâmplase niciodată cu un bărbat. Știu cum chicotește când îi sărut cupa genunchiului. Știu cum geme când sug locul acela de pe gâtul ei...

Da. Da, da, da.

E ceva acolo, și orice ar fi, îl vreau din nou.

Scanned with CamScanner

Capitolul 13

ELENA

În jur de ora 23, parchez în fața casei și fug înăuntru, să mă apăr de ploaie.

După ce-mi torn un shot de Pappy din dulăpiorul bine aprovizionat al Nanei, mă plimb de colo colo și mă gândesc la Jack. Mi-l amintesc, în ploaie, zicându-mi *cine* este, și îmi dau seama că e mai mult decât un fotbalist cu alură de băiat rău, că e niţel periculos și foarte sexy.

Respir întretăiat.

Uită-l.

Chiar dacă a fost prima dată pentru el, într-un an. Nu?

Dar de ce a așteptat atât?

Să fi fost vorba despre suferința despărțirii de fosta lui și despre cartea pe care a scris-o? Poate.

Și e... timid?

Nu-mi dau seama cum, fiindcă a știut perfect cum să mă farmece, în penthouse.

Dar, pentru un bărbat ca el, poate că nu la sexul în sine se referea, ci la el, în general. Poate că sexul e o nouă categorie pentru el, un fel de evadare...

Și acum sunt excitată.

Câh.

Scanned with CamScanner

Ajung în camera de cusut, inevitabil, cu tavanul ei înalt și candelabrul antic, greu. Cândva, a fost camera Nanei, unde-mi făcea mie și Gisellei rochii la fel. Mașina ei de cusut încă se află în colț, o Singer veche, neagră, din fier turnat. Spațiul în care lucrez eu este chiar în fața ferestrei franceze, o masă la care-mi schițez modelele, o mașină profesionistă de surfilat și două mașini de cusut. Manechinele punctează încăperea, îmbrăcate în lenjeriile create de mine. Mătase, dantelă, paiete, ață, panglici și bucăți de material sunt aranjate în ordine, pe rafturile pe care m-a ajutat Topher să le asamblez.

O hârtie, un e-mail printat vineri, se află pe masă, și îl iau să-l recitesc.

Dragă Elena,

Îți mulțumim pentru interesul arătat companiei noastre și pentru schițe. Avem un post de intern disponibil în departamentul de design. Știm că nu asta ți-ai dorit neapărat, însă ne-am bucura să discutăm cu tine despre candidatură. Te rugăm să suni și vom stabili o întâlnire.

Eu m-aș bucura să îți văd creațiile în persoană.

Marcus Brown

CEO Little Rose Lingerie

Dezamăgirea mă lovește iar, și iau o gură de whisky. Arsura este plăcută și satisfăcătoare. I-am trimis prin e-mail lui Marcus niște schițe, acum câteva săptămâni, cu un link către blogul meu. Nu știu la ce m-am așteptat... poate c-o să mă îmbrățișeze și c-o să-mi ofere un post adevărat.

Lucrurile nu merg așa, Elena.

Nu am experiență în modă. Am doar ochiul format. Am terminat Engleză.

Scanned with CamScanner

Ar putea fi un pas important, dar să-mi petrec timpul făcând comisioane și aducând latte-uri pentru personal nu este ideea mea despre evoluție.

Mai e și mama. Ar face infarct dacă mi-aș abandona jobul, cel pentru care a sunat câțiva prieteni influenți din Daisy. În plus, s-ar îngrozi să știe că eram atrasă de lenjerie. Bârfele ar ucide-o.

Arunc scrisoarea și mă trântesc în șezlongul de catifea verde-închis, stil Queen Anne, din colț. Mă uit urât la candelabru. Râd tare la cât de ridicol ar fi să demisionez.

Nana mi-ar fi spus să încerc. Ea mi-a încurajat mereu ideile și m-a împins să plec din Daisy și să văd lumea. Când mama s-a bosumflat pentru că nu mă întorceam în orășel, după ce am absolvit NYU, Nana a dat o petrecere mare, chiar în casa asta, ca să îmi sărbătorească primul job la o editură. Nana a adorat când am decis să călătoresc singură prin Europa. M-a privit mereu de parcă *ar fi înțeles* spiritul sălbatic din mine.

Dau la o parte amintirile acelea și îmi pun paharul pe măsuță, scoțând bilețelul pe care mi l-a lăsat Jack în penthouse și trasând cu degetul conturul scrisului său.

L-am lăsat acolo, în ploaie.

Mi se curbează buzele într-un zâmbet. Am lăsat cu ochii în... ploaie cel mai sexy tip pe care-l știu.

Mă întreb ce va face.

Bărbații ca Jack, potrivit firii extrem de competitive, dacă vor ceva, vor transforma în scop obținerea lui. Asta am înțeles-o de la Devon.

Vom vedea...

Mă trezește telefonul și trag o înjurătură.

Scanned with CamScanner

Romeo, care dormea cu mine, își vâră iar fața în brațul meu, scoțând un sunet nemulțumit când mă întind după mobilul de pe noptieră.

— Bună dimineața!

Mârâi când îi aud tonul voios.

— Mamă, e opt dimineața!

— Și duminică. Acum două săptămâni mi-ai promis că vii la biserică.

— Nu mai țipa. Mă ridic în capul oaselor. Chiar am zis asta?

Strâmb din nas, amintindu-mi vag că mă bătuse la cap în timp ce-mi tundeam vârfurile săptămâna trecută, la Cut'N'Curl.

— Domnișoară, ești mahmură? Băutura nu face bine la suflet.

Atunci de ce mi-a lăsat Nana un dulap plin de whisky scump?

— Iisus bea vin, mamă. Dar eu am ajuns târziu, atât. Care-i faza cu biserica azi?

— Nu-ți face griji pentru asta. Dar ai promis.

— Mamă, am treabă prin casă.

Vreau să fac niște schițe și curățenie. A fost un weekend plin și abia dacă am avut timp să mă gândesc.

— Dumnezeu nu ascultă scuzele tale.

Nici nu dansează ore în șir și apoi se ceartă cu un QB.

Oftez.

— Să porți ceva drăguț, poate unul dintre blazerele tale și o fustă.

— Mamă, ce-ai pus la cale?

— Nimic. Mătușa Clara și cu mine ne vedem cu tine afară, la nouă, și mergem împreună.

ed with CamScanner

— Gașca de Fete din Daisy?

— Nu știu ce-nseamnă. Tu și Clara ați inventat numele. Să-ți pui lentilele de contact și n-ar strica nici să te machiezi nițel.

Miros o făcătură. N-ar trebui să merg la biserică îmbrăcată ca o escortă.

— Nu mi-ai zis dacă a mers cu meteorologul.

— N-a mers.

Urmează o tăcere scurtă și mi-o imaginez, în casa ei de cărămidă din cealaltă parte a orașului, adică la câteva străzi distanță. Rotițele din capul ei se învârt, întrebându-se de ce nu îi dau mai multe informații. Probabil că bate din călcâie, își bea cafeaua, și e deja îmbrăcată și gata pentru biserică. Cred că a și făcut curățenie în toată casa, de când s-a trezit.

— Nu mi-a plăcut niciodată de el, oricum. Zice mereu c-o să ningă și nu ninge niciodată. Poți mai mult.

— Așa e.

— Ai auzit că liceul are un nou antrenor de baschet semestrul ăsta? Brett Sinclair. E un băiat bun. Ați fost colegi. S-a căsătorit cu o fată din Los Angeles, o cântăreață, și știi cum sunt ele. Nu-i nicio surpriză. Nici copii nu are. Deci, dacă preotul nu merge...

Mă dau jos din pat, aruncând plapuma.

— Preotul! Mamă, nu. În niciun caz.

— Elena Michelle, sunt mama ta. Mi-ai promis că vii. E prima lui duminică și știi că nu încerc decât să umplu stranele și să-l fac să se simtă bine-venit. Asta fac eu, susțin biserica.

Da, *este* implicată. Are un curs de studii biblice pentru doamne, în fiecare miercuri seara. Duce zilnic mâncare celor bătrâni sau bolnavi, care nu pot ieși. Se ocupă de adăpostul pentru femei din oraș.

Scanned with CamScanner

Dar nu face doar atât.

La naiba.

— Ce ai zis? întrebă ea.

Cred c-am înjurat cu voce tare.

— Nimic, m-am lovit la deget.

— Uite ce, știu că Topher ți-a zis deja despre Preston și Giselle. N-o să fie prezenți. S-au dus în Mississippi, să anunțe familia lui Preston. Îmi pare rău, dragă. Găsești tu pe cineva...

— Doamne, nu am nevoie de un bărbat ca să fiu fericită!

— Aha. Ne vedem la nouă. Îmbracă-te. Pa.

— Mamă...

Îmi închide.

Rahat.

O oră.

Mă uit la Romeo și mi se pare că rânjește la mine.

— Trădătorule, murmur eu și îl scarpin pe nas.

O iubește pe mama.

Pantalonii mei de piele de pe podea îmi atrag privirea, și pufnesc. N-a trebuit să-i tai, dar am fost cât pe ce, aseară, după ce l-am căutat o oră pe Google pe Jack Hawke și am descărcat cartea aceea oribilă despre el. Am citit doar primul capitol și mi-a fost suficient. Potrivit Sophiei Blaine, îl întâlnise la o petrecere după un meci și se îndrăgostise imediat, doar că nu-și dăduse seama că era alcoolic și abuziv. Sunt convinsă că detaliile sunt descrise în capitolele următoare, dar nu cred că aș fi în stare să le citesc. Detest ideea că fostul meu loc de muncă i-a publicat cartea.

Ridic pantalonii de pe jos și îl privesc pe Romeo.

Scanned with CamScanner

— Mama are noroc că ăştia sunt groaznici, că i-aş îmbrăca imediat la loc.

Romeo îşi vâră capul sub plapumă.

Exact.

Străbat trotuarul spre uşile duble, de lemn, arcuite, ale Primei Biserici din Cumberland, o congregaţie neconfesională care se află chiar lângă biblioteca de pe West Street. Este cea mai mare biserică din Daisy şi are peste 300 de membri – de Crăciun şi de Paşti chiar 350. E o clădire veche, din cărămizi care au fost cândva roşii, dar au fost vopsite recent într-un alb strălucitor. Sunt multe păreri despre acest gest la salon.

Inspirând adânc, îmi netezesc hainele: o cămaşă albă cu nasturi mici, în formă de fluture, pe care am cusut-o singură, şi o fustă creion de catifea albastră, vintage, găsită în pod. A fost a Nanei. Din fericire pentru mine, avem forme similare. Dar fusta tot mi-e strâmtă. Ar fi cazul să o las mai moale cu carbohidraţii, o vreme.

Aşa-i trebuie mamei. Am lăsat blazerul acasă. Ar face bine să aibă grijă, fiindcă mă simt rebelă. Are noroc că am venit, mormăi eu, către nimeni.

Mama iese din Lincolnul ei şi mă strigă, făcându-mi semn. Este înaltă şi zveltă, şi plină de prestanţă cu părul ei blond, coafat, costumul cu fustă albastru, elegant, şi pantofii cu toc mediu. Are clasă. Ea şi Giselle sunt dubluri: frumoase, reci şi retrase.

Ochii ei albaştri îmi măsoară ţinuta şi strânge din buze la pantofi.

— Roz? Serios? oftează ea. Nu-ţi stă în fire.

Ah, ba da. Doar că nu vede ea.

Mă bucur mult că Topher şi cu mine avem acelaşi număr la pantofi. Sforăia tare când m-am strecurat în

Scanned with CamScanner

debaraua lui și am scos cea mai sclipicioasă și mai țipătoare pereche.

— Cynthia, lasă în pace săraca fată.

Zâmbesc când apare mătușa Clara lângă mine, purtând o rochie boemă, cu flori movulii și dantelă. Rânjesc. Pare ușor distrasă. Pălărioara asortată, cu pene, nu-i stă tocmai drept. Între ea și mama sunt zece ani și sunt opuse ca ziua și noaptea. În majoritatea zilelor, mi se pare că mătușa Clara este sora mea mai mare.

— Ce pantofi adorabili. Ar trebui să-i porți zilnic. Pariez că domnul Rhodes va face atac, îmi spune mătușa Clara, apucându-mă de braț. Va fi acolo, sus, în amvon, predicând, se va uita la ăștia și va pierde rândul din Scriptură. Sfinte Petre, salvează-mă de femeia asta! exclamă ea, făcându-și cruce.

Mama o lovește peste braț.

— Termină. Nici măcar nu suntem catolice.

— Domnul Rhodes este preotul, presupun, zic.

— Da, confirmă mătușa Clara. Ai ratat toate bârfele de la Cut'N'Curl săptămâna asta. Doamne, ai auzit despre fotbalistul ăla de la Tigers și despre micul Timmy Caine...

— Lasă asta, spune mama, strecurându-se de cealaltă parte a mea și bătându-mă pe mână. Haideți să facem un plan cu preotul.

Mătușa Clara lovește aerul cu pumnul.

— Gașca de Fete din Daisy lovește din nou! Orașul e al nostru. Nimic nu se compară cu mâncarea noastră la cuptor, sau cu talentul de peţitoare al mamei tale.

— Planul este că... n-avem niciun plan, zic eu, scurt.

Mama continuă, de parcă n-aș fi vorbit.

— Soția lui a murit acum trei ani, fie binecuvântată, și știi că se simte singur.

Îmi imaginez un tip în vârstă, cu păr cărunt și Biblie.

Scanned with CamScanner

Doamne.

Ajută-mă.

Oftez.

— Voi două trebuie să fiți duse la nebuni. Dacă aș fi știut că asta plănuiți, n-aș fi promis.

Mama ridică din umeri.

— Cred că trebuie să ieși la întâlniri. Așa va fi mai ușor când Preston și Giselle... știi tu, se uită ea grijulie la mine.

— Când se căsătoresc, zic eu sec.

Mătușa Clara mimează voma.

Mama se încruntă la ea.

— Termină, Clara. Este o problemă serioasă. Elena este mai mare și ea ar trebui să se mărite. Va fi fată bătrână...

Trimit o privire imploratoare spre cer. Doamne, vorbesc serios. Știu că n-am fost fată bună, mai ales weekendul ăsta, dar, te rog, ajută-mă să mă descurc cu mama mea cea insistentă.

— Termină cu prostiile și haide, Elena, zice mama, trăgându-mă de braț.

Mă uit urât la ea. A făcut și mai rău. În ultimul an de liceu, când iubitul meu m-a părăsit brusc, cu o săptămână înainte de balul de absolvire, a sunat o prietenă din Nashville și a convins-o să își trimită băiatul, student, să mă ducă la bal. Asta a făcut. A apărut într-o limuzină și într-un frac închiriat, care se asorta cu rochia mea, și cu un buchețel superb pentru încheietura mâinii. Ne-am dus la bal și nici n-am vorbit unul cu altul. Prietenele mele au fost atât de încântate de el, că și-au petrecut timpul vorbind cu el, și nu cu mine.

Mama este o mașinărie bine unsă, cu tertipuri ascunse. Mă sperie.

Scanned with CamScanner

— Mamă, suntem în secolul XXI. Nici măcar nu e nevoie să mă căsătoresc. Pot locui cu Topher până la moarte, zic, coborându-mi vocea când trec pe lângă noi câțiva enoriași, care murmură „Bună dimineața".

Mama se uită cu ochi mari la ei, îndreptându-și spatele.

— Hai să nu discutăm despre Topher.

Știu că are o problemă cu el, deși nu o deranjează că este gay – surprinzător, de altfel. Dar e tot *bărbat*, și locuiește cu mine, iar asta face gurile să nu tacă. M-a întrebat cândva de ce stă Topher cu mine și m-am enervat. Am pus piciorul în prag. Nana mi-a lăsat *mie* casa. Poate c-o las să mă manevreze, dar când vine vorba despre oamenii la care țin... nu.

Se aude clopotul, iar eu îmi târăsc picioarele, gândindu-mă dacă să alerg înapoi la mașină.

Mama știe.

— Uite ce, ești deja aici. Îi strângi mâna la ușă, atât îți cer. Lucrezi la *bibliotecă*, adică alături. Tot vei da peste el, în cele din urmă. În plus, nu știi niciodată când vei avea nevoie de un preot. E folositor. Și are o gândire modernă, să știi. A vopsit biserica în alb și a cerut caiete noi de imnuri. E ca tine. Modern.

Nu e deloc ca mine.

Mătușa Clara rânjește.

— Ce nu îți spune este că l-a invitat la prânzul de duminică. A pregătit o friptură de pui și rulouri de casă. Am auzit că s-ar putea să fie și piure de napi și cartofi, cu brânză cheddar.

— Oho, artileria grea, comentez.

— Și folosim porțelanurile bune, zâmbește mama.

— Șervetele cu monogramă? întreb.

Ea încuviințează.

Scanned with CamScanner

— Și pariez că ai luat flori proaspete pentru masă, adaug.

Ea rânjește.

Eu înjur încet.

Mătușa Clara ridică mâinile.

— Ca să știi, eu n-am treabă cu preotul. Despre meteorolog vreau să aflu. Am auzit că e un *gigolo*, chicotește ea, și eu mă uit suspicioasă la ea.

Topher. Ăștia doi sunt amici la cataramă.

— Ți-a zis Topher? sâsâi eu.

Când a avut timp? Pun pariu că i-a scris mesaj. Câh.

Ea rânjește.

Deschidem ușa și intrăm. Mama trece imediat pe lângă câțiva enoriași, care o strigă, oferindu-le zâmbetul ei exersat, și mă târăște spre un tip din față.

Mama mă împinge în fața ei, ca pe o capră premiată.

— Patrick, dragă, ea este fiica mea, Elena.

Îi pune mâna pe braț, îl prinde ca într-o menghină, iar el se întoarce.

Ridic o sprânceană spre ea. Își spun pe numele mic. Nu mă mir.

OK, bine, Patrick Rhodes arată binișor, aproape studios, cu păr des, de culoarea nisipului, și ochi inteligenți, în spatele unor rame de ochelari negre, moderne. Nu e prea chipeș, așa ca *unul* pe care-l știu, și chiar seamănă cu fostul meu din facultate. Mama, oftez eu. S-a apropiat mult de genul meu.

— Bună.

Are o voce plăcută, adâncă, și este înalt și zvelt. Costumul albastru îi stă foarte bine și e mai tânăr decât credeam – poate în jur de 30.

Ce s-o fi întâmplat cu soția lui? Sigur știe mama.

Scanned with CamScanner

Ea mă ține strâns de braț, de parcă aș putea fugi pe ușă din clipă în clipă. Ne ține pe *amândoi* ostatici, maniaca.

— Elena este bibliotecara orașului. Ține cea mai adorabilă oră a poveștilor marțea și joia, cu preșcolarii. Adoră copiii. De aceea lucrează la bibliotecă.

Mârâi pe dinăuntru. Minciună! Mă transformă într-o femeie gata să se așeze și să aibă copii. Vreau, cândva, când voi cunoaște persoana potrivită. Îmi ador jobul fiindcă sunt în preajma cărților, dar ora poveștilor cu puștii de trei și patru ani e ca și cum aș încerca să potolesc pisici furioase. Topher se descurcă mai bine decât mine.

Ea vorbește încă.

— Ar trebui să te oprești pe-acolo, cândva. Au o nouă secție, de biografii. Mama zâmbește. Ai zis că adori biografiile.

— Da, așa este.

Are vocea cam seacă și ridică o sprânceană spre mama.

Îmi înghit rânjetul. Nu e prost și sunt convinsă că a văzut o groază de mame pețitoare de când a murit soția lui. Știe prea bine când este manipulat să se însoare peste un an.

Mătușa Clara șoptește în urechea mea, cât mama vorbește mai departe cu Patrick.

— Eu i-aș trage-o. Ar trebui să vin mai des.

— Și Scotty ce-ar zice? șoptesc înapoi. Pun pariu că a venit pe jos până la tine, aseară, și a plecat în zori. Când ai de gând să îl faci om de omenie?

Ea mă ciupește de braț, subtil, să nu vadă nimeni, și eu tușesc să-mi maschez râsul.

Ea roșește.

Scanned with CamScanner

— Îmi place așa, pe șestache – nu așa îi ziceți voi, copiii? E mai interesant.

Îmi dă un cot, și văd că mama se uită urât la noi, și cred că am ratat ceva.

Ah, da. Popa.

Domnul Rhodes mă privește în ochi, apoi coboară și se oprește la pantofii mei. Au tocuri de zece centimetri și sunt delicați. A trebuit să mă foiesc câteva minute ca să mă prind cum să merg în ei.

Privirea lui revine la fața mea. Rânjește alene.

— Îmi pare bine.

Dau din cap când îmi ia mâna și o strânge.

— Bun venit în Daisy, domnule Rhodes. Mă bucur că sunteți aici.

Chiar mă bucur. Fostul preot avea 70 de ani și trebuia să iasă de mult la pensie.

— Spune-mi Patrick, te rog. Cynthia vorbește mereu despre tine. Spune că vei juca din nou în piesa de anul ăsta, *Romeo și Julieta*. Vreau să o văd și eu.

Vorbește mereu despre mine? Tresar.

Chiar *este* îngrijorată, atunci. Sub toate balivernele despre „casa mea", cred că simte că sunt la ananghie. Ceva dinăuntrul meu e pe cale să erupă. Cred că se teme că mă voi muta înapoi la New York.

— Sigur, ar trebui.

Îmi aplic un zâmbet pe față.

Privirea lui devine interesată.

La naiba, dacă nu-l sperie pantofii...

Nu. Nu. Nu.

N-aș putea fi nici iubită, nici soție de preot.

Îmi plac whisky-ul, vibratoarele și lenjeria sexy...

Scanned with CamScanner

— Mulțumesc. Da, mă bucur că sunt aici, zice vocea profundă, inconfundabilă, din spatele meu, și toți mușchii dinăuntrul meu se încordează de neîncredere (și ușurare?), când mă întorc și îl văd pe Jack.

Tocmai a intrat pe ușă și vorbește cu acel cuplu care întâmpină enoriașii. Mama a țâșnit pe lângă ei – nu și el.

Are maxilarul acoperit de o barbă scurtă, de parcă n-ar fi avut timp să se bărbierească, și părul umed, de parcă tocmai ar fi făcut duș.

— Ce mama dracului? zic.

Mama îmi dă un cot.

— Cine e?

— J-a-c-k.

Mătușa Clara chicotește.

— Ia uite-o cum zice cuvintele pe litere. Să aducă cineva sărurile.

Ce? Nu. Scutur din cap.

— Cred că este QB-ul de la Tigers, murmură Patrick. Uau, chiar ai umplut stranele, Cynthia.

Mama dă din umeri.

Jack se întoarce lent și mă privește.

Îmi zâmbește, o licărire de dinți albi pe fața lui bronzată. Ochii îi fac cute la colțuri. Își trece mâna prin onduleurile negre, iar privirea lui mă analizează de sus până jos. Apoi, cu o privire ezitantă, face totuși pașii până la noi.

— Elena.

Îmi spune numele încet, cu tonul încălzit de o urmă de uimire.

Simt că mă înroșesc lent, de la degetele de la picioare până în vârful nasului.

Scanned with CamScanner

Nu sunt în stare să – abilitatea mea de *a fi în stare* este puternic afectată.

Ce... caută... aici?

Trec câteva secunde și ne uităm unul la celălalt. În mintea mea, îl văd ca aseară, în ploaie...

Clara și-a scos evantaiul de dantelă și îl agită cu furie.

Mama se uită la mine cu ochi mari. Așteaptă o prezentare. Refuz.

Deschid gura, o închid. Jack vede totul.

Cât sunt de uimită.

Cred că-mi vede sfârcurile ieșind prin sutien.

Poartă blugi cu talie joasă, strâmți, mocasini de piele și o altă cămașă, de data asta în carouri bleumarin cu galben. Are mânecile suflecate până la coate, iar părul de pe brațele musculoase este albit de soare.

— Mă așez, zice mama, către nimeni anume, dar nu se clintește.

— Așa ar trebui. Nu vrem să se așeze familia Palmer pe rândul din spate. Nu știu că, dacă un rând e al tău, rămâne al tău? zice mătușa Clara.

Nimeni nu se mișcă.

— Detest când fac asta, murmură mama. Am fost aici dinaintea lor. Este locul meu. Ar trebui să fie o regulă.

Mătușa Clara încuviințează.

— Soțul tău, odihnească-se în pace, a fost primarul acestui oraș timp de 15 ani. Ești un stâlp al comunității. Practic, de sânge regal.

Patrick își drege glasul.

— Rândul din față este mereu liber. Cel puțin așa era în parohia mea anterioară.

Scanned with CamScanner

— Nu-i place nimănui primul rând. Dacă pui niște whisky acolo, poate vin, zice mătușa Clara, la urechea mea, dar eu abia observ, fiindcă mă uit la Jack.

Încă stă acolo și mă privește. Nu s-a oprit!

— Să mergem să ne ținem rândul, Cynthia, zice mătușa Clara, tare, și o împinge pe mama.

Dispar, cu priviri aruncate nouă peste umeri.

Acum am rămas doar eu, popa și fotbalistul.

Cu siguranță așa începe o glumă proastă.

Jack îi strânge mâna lui Patrick.

— Jack Hawke. Îmi pare bine. Frumos aici.

Strânsoarea este mult mai fermă decât a noastră.

— Bun venit, zice Patrick, zâmbind larg. Sunt mare fan, să știți. Am jucat în liceu, ca apărător. Ce vă aduce în Daisy? O cunoașteți pe Elena?

Patrick ridică o sprânceană.

— Da. Și alte câteva persoane de aici, din Daisy..., începe Jack, dar se oprește când începe corul.

— Scuze, e semn că trebuie să plec. Patrick arată spre sală. E prima zi, știți cum e. Mă bucur că v-am întâlnit. Zâmbește spre mine. Și pe tine, Elena. Sper că ne vedem la audiții.

— Sigur.

Apoi pleacă, iar silueta lui plăcută dispare prin ușile care duc spre intrarea laterală care dă spre locul în care cântă corul. Acolo există un scaun pe care se poate așeza cât dirijorul conduce corul.

Mă încrunt și mă întorc spre Jack.

— Ce mama naibii faci aici?

El tresare, și cred că are o expresie vinovată.

— Jur că nu am știut că vei fi *aici*, dar ziua tocmai a devenit interesantă.

Scanned with CamScanner

Îmi amintesc de cuvintele lui.

— Deci ai venit aici din întâmplare, la biserică?

— Nu tocmai.

— Domnule Riley! se aude o voce dinspre uşă, iar Timmy Caine sare în foaier.

Zâmbesc, bucuroasă de distragere, când el aleargă spre mine şi mă îmbrăţişează cu mâna teafără. Cealaltă este în ghips, un ghips alb, cu nume scrise pe el în culori vii. Văd numele lui Jack şi un desen cu un tigru, care seamănă bine cu tatuajul de pe spatele lui...

Cu ochelari groşi, subţirel şi în haine despre care cred că au fost purtate de altcineva înainte, Timmy este micuţ pentru vârsta lui şi unul dintre elevii mei preferaţi, care vin la bibliotecă. A avut parte de momente grele, după ce tatăl lui a murit anul trecut, într-un accident cu un şofer beat. Venea acasă de la Piggly Wiggly când o maşină a trecut pe roşu şi s-a înfipt în partea şoferului. A murit pe loc. Mama a fost foarte afectată. I-a dus mâncare Laurei câteva zile. Orăşelul o fi el bârfitor, dar când unul dintre noi are nevoie, suntem uniţi.

Jack ciufuleşte părul lui Timmy.

— Salut, omuleţule. Am ajuns înaintea ta. Ţi-am zis că aşa va fi. Maşina mea e rapidă.

— Mersi că ne-am văzut la micul dejun! Şi pentru bicicleta nouă, spune Timmy. Clătitele acelea cu banane de la restaurant au fost atât de bune, că mama spune că trebuie să repetăm isprava.

A scos familia Caine la micul dejun?

— Data viitoare încercăm vafele. Ce zici?

— Da! Timmy trage cu ochiul prin sanctuar. E full aici. Va trebui să stăm în primul rând. Mamă, îţi aminteşti când doamna Claymont cânta la cor şi i-au sărit dinţii?

Scanned with CamScanner

Eu râd, fiindcă îmi amintesc povestea de la mama, apoi inspir adânc, conectând punctele din informațiile găsite pe Google despre Jack Hawke aseară. M-am uitat la bucăți din conferința lui de presă, on-line, dar copilul peste care a dat cu mașina nu a fost numit, fiind minor. Mă uit la ghipsul de pe brațul lui Timmy și apoi iar la Jack.

Jack mă privește și se înroșește.

— Elena, știu ce crezi. Dar nu am vrut să îl rănesc.

— Nu știi ce cred, zic eu încet, în timp ce Timmy țâșnește prin foaier, adunând creioane și programul slujbei. Se tot uită la Jack, rânjind.

A ajuns și Laura lângă noi.

— Nu trebuia să vii cu noi la biserică. A fost de ajuns micul dejun.

Se uită la el și îi zâmbește. La naiba, am uitat cât e de frumoasă, cu părul ei auriu ca mierea, tuns bob, și cu tenul ca de piersică. Este cu câțiva ani mai în vârstă decât mine, dar a fost una dintre fetele drăguțe și îndrăgite în școală.

Mi se ridică părul pe ceafă, dar mă potolesc.

Nu am dreptul să fiu geloasă pe Laura.

Timmy o trage de mână.

— Haide. Nu vreau să ratez când îl prezintă pe preot. Am auzit că e înalt. Vreau și eu să fiu înalt. Rămâi? rânjește el spre Jack.

El se uită la mine, nesigur.

— Nu știu. Își privește blugii. Nu sunt tocmai îmbrăcat pentru biserică.

Atunci de ce a mai intrat?

Timmy se uită de la mine la Jack.

— Voi vă știți?

— Da, spune Jack.

— Nu, spun eu, în același timp.

Scanned with CamScanner

Timmy se încruntă.

— Adulții sunt ciudați.

— Da, suntem, este de acord Jack, apoi se întoarce spre Laura, care îi pune mâna pe umăr.

Ea îl îmbrățișează, iar eu... mă încrunt.

Ea ne zâmbește și deschide ușa spre sanctuar.

— Serios, Jack. Nu te simți obligat să rămâi. Ne vedem mai târziu.

Mai târziu?

Îi fac cu mâna și dispar pe ușă, iar Jack se întoarce spre mine. Se lasă o tăcere grea în foaier. Ne privim.

De ce a venit la biserică?

Este interesat de Laura? Nu e una dintre cele care vânează tricouri, dar este superbă. Și au petrecut ceva timp împreună, evident.

Foaierul e pustiu, iar el mă privește, cu mâinile în buzunare. Eu nu par să-mi găsesc cuvintele.

El rânjește, părând mult mai relaxat decât aseară.

— Ar fi trebuit să-ți vezi fața când ai dat cu ochii de mine. Neprețuită. Ar fi trebuit să fac poză. Aveai gura căscată. Intrau muștele. Te superi că sunt aici?

Mă scutur în gând. Mă supăr? Nu știu.

— E o biserică. Toată lumea e bine-venită.

El zâmbește, cu o expresie de pușlan.

— Cred că nu putem evita să tot dăm unul peste celălalt. Să fie soarta?

— Ceva este.

— Hm. Am chiloții tăi, Elena.

Scoate o bucată de material din buzunarul din față, doar câțiva centimetri, dar iată *paietele*.

Casc gura și privesc în jur. E pustiu.

— Fiindcă ai știut că voi fi aici? Cum e posibil?

Scanned with CamScanner

— Nu, n-am ştiut că vei fi aici, dar speram să ne vedem.

Ah.

Degetul lui mângâie materialul, dar el nu îşi ia ochii de la mine.

— Îi vrei?

Îmi ling buzele, iar degetele mă furnică de dorinţa de a-i înşfăca.

— Vino să-i ei.

Mă cutremur la tonul lui autoritar, la senzaţia pe care mi-o dă, la vocea lui răguşită, întunecată...

Strâng pumnii.

Cum îndrăzneşte să aducă chiloţii la biserică? Mama e chiar alături!

Chiar c-o să-i fac felul, de data asta.

Scanned with CamScanner

Capitolul 14

JACK

— Unde te duci? strig după ea, când ea pivotează și se îndepărtează pe un hol, apoi la stânga, spre o cameră cu ușa închisă.

Mă iau după ea, nesigur și agitat ca un puști pe cale să invite o fată la întâlnire pentru prima dată.

Fără să răspundă, ea deschide ușa și îmi face semn să o urmez. Încerc să îi citesc expresia când trec pe lângă ea. Are mânuțele încleștate și umerii ei sunt aplecați vulnerabil, și nu îmi place, și sper că nu sunt eu motivul. Nu vreau să fiu. Vreau să fiu... rahat, nici nu știu, doar că nu am reușit să mi-o scot din cap. Are idee cât de multă *încredere* mi-a trebuit să am o conversație cu ea aseară, în fața clubului?

Camera este ușor întunecată, iar singura lumină provine de la un gemuleț care dă spre peluza din spate a bisericii.

O fereastră imensă dă spre interior și mă uit la ea. Femeile cu care era Elena sunt pe rândul din spate – una este blondă, cealaltă are părul arămiu, ca al ei.

Fereastra este oglindă, dacă e să mă iau după sticlă, așa ca aceea din camera VIP. În colțul de sus al încăperii se află un difuzor, și aud zumzetul calm al corului, care cântă.

— Nu ne pot vedea? zic. Cool, biserica are propria cameră VIP.

Parc-aș fi idiot.

Scanned with CamScanner

— Da, este pentru mame care alăptează.

S-a întors spre mine.

OK. Nu am fost niciodată la biserică, în copilărie, și n-am mai călcat în vreuna de când s-a căsătorit un coechipier, acum câțiva ani. Nu am crescut cu influență religioasă, nici de la mama și nici de la Lucy, în plasament.

— Ah. Ingenios.

Ne uităm unul la celălalt.

De ce nu-mi vine altceva în minte?

Pentru că nu a trebuit niciodată să depui efort, ticălosule.

Se sprijină de ușă, de parcă ar putea-o folosi în caz că trebuie să fugă.

— Vrei să-mi explici de ce ești aici?

Tonul ei tremură nițel, iar asta mă agită și mai tare, să știu că o pot afecta.

— Am luat micul dejun cu Timmy și cu Laura. Am plănuit asta de ieri, după conferința de presă. M-au invitat la biserică și i-am condus aici, fără să fiu sigur dacă vreau sau nu să intru. Care erau șansele să fii la aceeași biserică?

— Sunt doar două în oraș, așa că 50-50.

— Ți-am văzut mașina în parcare. Nu știu la ce m-am așteptat. Dacă nu te-aș fi văzut în foaier, poate m-aș fi așezat și aș fi încercat să te prind după slujbă.

— Aha.

Își mestecă buzele.

— Ai plecat aseară, Elena. După ce ți-am zis lucruri pe care nu le zic nimănui.

Mă apropii. Simt un fior de încordare pe spate și știu exact ce înseamnă: că o vreau. *Tare.*

Ea își încleștează mâinile în față.

— Jack, uite ce, pari un tip de treabă...

— Nu sunt.

— Ba da.

Scanned with CamScanner

Tresar. Nimeni nu zice asta.

— Atunci trebuie să citești niște articole despre mine.

— Am citit. Lasă alea. Părerile lor nu contează. Am văzut cum îl priveai pe Timmy și văd cum înfățișează presa situația. Nu cred nimic din ce citesc, Jack. Quinn consideră că din fundul tău răsare soarele. În plus, aseară ți-ai cerut scuze foarte bine.

— Eram sigur că am dat-o în bară, pentru că ai plecat.

— Ți-ai scos cămașa pentru mine, în ploaie.

De ce e atât de departe de mine? Mai fac un pas spre ea, cu ochii la formele îmbrățișate de fustă.

Ridică o mână.

— Și am avut parte de o... Ziua Îndrăgostiților... plăcută. Genele ei flutură pentru o clipă. Și te iert pentru că ai mințit și ai plecat. Dar nu se mai poate repeta.

Adică sexul.

Pare că ar recita un discurs, cu spatele drept, cu ochii suficient de severi încât să îmi dea îndoieli cu privire la ce naiba fac. Ezit o secundă, înainte să reacționez. Am văzut cum m-a privit când am intrat, de parcă eram o acadea pe care voia să o sugă.

— Te-am văzut goală, Elena. Chiar s-a întâmplat. Și încă spectaculos.

Mă uit la ea. Îi văd curba moale a obrazului și felul în care se bâțâie de pe un picior pe altul.

— Nu cred că am mai umblat așa după o fată din liceu. Ți-am adus înapoi... lenjeria. Nu te bucuri?

Îmi place roșeața care-i cuprinde fața, când scot bucata de material afară și o flutur în fața ei.

Face un pas în față.

— Deci aveai de gând să vii să mi-i dai? Mi se pare fascinant. Evident, știi unde locuiesc.

— Da.

— Cum de...?

Scanned with CamScanner

— Am pus pe cineva să caute. Trebuie să vii mai aproape dacă vrei *chiloții*.

— Bine.

E la cinci centimetri de mine. Îi simt căldura pielii, iar cămașa pe care o poartă este aproape să-mi atingă pieptul. Îi inspir parfumul, proaspăt, cu un damf de...

— Ai băut whisky înainte să vii? Nu-mi vine să cred. Chiar n-ai pic de respect? chicotesc eu.

Ea ridică privirea și se uită urât.

— Era o gură rămasă de seara trecută! Dacă ar trebui să trăiești în orășelul ăsta și să ai de-a face cu familia mea, care, apropo, se străduie să mă combine cu Patrick...

Gelozia mă zdrobește.

— Cu preotul? Nu. Nu-i pentru tine. Ești prea sălbatică.

— Nu sunt.

Rânjesc.

— Vrei să îți spun de ce ești sălbatică?

Ea mă ignoră și încearcă să ia chiloții, dar eu îi duc la spate. Dă să îi apuce, iar sânii ei mi se lipesc de corp, fermi și tari și ai naibii de perfecți.

— Dă-mi-i, sâsâie ea.

— Ia-i.

— Ești prea mare!

Mai dă să-i ia o dată și aproape că-i prinde. Mă feresc de ea, iar ea mă urmărește, clătinându-se nițel pe tocuri, înșfăcând scurt, însă eu schimb mâinile și îi îndepărtez de ea.

— Jack Hawke, dă-mi înapoi chiloții.

Ridică privirea spre mine și pufnește scurt.

— Mai întâi, sărută-mă.

Lasă brațele în jos, cu ochii mari.

— De ce?

— Pentru că mă gândesc mereu la buzele tale.

Scanned with CamScanner

— Le vrei în jurul sculei?

Gem când cuvintele îi părăsesc buzele, apoi râd de privirea ei surprinsă, de parcă nici ea nu se aştepta să spună asta.

— Poate. Asta nu am făcut. Dar mi-ar plăcea şi un sărut lung, adânc, aşa cum mi-ai da când n-ai băut câteva ginuri tonice.

— Ah.

Pare confuză şi eu inspir scurt, gândindu-mă la ce am spus.

Sărut adânc?

Prea repede, prea curând.

Dar gura mea nu tace.

— Te vreau, Elena, zic încet.

Ea se clatină puţin, de parcă ar dansa, iar eu mă apropii până ce văd punctele albe din ochii ei mari, genele ei dese şi curbate, pielea ei perfectă, cu consistenţă cremoasă, şi...

Îmi smulge chiloţii din mâini.

— Aha! Ai mei sunt, mersi.

Râde, cu buzele roşii ridicându-se, şi mie îmi stă inima.

— M-ai păcălit.

O prind cu mâna de ceafă şi îi desfac părul din coc. I se împrăştie pe spate. I-l aranjez pe umeri, cu şuviţe mătăsoase şi moi, cu nuanţele de roşu şi auriu amestecându-se.

— Ce faci? zice ea, încremenită, cu o voce grăbită. Nu mai râde. Suntem în *biserică*, spune.

— Ai zis *sculă* în biserică, deci asta e nimic.

— M-aş fi putut referi la un instrument.

— Dar nu-i aşa.

Roşeşte.

— Te sărut, Elena. Aici, în camera mamelor care alăptează.

Scanned with CamScanner

— Nu cred că ar trebui.

— Acum, în secunda asta, cred că ar trebui. Nu le-am dat suficientă atenție buzelor tale vineri noapte. Buzele mele plutesc peste ale ei și îi ridic capul. Dacă vrei să fugi, acum e șansa ta.

Respiră întretăiat.

— Ai face bine să nu mă săruți.

— Atunci, îndepărtează-te.

— N-ar trebui.

— Ar trebui, sau se va întâmpla.

— Nu se va întâmpla!

I se oprește respirația. Dar nu i se clintește un mușchi.

— Ultima șansă, zic încet, trăgând-o de o șuviță de păr.

— Termină.

Râd.

— Ești ca un pisoi furios. Dar nu te miști. Eu nu te reții, Elena.

— Nu pot să mă mișc!

— Nici eu.

Inspiră.

— Dar suntem în biserică și n-ar trebui.

— Oamenii se sărută aici când se căsătoresc.

— Ești foarte enervant.

Ochii ei sunt lipiți de gura mea, iar limba îi iese printre buze. Și le umezește.

— Vreau să-ți arăt atâtea lucruri, Elena.

— Te referi la chestii sexuale? Oi fi eu neexperimentată, dar te asigur că pot să țin pasul foarte bine...

— Da, știu.

Râd și îmi apăs buzele pe ale ei.

Scanned with CamScanner

Capitolul 15

ELENA

Uitasem cât de frumos sărută. Buzele lui sunt moi, la început, când le întâlnesc pe ale mele, depărtându-mi buzele, lent, cu mici mușcături. Limba lui pătrunde adânc și se răsucește în jurul limbii mele. Mâna lui îmi apasă șoldul, apoi alunecă și mă prinde de fund.

— Elena, murmură el, și mă sărută iar, sigur, rapid, cu limba dansând cu a mea.

Are un gust divin, dulce și întunecat laolaltă, și trecem de la zero la o mie în cinci secunde, flămânzi, lacomi, cu mâinile peste tot. Ale mele îi mângâie pieptul, materialul scump, iar foșnetul este mai erotic decât ar trebui. Sfârcurile mele se întăresc în sutien și mă dor, iar eu îl apuc de păr, mă sprijin de el și uit de toate opreliștile. De ce nu? Să îl sărut e ca și cum aș ține o stea care explodează, fierbinte, vibrantă și letală. Îl vreau. *Doar să gust*, îmi spun. În plus, e genul de sărut despre care scrii în jurnal; genul de care-ți amintești la bătrânețe.

El geme și mă lipește de el. Simt că s-a întărit, în blugi. Gem și eu, înăuntrul gurii lui, cu mâinile înfipte în umerii lui. Nu face nimic cu timiditate și nici lent, când vine vorba despre asta; nu, se duce direct la țintă.

Cumva, în nebunia sărutului, mă trezesc lipită de perete, iar el mi-a ridicat mâinile deasupra capului și își mișcă gura pe gâtul meu, sugând tare, apoi acoperindu-mă de

Scanned with CamScanner

săruturi mărunte. Îmi spune numele. Doamne, ador când îmi spune numele de parcă ar vrea să mă mănânce întreagă! Fusta mi s-a ridicat, iar el își freacă bazinul de...

Vocea unui bărbat, a lui Patrick, bubuie din difuzor, iar noi ne separăm când își începe slujba.

Mergem amândoi în iad.

— Elena, merge atât de bine între noi...

Înainte să încheie, se strâmbă și se împleticește înapoi. Se așază pe canapeaua de lângă un grup de șezlonguri.

— La naiba, mormăie și își rotește umărul drept, cu degetele înfipte în carne.

A pălit. Are fața trasă și încordată.

Respirând greu, mă aplec spre el.

— Ce ai pățit?

El clatină din cap, iar mărul lui Adam i se mișcă. Tresare iar.

— Este o accidentare veche. Se trezește în cele mai nepotrivite momente.

Își lasă capul pe spate, inspirând întretăiat, cu mâna apăsată pe umăr.

— Ce pot eu să fac?

El se uită la tavan, prea palid să mă liniștesc.

— Nimic. Am nevoie de niște medicamente și de un masaj. Închide ochii. Te rog, lasă-mă un minut.

Încerc să îl ajut să se facă mai comod pe canapeaua micuță, dar n-are sens, când este atât de mare; e mai mare decât canapeaua.

— Poți să iei Aleve?

Scotocesc prin poșetă și găsesc o sticluță.

— Da.

Scanned with CamScanner

Ia trei pastile din mâna mea și le aruncă în gură. Înghite.

— Îți aduc apă de la bucătărie.

Mă ridic, dar el mă ia de mână și mă trage în jos, până ce lovesc podeaua cu genunchii.

— Nu, nu pleca.

Mă apucă tare de mână, când îl lovește alt spasm.

— Jack, te rog, mă îngrijorezi. Ar trebui să dau telefon unui medic? Al nostru nu e priceput la sportivi, dar face vizite la domiciliu și sunt convinsă că poate veni. Mama îi cunoaște familia...

— Nu, mersi. Ești amabilă.

Se ridică încetișor și se așază, respirând cu greu.

— Este o accidentare la fotbal?

Ochii lui îi găsesc pe ai mei.

— Nu la origine.

Ce răspuns straniu.

— Atunci ce e?

El nu răspunde, dar se mai ridică puțin, îndreptându-și spatele și ridicându-se încet. Mă mișc odată cu el și îl susțin. Sunt mică și sunt sigură că nu-s de mare ajutor, dar încerc.

El mă privește cu ochi încețoșați.

— Trebuie să mă întorc în Nashville. Parcurg niște etape când mă lovește, și aici nu e posibil. Ai vrea... ai putea... să mă duci?

— Orice ai nevoie.

— Urăsc să te rog.

— Da, îmi dau seama.

— Te trimit înapoi cu un taxi.

— Sigur că da.

Scanned with CamScanner

Aș fi de acord cu orice i-ar șterge durerea de pe față.

Se mișcă încet spre ușă, cu mine alături. Chiloții mei sunt pe podea, unde i-am lăsat să cadă, și mă aplec să-i îndes în poșetă.

El pufnește în râs.

— O să te superi sau o să râzi când îți zic ceva.

— Da?

— Îi aveam aseară în buzunar.

— Ești bolnav, Jack Hawke. I-ai avut la tine și nu mi i-ai dat? N-o să te iert niciodată.

Zâmbesc.

— I-am avut la mine toată noaptea, ca un secret doar al meu. Apoi, ai apărut tu, și am crezut c-o să leșin de șoc.

Se sprijină de peretele de lângă ușă, oprindu-se o clipă să își maseze umărul.

Clatin din cap.

— De ce nu mi i-ai dat înapoi?

El oftează.

— M-am gândit la asta. Ar fi trebuit. Dar voiam să te văd din nou.

— Jack, clatin eu din cap, uluită de interesul lui. Ce mă fac cu tine?

— Mai întâi, mă scoți din biserică înainte să vadă cineva că sufăr. Crezi că reușești? Mă privește cu atenție. Dacă se află despre accidentare...

Așa este. Cariera lui. E paranoic cu privire la orice.

— Vorbești cu lidera neoficială a Găștii de Fete din Daisy, așa că, da, sunt șireată. Cunosc biserica asta ca pe propriul buzunar. Dă-mi cheile și o să te scot prin spate. Tot ce trebuie să faci este să ieși din cameră, să străbați

Scanned with CamScanner

holul și să ieși prin lateral, chiar înainte de bucătărie. Ai înțeles?

El încuviințează.

— Isteț. Cheile sunt în buzunar. Le poți lua?

Încuviințez și îi ating buzunarul drept. Vâr mâna înăuntru, iar el se sprijină cu capul de perete.

— Elena..., geme el, când apuc cheile, atingând și ceva tare.

— Cum Dumnezeu de ești excitat și te doare, în același timp? șoptesc, și nici măcar nu știu de ce, doar că-s aproape de el, și e atât de frumos, și...

El pufnește.

— A trecut o vreme. Și cred că e vorba de tine.

Na.

Respir întretăiat și scot cheile.

— Ce mașină ai?

— Un Porsche negru. Când ieși, este pe dreapta, lângă un Lincoln mare. Se uită la mine. Poți conduce o mașină cu schimbător? Mașina asta e copilul meu, și gândul că ai putea...

— Nana m-a învățat să conduc un tractor când aveam zece ani. Pot să mă descurc cu mașinuța ta elegantă. S-ar putea să fie problematic să intri în ea.

— Mă ocup eu de asta. Ne vedem afară în trei minute?

Dau din cap și deschid ușa.

Mă apucă de mână înainte să ies.

— Elena...

Ridic privirea spre el.

— Da?

El își linge buzele, cu o privire indescifrabilă pe față.

Scanned with CamScanner

— Mulțumesc.

Zâmbesc.

— Pentru ce? Te ajut să ieși de aici și să pleci acasă. Aș face-o pentru oricine.

Zâmbește chinuit.

— Da, cred că ai face-o. Dar voiam să-ți mulțumesc pentru...

— Ce? șoptesc eu, iar.

— Pentru că ești tu. Pentru că m-ai iertat că am mințit. Ai mai multă empatie decât alții.

Clatin din cap.

— Nu ai cunoscut tu oamenii potriviți, Jack.

— Poate.

Închide ochii și se strâmbă de durere.

— Mă duc să iau mașina.

El dă din cap.

— Jack?

— Da?

Mă uit la mâinile noastre.

— Trebuie să-mi dai drumul.

El roșește și îmi lasă mâna.

— Scuze. Ne vedem în trei minute.

Ies și închid ușa după mine, scanând zona. De obicei, oamenii ies din toalete, sau sunt întârziați care apar după începerea slujbei, dar fiindcă e prima zi a noului preot, e liniște ca în... biserică. Pufnesc și țâșnesc pe ușa din față, îndreptându-mă spre Porsche-ul elegant.

Mă strecor înăuntru și potrivesc scaunul de piele, iar nările mi se umplu de mirosul *lui*. Îmi trec mâinile peste volan, gândindu-mă la Jack în timp ce conduce...

Gata cu visatul cu ochii deschiși. Am o misiune.

Scanned with CamScanner

Învârt cheia și motorul vibrează, puternic și gata să mănânce drumul. Intru în marșarier și conduc spre intrarea laterală. Deja mă așteaptă afară, cu umerii drepți și chipul împietrit.

Sar afară și îi deschid portiera, iar el se apropie de mașină, se oprește o jumătate de secundă la vederea scaunului pentru pasager, foarte jos. Scoate un șir de înjurături, iar eu mă strâmb când reușește să se aplece și să se așeze. Încearcă să se întindă după centură, dar i-o iau înainte și o trag de-a curmezișul lui, prinzându-i catarama.

— Ia, zic.

Mă ridic, când mă prinde de braț, trăgându-mă spre el.

— Cred că lucrurile mergeau atât de bine, și... poate că nu voi mai primi un alt sărut. Ridică o sprânceană și zice: Nu?

În loc să îi răspund, zâmbesc, închid portiera și intru în viteză, îndepărtându-ne de biserică.

Scanned with CamScanner

Capitolul 16

ELENA

Unde ești?

Mașina ta e încă la biserică. O vede toată lumea.

Ai plecat cu fotbalistul?

Elena Michelle, ai ratat prânzul de duminică.

OK, OK, îmi pare rău de preot. Dar cred că-i placi!

Ca să știi, am văzut pe internet că Jack Hawke are probleme cu alcoolul. NU e bun de ginere.

Oftez, citind seria de mesaje trimise de mama. Nimic la Jack nu-mi semnalează o problemă cu alcoolul. Este foarte alert și concentrat, prea competitiv să permită alcoolului să îl conducă. Nu sunt sigură de unde știu, dar știu. Da, a băut un scotch vineri, dar n-are nimic să consumi niște whisky de calitate. În plus, la petrecerea VIP n-avea o băutură în mână.

Mai sunt și mesajele mătușii Clara:

Ar fi trebuit s-o vezi pe Cynthia la prânz. Mesteca de îi trosneau fălcile. Ești cu domnul Fotbalist Sexy, așa-i? Ce drăcoaică. Fă poze pentru mine. Cu pieptul gol? Cu scula? LOL.

Scanned with CamScanner

Pun telefonul jos când apare terapeutul cel tânăr, Gideon Cutărică. Suntem în penthouse-ul lui Jack și tocmai ce-a încheiat o sesiune de fizioterapie pentru spatele și umerii lui Jack.

— Are nevoie de odihnă. Am reușit să relaxez mai toate nodurile, însă dacă mai are dureri, dă-i din nou Aleve. Nu poate lua nimic mai tare, din cauza testelor. Următoarele lui cuvinte îmi fac ochii să se aprindă: Are nevoie de odihnă, pe bune, așa că fără *antrenamente* azi, ai priceput?

— Nu suntem împreună.

Revino-ți, băiete.

— Aha.

Nu știu de ce, dar se uită la gâtul meu.

Deschid ușa.

— Jack și cu mine suntem *prieteni*.

Roșește până la rădăcina părului geluit la auzul vocii de profesoară.

— Scuze, am presupus. Jack... femeile... aud și eu.

Deschid ușa mai tare.

— Te rog să nu presupui. Sunt convinsă că ai ceva mai bun de făcut într-o după-amiază de duminică. Pa.

Zâmbesc politicos, într-un fel care zice: *Poate că par simpatică, dar nu te pune cu mine, băi.*

Ies pe ușă și eu o închid ferm.

Am ajuns aici acum vreo două ore. După ce l-am sunat pe Quinn, care locuiește într-un apartament din apropiere, l-am dus în penthouse printr-o intrare laterală, cu un lift de serviciu privat.

Gideon a ajuns în 15 minute, cu masa pentru masaj și uleiurile lui. Jack s-a schimbat în pantaloni scurți, s-a urcat pe masă și terapeutul s-a pus la treabă. Eu mă tot uitam la tatuajul cu tigru, negru cu galben, de pe spatele lui, la mârâit, la colții ascuțiți gata să muște. Abia dacă mi-l amintesc din noaptea aceea, dar nu prea am dat atenție *spatelui* său. Ar

Scanned with CamScanner

fi trebuit. Arată amenințător, dar frumos. Mi-ar plăcea să-l mângâi cu degetele...

Când mă întorc, Jack își rotește umerii, cu o expresie liniștită. Încerc să îmi desprind privirea de la pieptul lui, dar e greu. Pectoralii musculoși, abdomenul lui cu pătrățele încordate, V-ul în care bazinul îi întâlnește șortul negru. Și coapsele lui sunt puternice, groase și ferme.

Mă uit în tavan. *Doamne, ai milă.*

Amintirile mele înceţoşate nu îi fac dreptate.

Quinn apare din zona de bucătărie.

— Domnule, vă este foame? Aș putea pregăti ceva.

— Jur, Quinn, că dacă nu încetezi să-mi spui așa, te concediez, murmură Jack, frecându-și fața și apropiindu-se de TV. Este pe ESPN, la volum scăzut. Glumesc, dar te rog. Suntem aproape rude.

Ridic capul, detectând un ton nostalgic în vocea lui Jack.

Quinn se îndreaptă.

— Da.

Jack ia o sticlă de Gatorade, pe care Quinn i-a pus-o pe măsuța pentru cafea mai devreme, și o dă peste cap. Gâtul lui lung și bronzat soarbe tot.

Mă uit în altă parte.

Îmi chiorăie maţele.

— Ți-e foame, Elena? Cred că masajul a fost în loc de prânz.

— Nu, sunt bine.

Dar am sărit peste micul dejun.

Alt zgomot.

— Mincinoaso, spune Jack și se apropie de mine.

Nu se mișcă tocmai cu aceeași grație felină. Pieptul lui lat e ușor tras, iar el se concentrează să-și țină brațul stâng în jos, atârnându-i într-o parte.

— Pot să comand pizza, propune Quinn.

Scanned with CamScanner

Pizza? După ce am ratat puiul de duminică? Că a fost sau nu o combinație cu popa, tot rămâne felul meu de mâncare preferat. Îmi imaginez că mama a pus deja resturile într-o caserolă.

Jack mă ajunge. Încă ezit lângă ușă. Ar trebui să plec. Mă cheamă caserola.

— Ce dorești? Am putea să sunăm oriunde și să ne livreze. Milano's?

Mă uit undeva peste umărul lui.

— Nu e preferatul tău?

— Ai putea... să te îmbraci?

Quinn chicotește, și cred că văd o expresie încântată pe fața lui, când ne privește.

Jack rânjește.

— Nu. Îmi place să umblu așa. Te jenează, și nu cred că se întâmplă des.

Pe cine păcălește? Totul la el mă ține în priză.

Fără să se uite la Quinn, zice:

— Sună la Milano's. Salate, paste bolognese, extra pâine. Doar dacă nu vrei altceva?

— Extra?

— Ai mâncat multă pâine vineri. Vreau să fiu pregătit.

— Hm, da.

Îmi răsucesc o șuviță pe deget și mă opresc, încruntată. Când am început eu să fac asta?

— Măcar atât să-ți ofer, după ce m-ai adus aici.

Dar nu a fost deloc dificil, mai ales cu bărbatul sexy de lângă mine. De fapt, a adormit, nu știu cum, și eu mi-am petrecut timpul aruncându-i priviri și întrebându-mă de ce s-a obosit să mă vadă din nou *pe mine*.

Pentru sex, Elena. Omul vrea să ți-o tragă.

— Mâncarea este bună.

Scanned with CamScanner

— Milano's este cel mai bun. O idee bună să cumpărați locul, domnule, dar nu contați pe mine, zice Quinn. Este ziua mea liberă, iar dacă sunteți bine, eu plec.

Se uită la Quinn.

— Întâlnire?

Quinn se uită de la mine la Jack.

— Mda.

Mă uit urât la el. Minte. N-are nicio întâlnire. Simt neadevărul ca atunci când mătușa Clara îmi spune că Scotty nu se strecoară pe ușa ei din spate, seara.

— Cine? Nu știam că te vezi cu cineva. Lucy n-a zis nimic, spune Jack, interesat.

Quinn are privirea aceea de căprioară surprinsă de faruri, ca în dimineața în care l-am obligat să-mi mănânce omleta, în timp ce încercam să storc informații despre Jack de la el.

— De fapt... eu... da. Quinn se uită în podea. Sun să comand de la Milano's.

— Nu e nevoie. Pot s-o fac eu. N-am vrut să fiu prea curios. E treaba ta, murmură Jack, cu o privire dezamăgită, pe care și-o ascunde imediat.

Mă încrunt. Mi se pare că Jack *vrea* să aibă Quinn încredere în el. Cine e Lucy?

— Voi doi sunteți veri? întreb.

Nu seamănă deloc.

— Nu, zice Quinn, când e clar că Jack nu va spune nimic. Îi aruncă o privire lui Jack, cerându-i parcă ajutorul, cu o expresie incertă. Ea... ăăă...

— A fost mama noastră adoptivă, zice încet Jack. Am locuit cu ea după moartea mamei. Quinn a ajuns la ea când eram deja la facultate.

Plasament. Înregistrez asta și mă întreb cum de a ajuns acolo.

— Înțeleg. Cred că este o persoană specială.

Scanned with CamScanner

Jack confirmă.

Quinn își drege glasul.

— Este grozavă. Jack a adus-o aici din Ohio, după ce a semnat cu echipa. I-a cumpărat un căsoi în Brentwood și când am avut eu probleme cu legea, mi-a dat jobul ăsta...

— Sunt convins că Elena nu vrea să audă toate astea.

Ah, ba da! Sunt fascinată și încerc să-mi dau seama cum funcționează lucrurile.

Adevărul este că nu cred că Jack vrea ca eu să aflu prea multe despre el.

— Elena e OK..., începe Quinn, dar Jack îl întrerupe.

— Tu nu aveai întâlnire?

— Da, gata, mă duc. Quinn își ia telefonul și iese în foaier, trecând pe lângă mine. Se apleacă și spune încet: Stai cu el o vreme, Elena?

Are o față sinceră.

— De ce?

E marele Jack Hawke. De ce are nevoie de mine?

El se uită la Jack, care s-a îndepărtat.

— Uite ce, e niței neînțeles. În plus, am auzit cum l-ai trimis pe Gideon la plimbare. Se oprește, iar expresia i se înăsprește. Nu i-ai face... rău, nu?

Să-i fac rău? Ce mama naibii?

— Normal că nu.

— Știam eu. Rânjește și i se luminează fața. Să știi că îi placi. A întrebat o mie de lucruri despre tine după ce ai plecat de aici. A vrut să știe tot ce ai spus. Ți-a văzut mesajul din baie. A râs cinci minute. A zis că ești ca un foc de artificii.

Apoi pleacă.

Jack e deja la telefon, comandând mâncare și dând instrucțiuni livratorului. Eu mă mișc de colo colo, desculță, admirând mobila modernă, canapelele de piele neagră, fotoliile elegante, sculpturile de sticlă masivă care împodobesc măsuțele – lucruri pe care nu le remarcasem

Scanned with CamScanner

în prima mea noapte aici. Nu sunt poze, nici thrillere, pe rafturi. Nici măcar o cană cu mesaj siropos sau un magnet în bucătărie, din ce-mi aminteam, pentru că înregistrasem totul cât găteam. Găsisem doar lucrurile de bază dintr-o bucătărie bună: oale și cratițe de inox, porțelan alb, scump.

Nimic cu însemnătate.

Totul rece, steril.

Mă uit la geamurile din podea până în tavan, care dau spre centrul orașului Nashville. Este o priveliște frumoasă. Și aproape de stadion, doar la o stradă distanță. Convenabil.

De la reflexia din sticlă mă uit la Jack, care se apropie de mine, tot cu pieptul gol.

— Mâncarea ajunge curând.

Are vocea joasă, de parcă mi-ar simți agitația acum, că suntem singuri.

— De ce am venit aici, în loc să mergem unde locuiești?

Mă întorc spre el, iar fața lui este încruntată.

— De ce să fi mers acolo?

— Fiindcă te-ai simți mai comod? Aici nu e acasă. Nu sunt poze cu tine, nici trofee. Nu locuiești cu Devon? Sunt convinsă că te-ar fi ajutat el, în loc să-l suni pe Quinn.

— Mhm.

— Nu ai încredere în mine?

Nu sunt supărată – doar curioasă. Înțeleg nevoia lui de intimitate, ținând cont de ce am citit, dar să trăiești așa, atât de stresat față de orice persoană cunoști, trebuie să fie extenuant.

Se așază pe canapea și atinge locul de lângă el.

— Stai jos.

Mă așez, la un metru distanță, cu mâinile în poală.

— Spune-mi despre cicatricea de la umăr.

Se încruntă.

Scanned with CamScanner

Da, am văzut nodul de piele ridicată, de mărimea unei monede, când s-a dezbrăcat pentru masaj. Îmi scăpase înainte.

— Arată a rană de glonț.

Zâmbesc la privirea lui surprinsă.

— Pe lângă că a fost primar în Daisy, tata a fost și medic. Adora să mă încânte cu fotografii profesionale. Am văzut de toate. Înjunghieri, împușcături, picioare rupte, chiar și o încheietură sfârtecată – a fost tare ciudată aia, mă strâmb. Se aștepta să merg la medicină, dar n-am mers.

— Ești suficient de deșteaptă.

— Poate.

— Hm, îmi aruncă el o privire derutată. Poate că ar trebui să arunci o privire la cicatricea mea, doctor Riley.

Se apropie și își lipește piciorul de al meu. Emană o căldură de cuptor.

Îi ating umărul și îmi trec degetul peste pielea crestată, ușor.

— Nu este umărul cu care arunci, fiindcă ești dreptaci. Asta e bine.

— Da. Mă privește atent. Dar de unde știi că e o rană de glonț?

— Mai întâi, sunt sudistă, și toată lumea din Daisy vânează sau are arme de foc. Nu-mi plac, dar am fost în preajma lor toată viața. Chiar am avut cândva o întâlnire la o pândă de căprioare. A fost oribil. Era devreme și frig și stăteam într-un copac, și eu voiam doar să merg acasă. Cred c-a fost un pistol, și de aproape. S-ar putea să-ți fi atins plexul brahial, ghemul acela de nervi care controlează funcționalitatea brațului. Ai făcut operație? Oamenii cred că împușcăturile în zona umărului nu sunt periculoase, dar ele pot distruge vasele de sânge și pot provoca o durere groaznică – mai ales dacă există încă fragmente de glonț care-ți plutesc în mușchi. Am dreptate?

— Hm.

Scanned with CamScanner

— Pun pariu că erai mai tânăr când s-a întâmplat, după cum arată.

— Elena...

Se încruntă.

Se retrage. Nu vrea să-mi spună totul.

Las mâna jos și înghit. Nu ar trebui să îl ating, nici măcar ca să-i verific rana... dar...

— Am înțeles. Ești *rezervat*.

El expiră adânc.

— Nu e o poveste frumoasă.

— De obicei, cicatricile sunt așa.

— Nu îmi place să vorbesc despre asta.

— Pentru că crezi că voi alerga la *National Enquirer* și le voi spune totul?

El clatină din cap și schimbă postul la TV, la un serial cu personaje asiatice, și se așază din nou pe canapea, cu picioarele pe măsuța de sticlă.

— OK. *A fost* un glonț. Am fost împușcat când eram copil.

— Ah.

Se înroșește, și văd vulnerabilitatea care îl cuprinde, chiar dacă încearcă să o ascundă.

Aș lăsa totul baltă, dar nu pot. Vreau să știu mai multe despre el, mai multe decât că este un QB legendar.

— Ai făcut parte dintr-o bandă? Ai apărat onoarea vreunei fete în liceu?

El se uită în gol, spre TV.

— De ce e important?

— Pentru că-mi spune *cine* ești.

Privirea lui se întoarce spre mine.

— Mai întâi, tu. Cine este Topher?

— Nu ți-a zis Devon?

Clatină din cap.

Scanned with CamScanner

— Este colegul meu gay de apartament.

— Cel care te-a combinat cu Greg Zimmerman, faimosul meteorolog. Este înalt și are părul negru, apropo. Eu arăt mult mai bine.

Ridic o sprânceană.

— L-am căutat pe Greg. Voiam să știu cum arată concurența. Vrei să ieși cu el? Să încerci iar?

— Ești gelos?

— M-am gândit că e genul tău.

Mă uit la mâinile mele din poală.

Trec câteva momente de tăcere între noi, și simt că mă privește intens, că mă disecă, ia o decizie, și un suspin lung îi iese de pe buze.

— Elena... tipul cu care trăia mama m-a împușcat.

Îmi stă inima. Privirea mea se agață de a lui.

— Jack, mi se pare groaznic!

El încuviințează, cu ochii pierduți într-o amintire.

— Era un rahat. O bătea. Mă plesnea și pe mine. Chiar a fost cât pe ce să mă înece, odată, în lacul din spatele casei. A pretins că mă învăța să înot, dar ticălosul m-a ținut sub apă. De aceea nu pot să mă apropii de apă.

Mă cuprinde groaza.

— Jack...

— Lasă-mă să termin. Ea mă iubea, dar îl iubea mai mult pe el, știi? Chiar dacă el era alcoolic și avea un temperament oribil. Nu îl putea părăsi. Într-o zi, am venit de la școală, iar ea avea nasul spart și am luat-o razna. El m-a trântit de un perete și am crezut că s-a terminat. Mama a scos pistolul, dar el i l-a luat.

Mă umplu de groază.

El inspiră întretăiat.

— A ucis-o și m-a împușcat.

Mâna mea o ia pe a lui și degetele ni se împletesc.

Scanned with CamScanner

El privește surprins în jos și apoi la mine.

— Nu știai toate astea?

Clatin din cap, cu inima grea.

— Nu.

— Sunt în cartea Sophiei, deși a înfrumusețat totul.

— Am descărcat-o, dar n-am ajuns departe. E gunoi.

Degetul lui mare îmi mângâie mâna.

— Am... I-am luat pistolul. L-am ucis. Aveam 14 ani. Polițiștii fuseseră de suficiente ori la noi acasă și știau că a fost legitimă apărare, dar așa am dobândit cicatricea. Potrivit Sophiei, de aceea sunt bețiv și abuziv, exact ca el. Cândva, petreceam din greu... Eram plin de ardoare și aveam o grămadă de bani. Nici măcar nu știu cine era puștiul ăla. Poate eram ca Aiden, nesăbuit și arogant.

— Încă ești arogant, zâmbesc.

El râde, iar încordarea poveștii lui se risipește.

— Mersi că mi-ai spus.

El mă privește lung.

— E ușor să vorbesc cu tine.

Eu mă uit la TV, cu nervii bucăți.

— Nu știam că-ți plac serialele coreene.

— Da, aștept ca idiotul ăsta s-o sărute pe puicuță de vreo zece episoade, și dacă nu se întâmplă ceva curând, le scriu producătorilor un e-mail.

— Are subtitrare *și* este romantic? Uau.

El se uită la gura mea căscată.

— Eu nu te judec pentru că ai mâncat două kilograme de pâine, la întâlnirea noastră, și tu nu mă judeci pentru că mă uit la seriale coreene.

— Nu te judec. Cine sunt ăștia și ce se întâmplă?

El arată spre TV.

— Se numește *Când te-am văzut*. Tipul e Lee, și e un dur care adoră să se bată și să se certe cu toți. E neînțeles.

Scanned with CamScanner

Ea este Dan-i. S-au cunoscut când el a vărsat suc pe rochia ei. Ea l-a plesnit și acum el o urmărește prin campus.

— E o poveste de dragoste cu studenți?

Nu-mi vine să cred.

— E bună! Sentimentele sunt intense. Chiar urmăresc!

— Deci el e îndrăgostit de ea, dar ea nu îl place? Mă uit cum Lee și Dan-i se ceartă fiindcă ea a mers la întâlnire cu altcineva. E obișnuit să primească mereu ce vrea?

Ochii lui Jack sunt lipiți de TV.

— E foarte implicat, dar nu îmi dau seama ce simte ea. El a salvat-o odată dintr-o furtună, dar ei îi plăcea de un prieten de-al lui, pe atunci. El se străduiește să îi arate că e băiat bun, dar are probleme emoționale, și iese aiurea când vorbește cu ea. Nu a fost niciodată îndrăgostit și nu știe cum să i se adreseze.

— Complicat..., îmi înghit eu un rânjet.

— Știu că râzi de mine, dar nu mă pot uita la tine, că trebuie să citesc subtitrarea.

— Ești ciudat rău.

— N-ai idee, râde el. Dar dinamica relației te prinde imediat.

— Doamne, ești romantic pe ascuns!

— Nu sunt. Rânjește la mine, cu ochii sclipind. Sunt un fotbalist mare și dur.

— Așa, și? Te uiți la o relație în construcție între doi studenți de parcă-i heroină!

— Este! Nici măcar nu s-au pupat încă, și mă termină! Care-i faza cu ei? De ce nu pune el piciorul în prag?

— Fiindcă n-ar fi un serial!

— Da, așa e. Râde, cu capul dat pe spate, apoi se uită la buzele mele. Elena, că veni vorba despre pupat... Mâinile lui mă trag spre el până ce mă apropii de fața lui, iar pielea lui arde când îi pun palma pe piept. Să-l opresc, sau...

Scanned with CamScanner

— Jack, n-ar trebui să ne pierdem capul.

— Să ne pierdem capul, zici? râde el. Și nu sunt de acord. Ca să știi, ai o vânătaie pe gât, de la biserică.

Mi se aprind ochii și îmi ating pielea, unde m-a sărutat.

— Jack Hawke, ești un dobitoc. De aceea se tot uita Gideon la mine. Acum va trebui să o maschez, oftez, fără năduf.

În fond, mi-a plăcut la fel de mult ca și lui.

— Poate că ai nevoie de alta, pe partea cealaltă. Să fie pereche. Mâna lui îmi alunecă în jurul cefei, masându-mi pielea, plutind spre cămașă. Se joacă cu nasturii. Vreau să-i deschei foarte lent.

— Ce păcat că ești accidentat, murmur eu.

— Hm. Îmi ridică bărbia. Îmi sare inima când îi citesc dorința în priviri, în pupilele dilatate. Mor să te sărut iar. Mă lași?

Ador că mă întreabă. Că așteaptă să accept. Sub exteriorul lui dur, este un bărbat care nu face rău femeilor.

— Elena?

Din clipa în care l-am văzut la biserică, indiferent de afirmațiile mele, cum c-ar fi periculos pentru inima mea, instinctele mele au știut că vreau să fiu din nou în brațele lui.

— Sărută-mă.

O face, aproape ezitant, parcă dându-mi șansa să mă îndepărtez. Dar nu pot. Suspin înăuntrul gurii lui, mușcându-i buzele.

El crește apăsarea, iar buzele lui sunt tot mai insistente. Timpul se oprește când ne sărutăm. Pieptul lui este mătăsos sub degetele mele, înmuiat de uleiurile de masaj. Îi ating fața, trecându-mi unghiile prin începutul de barbă, iar el deschide gura mai larg, mă devorează și se arcuiește mai aproape. Miroase delicios, masculin, primordial. Limba lui se luptă cu a mea, suge, dă drumul, mă explorează, se

Scanned with CamScanner

joacă cu a mea. Săruturile adânci continuă o vreme, și mă zguduie, și îmi fac pielea să se aprindă.

Mă simt imponderabilă și totuși grea, picioarele mele se agită, în așteptare...

Pieptul lui inspiră, el se retrage și spune, cu fruntea lipită de a mea:

— Nu pot să mă mișc... din cauza umărului... așa că vrei...

Cred că mi-am pierdut mințile, fiindcă nu e nevoie să îmi spună ce vrea. Îl încalec, iar el îmi împinge fusta pe coapse, mângâindu-le.

— Ce e ăsta?

Se uită la chilotul meu bej deschis și la franjurii maronii din partea de sus.

Îl sărut pe gât.

— Set Prințesa Barbară, cu franjuri din piele de căprioară numită șamoa, importată din Spania.

— Tu i-ai făcut?

Încuviințez, timidă, și îmi plantez fața mai adânc în gâtul lui, cu mâinile jucându-se prin părul de acolo.

— Sunt simpatici, dar... îi dai jos? Eu nu cred că pot.

— Nu îmi dau iar chiloții jos.

— Atunci cum crezi că ți-o trag?

Tot corpul meu se încleștează la imaginea generată de cuvintele lui.

— Cine spune c-o să mi-o t-r-a-g-i?

Mâna lui mi se împletește în păr, trăgând până ce mă furnică scalpul și trimițându-mi un fulger în vintre. Mă sărută tare, aspru, apoi își apropie buzele de urechea mea.

— Eu zic, îmi șoptește. Dar, dacă nu vrei... tot te pot face să ai orgasm, Elena.

— Hm, respir eu, când șoldurile mele pivotează în jurul umflăturii din șortul lui, simțindu-l din plin prin materialul subțire al chiloților.

Scanned with CamScanner

— Asta înseamnă da? geme el, cu genele coborâte pe obraji.

— Da, zic eu, mișcându-mă deasupra lui.

El își mușcă buza.

— Nu te opri din ce faci, te rog.

Icnesc când degetul lui îmi intră sub chiloți și îmi atinge carnea umedă. Degetul lui mare se învârte în jurul punctului meu favorit.

— Jack...

Am vocea nesigură și ezitantă, de parcă aș avea îndoieli. Dorința se aprinde repede la noi, și nu sunt obișnuită cu asta, nu sunt obișnuită să simt că îmi pierd controlul cu un bărbat. M-am văzut cu Preston trei luni înainte să ajungem la treaba asta, dar cu Jack numai la asta mă gândesc. Nu am fost niciodată aventuroasă în privința sexului, parțial din cauza timidității și parțial din lipsă de partener potrivit, care să preia inițiativa și să-mi *arate* ce vreau.

— Vrei să mă opresc?

— Mor dacă te oprești.

— Inadmisibil, îmi toarce el la ureche.

Degetele lui sunt pricepute. Îmi desparte labiile și pătrunde înăuntru, iute, apoi un deget se rotește din nou pe clitorisul meu, iar mușchii coapsei i se încordează sub mine.

— Descheie-ți bluza.

Tonul lui e poruncitor, și simt că nu pot descheia nasturii suficient de repede, că mâinile îmi tremură când îi trec prin găici și trag de material, scoțându-l din talia fustei. El nu se oprește, acum cu degetele în mine, acum masându-mi iar clitorisul. Simt furnicături acute de plăcere la baza spatelui, care mă împing tot mai sus până ce icnesc. Orgasmele sunt ceva rar și prețios pentru mine, care necesită muncă și efort, pentru care n-au avut timp iubiții mei din trecut.

Scanned with CamScanner

— Ești frumoasă, murmură el, ridicând privirea spre mine.

Râd, uimită că el chiar crede asta. Îmi scot bluza și el cască gura. Se uită la sutienul meu de piele moale, de fapt, un capăt de material.

— Cum dracu' să *nu* ți-o trag?

Dorința lui mă excită mai tare și mă face obraznică. Îmi deschid cheutoarea din față a sutienului delicat, iar sânii îmi freamătă sub privirea lui.

— Am o singură mână viabilă, și este înăuntrul tău. Hai mai aproape, își mușcă el buza.

— Așa?

Mă apropii, în genunchi, deasupra lui.

— Mai aproape.

Mă mai mișc puțin, pentru că nu vreau să ia mâna de pe mine, dar el știe ce vreau și nu se oprește. Capul lui se arcuiește, iar gura îmi prinde un sfârc. Limba lui îl alintă, iar dinții lui îmi zgârie pielea sensibilizată. Urma de barbă mă gâdilă. Mâinile mele i se înfig în păr.

Nu am plănuit să se întâmple așa, să mergem atât de departe...

— Nu te îndepărta, stai cu mine, spune el, trecând la celălalt sfârc și sugând cu putere, prinzând câtă piele poate în gură.

Mă înțeapă delicios, și sunt surprinsă că e atât de bine, felul în care mă vrea, cu dorința aprinzându-i obrajii.

Are două degete înăuntrul meu, ușoare, delicate, și eu mă arcuiesc în spate, dându-i mai mult acces. Se mișcă în mine, mângâind un loc, și eu tresar și mă încordez când o nouă rachetă fierbinte se lansează și mă străbate.

— Punctul G. Mișcă-te după mâna mea.

Are broboane de sudoare pe tâmple și chipul concentrat.

— Te doare? icnesc, gândindu-mă la ce a zis Gideon.

Scanned with CamScanner

— Nu, nu, nu te opri. La naiba cu umărul, o să te fut. O să te întind chiar pe canapeaua asta, după ce termini acum.

Îmi imaginez ce spune el: corpul lui mare, în spatele meu, cu mâinile înfipte în șoldurile mele.

— Mai zi-mi.

El râde surprins.

— Elena, unde ai fost toată viața mea?

— În New York, apoi în Daisy, murmur. Mai spune-mi, Jack.

Ochii lui arămii sclipesc spre mine. Sunt de lup.

— Ce vrei să-ți spun?

— Nu te prosti. Vorbește-mi murdar, Jack. Acum.

El geme și își mișcă mâna stângă, cea accidentată. Și-o trece peste sânii mei, iar degetele mă ciupesc de sfârcuri.

— Jack...

Mă prinde de talie și mă strânge.

— O să te fut și la peretele acela, Elena. Cu fundul în mâinile mele și cu picioarele înfipte în spatele meu. N-am făcut încă asta. Pe drum încoace, numai la asta m-am gândit.

Oh, oh.

Inima mi se zbate în piept. Cum să mă descurc eu cu așa un bărbat? Este fierbinte și primitiv. Tremur și surprind o reflexie a noastră în geamurile înalte. Sunt deasupra lui, cu părul pe spate, cu mâinile în părul lui. Arăt... decadentă și aproape frumoasă.

— Jack...

— Iubito, dă-ți drumul. Te rog.. *Trebuie* să ți-o trag, mormăie el.

Fii a mea, cred că spune, dar nu sunt sigură, și nu se poate, fiindcă știu ce este asta. Este doar sex. Doar doi oameni care vor același lucru, și de ce nu facem asta non-stop, de când ne-am întâlnit?!

Scanned with CamScanner

Pentru că el e cine e, iar tu ești cine ești.

— Elena, rămâi cu mine. Eu și cu tine, acum.

Își împinge șortul și penisul îi țâșnește afară, lung și tare și vânos, cu capul încordat și roșu, cu o picătură de umezeală în vârf. Mă apucă de șolduri și mă trage deasupra lui, scoțând un geamăt gutural când ni se întâlnește carnea. Mă frec de el.

— Termină.

Degetele lui se joacă cu mine, fac cercuri, senzația mătăsoasă a pielii lui mă pătrunde. Este aproape în mine, dacă mă mișc doar puțin, dincolo de orice rațiune, cu mintea plină de el, cu atingerea lui făcându-mi corpul să caute, să dorească, până ce ajung acolo atât de repede, că mă ia prin surprindere. Plăcerea mă lovește ca un tren și tremur când mă cuprinde și mă inundă, înecându-mă într-o senzație vibrantă. Universul se mișcă, iar eu sunt lipsită de orice putere în urma cutremurului. Mă împleticesc deasupra lui, cutremurându-mă, umezindu-l, călărindu-l.

Jack îmi trage fața spre a lui și mă sărută aspru.

— Elena, Elena, Elena, ești atât de...

Sună la ușă.

Scanned with CamScanner

Capitolul 17

JACK

Elena se dă jos din poala mea și își trage fusta în jos. Degetele ei panicate își încheie repede nasturii bluzei pe care a cules-o de pe podea.

— E mâncarea, zic, savurându-i chipul.

E cea mai sexy femeie pe care am întâlnit-o și nici nu știe.

— Ai ratat unul, murmur eu. Nasturele din mijloc. Poți să-mi arunci o pătură?

— Ți-e frig?

— Am o rangă în pantaloni.

Ea roșește și se apropie în grabă de fotoliu, luând o pătură de blană și aruncându-mi-o.

Se duce ață la oglindă și își așază părul, încercând să îl facă să arate OK.

— Doamne, arăt razna.

— Da.

Se uită urât la mine.

— Ce? Așa arăți, rânjesc eu.

Ding, dong, ding, dong!

— Pastele noastre o să fie pe jumătate reci, dacă nu răspunzi, zic râzând, pentru că acum încearcă să-și prindă părul într-un fel de coc, dar e clar că-i lipsesc ustensilele.

Scanned with CamScanner

Doamne, pâinea aceea va fi atât de bună, și tu vrei doar să te aranjezi.

Dau să mă ridic, dar ea ațintește un deget spre mine.

— Tu. E vina ta. Nu te mișca. Mă ocup eu.

Expirând, renunță să își aranjeze părul și mărșăluiește spre ușă. Nu mă lasă inima să îi spun că are fusta invers, și că șlițul care era la spate e acum în față. Are bluza strâmbă, cu o bucată vârâtă în fustă și cealaltă atârnând afară.

Doamne, ador să o tăvălesc. Mă cuprinde mulțumirea. Ceva la ea m-a acaparat din clipa în care s-a așezat cu mine, la Milano's, și este atât de nou și de reconfortant, și ei nu îi pasă *cine* sunt...

Mă cuprinde neliniștea.

Dar ce naiba *fac*? Eram gata să i-o trag aici, pe canapea, fără să mă gândesc măcar la protecție.

Nu pot vedea cine e la ușă, dar recunosc imediat vocea. Este Lawrence. Tresar. Mi-a trimis mesaje toată ziua, ca să afle cum a fost micul dejun cu Timmy și cu Laura, și dacă am făcut poze pe care să le poată posta. Nu am făcut. Nu mi-a trecut prin minte. Știu că trebuie să răsucesc povestea în *Fotbalistul își petrece timpul cu tânărul fan*, dar...

Se aud murmure, dar nu știu ce spun. Mă încrunt. Lawrence poate fi un adevărat buldog când vine vorba despre protejarea mea, că doar de aia îl plătesc, însă nu se poartă tocmai cu mănuși cu femeile.

Am reușit să mă ridic, când intră ei. Poartă costum și freză tipică de Wall Street, și merge în fața Elenei, care e complet lipsită de expresie – lucru deloc caracteristic. E unul dintre lucrurile care-mi plac la ea, că o pot citi cu ușurință. La Milano's, a fost agitată ca un pudel. La petrecerea VIP, nervoasă. La biserică, șocată. Când ne-am sărutat, fierbinte ca iadul.

Scanned with CamScanner

Apoi, văd hârtiile din mâna ei.

Băga-mi-aș. Închid ochii scurt. Voiam să abordez subiectul acordului de confidențialitate, dar Lawrence mi-a luat-o înainte, probabil cu delicatețea unui taur într-un magazin de porțelanuri.

— Nu îmi răspunzi la telefon, dobitocule. Știi că asta mă agită, îmi spune, intrând. Se uită la mine, fără tricou, și ridică o sprânceană. L-am sunat pe Quinn când n-am dat de tine și mi-a zis c-ai avut un episod azi, și că ai companie. I-am adus un nou document. Ești bine?

— Da.

Încă mă înțeapă. Am avut accidentări mai rele pe teren, dar asta mă chinuie de fiecare dată când o apucă. Dar niciodată nu m-a durut atât de rău – lucru pe care nu i-l spun.

— Bun. Ai cantonament curând. Vrei să fii cel mai bun.

— Voi fi.

— Așa.

— Altceva? întreb, tot mai încordat când o văd pe Elena trântind hârtiile pe birou, apoi plecând spre una dintre băi.

Lawrence o privește plecând.

— Bun. Intimitate. Se apropie și vorbește încet. Am vorbit cu directorul de la școala lui Timmy. Este de acord să te întâlnești cu niște tineri fani și să semnezi niște mingi. I-am spus să fie discret și să nu adune toată școala. Bine?

— Fără presă.

— Care e rostul, dacă nu se pot face poze, Jack?

Inspir. Știu că are dreptate.

Scanned with CamScanner

— Poți face o poză pentru Instagram, sau în fine... Nu vreau să devină un circ. Nu vreau reporteri la școala lui Timmy sau la el acasă. Laurei nu i-ar plăcea.

A spus asta la micul dejun și eu vreau să mă asigur că viața nu le este dată peste cap.

— Bine. Oftează adânc. Timmy vrea să joci în piesa aia. Cum o să te descurci?

Icnesc. *Nu vreau* să fiu pe nicio scenă. Îmi imaginez cum ar fi să mă clatin pe picioare, cu fața roșie ca racul, încercând să scot câteva cuvinte. Nu. Inima mi-o ia razna numai când mă gândesc.

El mă citește foarte bine.

— Ai idee cât de greu mi-e să gestionez totul, când tu nu mă ajuți? Du-te și vezi ce se întâmplă. Poți fi asistentul regizorului, sau așa ceva.

Încuviințez, dar nu îmi place neliniștea din adâncul stomacului.

— Mda.

Se uită peste umăr.

— Nu a semnat încă actele. Mi-a zis la ușă. Ce mama naibii? Iar acum e aici? Un singur cuvânt presei despre accidentare, și...

— Știe despre umăr. Era acolo când s-a întâmplat.

Lawrence scoate un șir de înjurături.

— Nu va spune, Lawrence.

— Aha. O cunoști de trei zile, clatină el din cap. Să fii bucuros că Sophia n-a știut că accidentarea asta tot mai lovește.

Așa este. Sophia știa despre cicatrice pentru că toată lumea din orașul meu natal cunoștea povestea, și mă urmărise ani de zile. În plus, sora lui Harvey scrisese articolul acela. Nu i-am zis niciodată Sophiei despre durerile ocazionale, mai ales pentru că se întâmpla rar.

Scanned with CamScanner

Am ezitat, în privința ei, și asta ar fi trebuit să îmi indice cât de puțin ne potriveam.

Dar i-am zis Elenei. Aș fi putut îngropa totul, ca pe o chestie neînsemnată, de la fotbal, dar i-am zis toată povestea, și nu-mi amintesc s-o mai fi spus cuiva de la Devon încoace.

Lawrence îmi oferă detalii despre școala lui Timmy din Daisy, și tace când intră înapoi Elena. Ea nu mă privește în ochi. Și-a aranjat hainele și are părul lucios, cu șuvițele sclipind, de parcă l-ar fi periat. Și-a dat cu ruj roșu. Înșfacă hârtiile de pe birou și se așază la câțiva metri de noi, ignorându-ne în timp ce le răsfoiește.

Grozav. Îmi trec mâna prin păr.

— Asta e tot, Lawrence? Așteptăm prânzul.

Îl privesc cu intenție. *Ieși naibii de-aici.*

El dă din cap și se răsucește.

— Nu mă conduce, știu că te doare. Îți spun în ce zi și la ce oră va fi povestea cu școala, și cealaltă chestie. Face un semn din cap spre Elena. Mi-a părut bine, Elena.

Ea nu ridică privirea.

— Desigur.

Mă strâmb. Are o voce politicoasă, în mod excesiv. Dar n-a zis *Îmi pare bine și mie.*

Lawrence n-are idee. Se uită la mine, ridică degetele mari în sus și pleacă.

Eu mă apropii de ea și îi văd umerii rigizi.

— Elena...

Ea ridică o mână.

— Nu. Lasă-mă să termin de citit acest document fascinant, care este, de altfel, antedatat cu Ziua Îndrăgostiților.

ed with CamScanner

Tresar, știind perfect ce conțin hârtiile: o declarație fermă privind consimțământul și vârsta, descrierea explicită a actelor sexuale pe care urmează să le facă, de la preludiu la anal, lucruri pe care le bifează sau nu, și un acord privind confidențialitatea totală, pentru toată viața, până la detaliile personale precum numărul meu de telefon, parola Wi-Fi de la penthouse, locul în care se află apartamentul meu și adresa lui Lucy din Brentwood. Lawrence și avocatul meu au conceput acordul.

— Ce ți-a zis Lawrence?

O parte din mine este neliniștită de expresia ei, iar cealaltă vrea ca ea să semneze.

— Este un ticălos.

— E ticălosul meu, Elena.

Ea mă ignoră. Îi tremură degetele când întoarce pagina.

— Ce mă izbește ca fiind de-a dreptul ridicol este că m-ai da în judecată pentru *cinci milioane de dolari* dacă vorbesc cu *oricine* despre viața noastră personală. Detest să te informez, dar Topher și mătușa Clara știu că am făcut sex. I-am zis deja lui, iar el i-a zis ei. Nu știu cui i-ar putea spune ea. Este stilistă la un salon de înfrumusețare dintr-un orășel bârfitor. Ar trebui să auzi ce lucruri se discută acolo.

Încearcă să mă întărâte.

— Succes, adaugă. N-am bani. Am doar casa, și nu valorează atât. S-ar putea să stăm ani buni prin tribunale.

— Elena, te rog...

— Nu, nu ai dreptul să îmi spui numele așa. Lasă capul în jos, iar părul îi acoperă fața. Mi se pare atât de... ridicol și grotesc. Cred că eram pulbere. Ce-a fost în mintea mea?

Scanned with CamScanner

Mă sprijin de perete când îi percep disprețul din glas. Rahat.

— Aș vrea... să-l fi citit, fiindcă n-aș fi făcut niciodată sex cu tine, Jack.

Scot un oftat prelung.

— M-ar face să mă simt mai bine în privința noastră, Elena. Gândește-te. Semnezi și o putem lua de la capăt.

Ea se ridică. Are pumnii încleștați și bărbia sfidătoare.

— Câte fete au semnat ăsta? Câte femei ai ținut în palatul tău de futai?

Strâng din buze.

— Nu a mai fost nimeni *aici*, de la ea. Nu am avut nevoie de un acord ca ăsta, înainte ca ea să facă tot ce a făcut. Ești prima fată cu care am vrut să fiu. Nimănui nu i s-a mai *oferit* un acord.

— Sunt *atât* de flatată.

Ea își aruncă ochii în jur.

— N-ai dus-o niciodată pe Sophia la tine acasă?

— Nu.

— Cât ați fost împreună?

— Cam un an.

Ea clatină din cap, fulgerând din priviri.

— Chiar nu ai încredere în nimeni.

— Poți să mă acuzi? Am o carieră de apărat. Și intimitatea mea. Nu mai vreau povești despre mine, Elena.

— Nu știu de ce, însă crezusem că ai venit la biserică să mă vezi pe mine. Era doar pentru hârtiile astea.

— Nu e așa.

— Ah, ba cred că da. Acordul ăsta era mereu prezent în mintea ta.

Scanned with CamScanner

Ezit.

— Da.

— Sunt uimită că nu l-ai pomenit mai devreme.

Mi-a fost teamă... poate fiindcă știam că va fi ofensată.

Nu sunt deloc în largul meu, însă o văd doar pe Sophia, la *Good Morning America*, vorbind despre viața noastră sexuală și despre cum o loveam când sărea calul. Chiar dacă n-a avut niciodată vreun raport al poliției sau vreo fișă medicală care să îi susțină povestea, tot s-a publicat. Era cuvântul meu împotriva cuvântului ei, și fiindcă eu nu dau interviuri...

Sigur, l-am folosit pe Lawrence ca purtător de cuvânt, am afirmat prin el că nu era adevărat și am încercat să o dau în judecată, dar era inutil, o risipă de bani – și oamenii au înghițit gălușca. Chiar și antrenorul m-a perpelit când a apărut. Rahat. Au fost câteva săptămâni încordate, dar el mă cunoaște. Adidas s-a inflamat când a ieșit cartea, mai ales când am refuzat să comentez.

— Vreau să am încredere în tine, dar...

— Da. Ziduri. Ia hârtiile și le face boț. Asta cred eu despre acordul tău.

Închid ochii. Simt o nicovală pe piept, și nu e vorba despre refuzul ei de a semna, ci de faptul că am dezamăgit-o.

— Ai dreptate, mormăi eu. Ești mai bună decât mine. Meriți un tip de treabă și nu un superstar cu alură de tip dur. Te înțeleg. Crezi că-mi place să fiu singur? Să știi că e de rahat. Și acum, scrie un articol pentru *Cosmo* despre cum am obligat-o eu să facă avort...

Ea își mușcă buzele și se uită în altă parte, cu ochii sclipind. Mă opresc. Rahat, are de gând să plângă...?

Scanned with CamScanner

— Nu e adevărat, Elena. N-a fost însărcinată. Nu sunt așa. Oi fi crescut eu cu un tip care mă lovea, dar respect femeile.

— Te cred, spune ea, încet.

Slavă Domnului.

Ochii ei albaștri ca oceanul sunt limpezi când se întorc spre mine.

— Nu voi spune nimănui despre noaptea aceea. O să-i fac pe Topher și pe mătușa Clara să jure că păstrează secretul. Dacă dau peste tine la un restaurant sau într-o cameră VIP, ceea ce e puțin probabil, n-o să mă uit la tine a doua oară. Dar ai multe alte opțiuni, Jack. De ce nu îi ceri uneia dintre fetele acelea ca niște modele să-ți decoreze penthouse-ul?

Am făcut-o deja. E un drum sec și pustiu.

Fetele acelea nu sunt Elena, cu buzele ei bosumflate, cu fustițele și cu ochelarii ei.

Pufnește.

— Zi-mi, ce obțin dacă semnez? Bijuterii, rochii de seară, gale, alocație, mașină nouă...

— Termină. Nu e așa. Nu e o tranzacție.

— Mie așa mi se pare. Ce s-a întâmplat cu timpul petrecut împreună, ca să vedem unde duce? Poate o întâlnire. Poate mai multe conversații despre cine ești tu și cine sunt eu? Refuz să fiu o fată căreia i-o tragi când ești excitat, pentru că ai nevoie de un trup cald care a semnat niște hârtii cretine. Sunt o persoană. Și, ca să știi... *nu vreau* să fiu asta pentru tine, da? Nu vreau! Eu vreau o relație, Jack.

Are bărbia ridicată, iar ochii ei mă fulgeră, și mă întreb cum de am crezut vreodată că ar fi timidă.

Simt un nod în gât. Aici este partea în care ar trebui să spun ceva potrivit, să repar totul, poate să-i spun că mă

Scanned with CamScanner

face să mă simt ca nimeni altul... dar, la naiba, nu știu cum să fiu eu însumi cu o fată. Are dreptate. Am ridicat ziduri în jurul meu și trăiesc în fortăreață.

Mă privește.

— Aștept, Jack. Tocmai am spus lucruri adevărate. Zi ceva.

Trec câteva momente. Ne privim, iar eu îmi storc creierii cum să ne scoatem din conversația asta și s-o am din nou în brațele mele.

— În fine, mormăie ea.

La naiba. Am așteptat prea mult. Își ia poșeta și pantofii și se îndreaptă spre ușă.

Ar trebui să o implor să rămână. *Ar trebui.* Pentru că simt că... că aș fi dispus să merg pe cărbuni încinși, doar ca să fie cu mine.

Rahat.

E o... nebunie.

Abia dacă o cunosc!

Strâng din buze. Ea deschide ușa.

Întoarce capul spre mine, cu o scânteie de vulnerabilitate pe chip, parcă așteptând să o opresc. Eu doar mă uit la ea, întipărindu-mi în minte fața ei, părul ei lung și arămiu, ochii mari. Băga-mi-aș. N-o s-o mai văd niciodată. Simt asta.

Oftează și pleacă, trecând pe lângă tipul de la poartă, care e pe hol, cu mâncarea noastră în brațe.

La naiba.

Scanned with CamScanner

Capitolul 18

ELENA

— Atenţiune, atenţiune! Ticălos şi logodnică se apropie de bibliotecă! strigă Topher spre mine, de la recepţie, în timp ce eu aşez pe rafturi un nou transport de cărţi YA.

Strâng una dintre ele şi ies de după rafturi, ca să arunc o privire pe geamurile fumurii.

Preston şi Giselle. Vin în Lexusul lui şi intră în parcare. Privesc cum îi ţine el portiera, ca ea să iasă. Ea îl ia de braţ şi se apropie de uşă.

Cineva îi opreşte pe trotuar, iar Giselle îi arată inelul. Sclipeşte.

Oftez. I-am evitat toată săptămâna. Nu am chef să mă ocup de ceva de care mi-e clar că ar trebui. Preston a început să mă sune luni, lăsându-mi mesaje vocale şi scrise. Nu i-am răspuns. Giselle a preluat iniţiativa marţi seară şi a venit la mine, dar n-am răspuns la uşă.

Miercuri, mama a năvălit peste mine şi mi-a cerut să vorbesc cu ei. A prezentat totul oficial, amintindu-mi că Giselle este sora mea şi va fi mereu, şi că trebuie să repar lucrurile.

Strâng din buze. De ce trebuie *eu* să repar lucrurile? Noi am fost împreună mai întâi!

Scanned with CamScanner

Joi seara, a apărut mătușa Clara, surprinzându-mă în mijlocul unei sesiuni de cusut. Am trântit ușa camerei mele secrete și am mers cu ea în bucătărie, unde am băut coniac. N-am prea vorbit despre logodnă, dar știam că era misiunea ei să mă convingă să stau la aceeași masă cu ei. În schimb, i-am spus despre Jack și despre *prostia* aia de acord. Am ajuns afară, pe veranda împrejmuită, cam amețite, vorbind despre bărbați și fumând pe ascuns țigările pe care le adusese.

Acum e vineri, iar Preston și Giselle m-au încolțit aici. Perfect.

Topher se strecoară lângă mine și își suflecă mânecile bluzei cu Nirvana.

— O să te apăr eu, Elle.

— Știu că ai face-o, dar nu cred că se va ajunge la bătaie. Preston nu e luptător și nici cine știe ce amant.

Ochii lui Topher nu părăsesc fața lui Preston, cât ei doi continuă să discute afară. Este o zi însorită, pentru finalul lui februarie.

— E un înțepat. Nu cred c-a primit îmbrățișări când era copil.

— Dar ea, da. Mama a răsfățat-o. Pentru ea, *frumusețea* este cheia, și a copleșit-o pe Giselle cu atenție, fiindcă era fiica cea bună, care acum muncește să-și ia doctoratul în fizică.

Urmăresc privirea ei, îndreptată spre el, și expresia de pe chipul ei, felul în care-i lucesc ochii. *Dragoste*. Îmi vine să scuip.

Am fost foarte... nu furioasă, ci dezamăgită de când am plecat din penthouse-ul lui Jack, acum câteva zile. Am crezut că... ar putea să mă oprească, dar n-a făcut-o.

Scanned with CamScanner

În schimb, s-a întors în Daisy. Am auzit totul ieri, la Cut'N'Curl, când am intrat să iau Sun Drop pentru mine și Topher.

Așa-i că e cel mai drăguț? Politicos și amabil! A semnat peste trei sute de mingi pentru copiii din generală! Cu micul Timmy lângă el. E atât de chipeș!

Asta, de la Birdie Walker, secretara școlii. Mătușa Clara se ocupa de rădăcinile ei. Mi-a întâlnit privirea în oglindă, rânjind ca o dementă.

Eu mi-am dat ochii peste cap și m-am așezat pe un scaun, prefăcându-mă că aș citi o revistă. Am ascultat.

Fiecare elev și fiecare profesor au făcut cunoștință cu el, alături de Timmy și de Laura. Ne-a luat aproape o zi!

Deci Laura a fost și ea acolo. Ce drăguț. De ce nu se căsătoresc?

Am auzit că domnișoara Clark i-a strecurat numărul ei de telefon. Mă întreb dacă o va suna! E atât de drăguță. A părut interesat.

Mi-a ajuns. Am mârâit și poate că m-am uitat urât la secretara guralivă. Domnișoara Clark are doar 22 de ani și dă oricui numărul ei. Este și genul lui.

În fine.

Am plecat de la Cut'N'Curl, parțial iritată că nu a încercat să mă găsească.

E o nebunie?

Dar a fost în Daisy și nici măcar n-a trecut pe la bibliotecă. E chiar vizavi de biserică! Dacă e atât de interesat de mine, de ce nu încearcă din greu? Unde e natura lui competitivă?

Dar...

S-a terminat între fotbalist și mine.

Scanned with CamScanner

Am boțit acordul ăla și *aproape* că i l-am aruncat în față.

Am plecat.

Nu a venit după mine.

Așa.

Mătușa Clara apare ca prin magie lângă Preston și Giselle, cu ochii spre ferestre, însă acestea sunt fumurii, ca să ne apere de soare, și cine se uită înăuntru nu ne poate vedea pe mine și pe Topher.

Fiindcă, dacă ne-ar vedea mutrele, ar fugi.

— Vor ajunge aici imediat.

Eu mă îndrept spre recepție și mă postez acolo. Din fericire, este ora prânzului, și deci liniște, cu doar câțiva clienți – unii la mese, alții la calculatoare, pentru internetul gratuit. Îmi așez părul, răsucit într-un coc franțuzesc. Îmi potrivesc ochelarii și mă dau repede cu ruj roșu, îndreptându-mi umerii.

Cei trei intră, privind în jur. Este o clădire veche, dar frumoasă, complet renovată de când am preluat-o eu: dale perfecte, lucioase, și rafturi noi, albe. Pereții sunt de un cenușiu rece, lucrările de artă, făcute de elevii talentați de liceu. Sunt desene cu clădirile istorice din Daisy. Chiar și biserica se află printre ele. La dreapta este o zonă acoperită cu mochetă, rezervată copiilor, cu jucării, puzzle-uri și marionete pentru ora poveștilor.

Ochii lui Giselle privesc peste tot, dar mă îndoiesc că ar vedea ceva. Creierul ei nu așa funcționează. E numai fapte și ecuații.

Preston mă privește cu ochii lui căprui, iar eu... nu simt nimic.

Înregistrează privirea urâtă a lui Topher, se oprește, se duce la un raft și pretinde că se uită la cărțile audio. Lașul.

Scanned with CamScanner

— Putem vorbi? întreabă Giselle, cu un zâmbet incomod pe față, când ajunge la recepție.

Poartă pantaloni crem și o bluză albastră. Dacă închid ochii pe jumătate, devine mama.

— Sigur, zic eu, voioasă. Așteptam să văd inelul! Despre asta vorbește toată lumea!

Hai că pot.

Mătușa Clara ocolește recepția, de parcă ar face-o zilnic, și nu e cazul, și se postează lângă mine. Giselle se strâmbă, cu ochii de la mine la ea.

— Singură, sugerează Giselle.

Mătușa Clara se încruntă.

— Este în regulă, îi zic mătușii Clara. Giselle și cu mine n-am prea avut un minut singure, de când s-a întors și a început să se vadă cu Preston. Abia aștept să aud cum merge treaba. Nunțile sunt încântătoare!

Vreau să par cât mai sinceră posibil, dar când tresare, știu că am atins un punct nevralgic. Poate că e cazul s-o las mai moale cu voioșia.

Mătușa Clara mă atinge pe braț.

— Mă duc să mă uit la cărțile romantice. Ai ceva cu vampiri sexy? Vreau scene de sex fierbinte.

— Sigur. J.R. Ward. Citește colecția. O să-ți placă.

Se uită din nou la mine și se îndreaptă spre rafturi.

Giselle este rigidă și pare nelalocul ei.

— Elena, îmi pare rău.

Simplu și la obiect.

Mă așteptam la asta.

Este o persoană directă.

— Pentru ce? Că mi-ai furat iubitul sau pentru logodnă?

Scanned with CamScanner

Se înroşeşte.

— Ştiu că nu am vorbit, şi îţi mulţumesc fiindcă nu i-ai zis mamei. Nici eu nu i-am zis că te-am văzut cu fotbalistul acela. Să ştii că şi eu ţin secrete, Elena.

Îmi amintesc ziua în care i-am surprins sărutându-se în biroul lui. Era mijloc de iulie şi teribil de cald, când m-am dus de la bibliotecă acolo, în pauza mea de prânz. Eram agitată pentru relaţia noastră, care mergea prost. Topher locuia cu mine, mai era şi lenjeria...

Mă aşteptam să îl găsesc la birou, lucrând, bucuros că-i aduc sandviciul preferat de la Piggly Wiggly, doar că ea era în braţele lui. Am fost şocată şi i-am privit fără să cred. Apoi, m-a lovit suferinţa. Apoi a ieşit furia la suprafaţă şi am ţipat la ei şi i-am trântit mâncarea pe masă, împroşcând cu şuncă, brânză şi roşii, şi am năvălit afară. M-am dus direct la Cut'N'Curl, gata să spun familiei ce făcuseră, şi *mai ales* mamei. Eram plină de încântare că Giselle va cădea de pe soclu.

Am ajuns în faţa salonului şi m-am oprit.

Mi-am imaginat chipul şocat al mamei şi cât de furioasă avea să fie pe Giselle. O parte din mine era încântată de idee, dar m-am oprit, luptându-mă cu emoţiile, gândindu-mă cum ar fi putut trădarea lor să ne schimbe familia pentru totdeauna. Tata murise mult prea repede, într-un accident de maşină, şi chiar şi soţul Nanei murise la 40 de ani, de infarct. Ani de zile, femeile Riley fuseseră unite, îşi croiseră o viaţă, Gaşca de Fete din Daisy. Deşi Giselle îşi dădea mereu ochii peste cap când mătuşa Clara ne spunea aşa, în adâncul sufletului făcea parte din grup. Voiam să distrug asta? Voiam să fie mama supărată? Poate că ar fi trecut peste asta, după o vreme, dar nu şi mătuşa Clara. Ea este mai apropiată de mine decât oricine.

Familia e tot ce am, sincer. Este în fiinţa mea, de când eram mică. După ce a murit Nana, a fost motivul

Scanned with CamScanner

pentru care am rămas în Daisy. Crăciunurile la Nana, mama care se amesteca în toate, viața amoroasă a mătușii Clara. Toate amintirile mi se învârteau în cap. Nu voiam să ne despartă ceva sau să sfâșii țesătura vieților noastre, iar sărutul acela asta ar fi făcut.

Nu voiam să stric tot ce construisem de ani de zile din cauza unui bărbat.

Așa că mi-am revenit și am intrat și am anunțat că mă despărțisem de Preston și că relația noastră se încheiase. M-am asigurat că mă aud babele. Apoi, le-am dat mesaj lui Preston și Gisellei și le-am spus să facă tot ce pofteau. Am folosit câteva înjurături.

Acum, mama crede că Giselle a luat-o de unde am lăsat-o eu. Nu i-a plăcut, la început, și m-a privit mereu neliniștită la prânzurile de duminică, dar eu am încercat să mă prefac cât mai bine.

— Să vedem inelul, zic, aplecându-mă și dând cărți la o parte.

Giselle se mișcă țeapăn, punându-și degetele lungi și elegante pe recepție.

— Uau, tăietură Prințesă. Un carat? întreb, inspectându-l ca pe o insectă. Nu e pe gustul meu. Mie-mi plac smaraldele sau rubinele. Îmi place culoarea.

— Da. Nu știam că avea de gând să mă ceară, sau ți-aș fi spus ție întâi, Elena.

— Aha. Am fost ocupată săptămâna asta. Scuze că nu v-am răspuns.

Ea înghite, cu fața încordată.

— N-am vrut să te rănesc...

— Și totuși, l-ai sărutat.

Zâmbesc.

Ea închide ochii, scurt.

Scanned with CamScanner

— Da. Nu am vrut. *Chiar nu am vrut.* I se mișcă gâtul, iar vocea îi cedează puțin, și ridic capul, fiindcă nu sunt obișnuită să o văd simțind emoție. Eu sunt cea emotivă. Ea este cea calculată. Ai intrat și ai surprins ceva ce n-am planificat.

O lacrimă îi curge pe obraz, și clipesc. Nu-i stă *deloc* în fire.

— Atunci, de ce? întreb scurt.

Ar fi trebuit să discutăm așa acum multe luni, dar ea a fost ocupată, locuind în Nashville de când se întorsese, și studiind la Vandy[6], în timp ce eu mi-am îngropat capul în nisip și mi-am cusut inima.

— Jur că a fost prima dată atunci, în biroul lui. M-a rugat să trec pe la el ca să vorbim despre ziua ta din august. Nu... nu știu cum s-a întâmplat. El m-a... sărutat... și... Expiră, ștergându-și obrajii cu mâinile. Iau o cutie de șervețele și îi înmânez unul. Îl ia și își tamponează ochii. Ai idee cât a fost de greu să cresc în umbra ta? Cum gravita toată lumea în jurul tău, când intrai într-o cameră? Elena cea amuzantă și dulce, cu creativitatea ei.

Mă înfoi.

— Despre ce naiba vorbești? Tu ești cea frumoasă. Tu îți iei doctoratul la 23 de ani. Eu nici măcar n-am mers la medicină.

Ea clatină din cap spre mine.

— Tu strălucești, Elena. Nana a văzut asta. Te-a iubit cel mai mult. Am văzut-o pe fața ei, când te-a învățat să coși, să conduci, când s-a bucurat de aventurile tale în New York. Ți-a lăsat *ție* casa! Ai toate lucrurile ei: hainele, tinichelele, whisky-ul, scara cea frumoasă pe care ne jucam, canapeaua pe care ațipeam, leagănul din copac...

6 Prescurtare jucăușă pentru Universitatea Vanderbilt (n. tr.)

Scanned with CamScanner

își mușcă buza. Chiar și pe mătușa Clara. Ești atât de aproape de ea.

Ah.

Nana mi-a lăsat mie casa. Mama și mătușa Clara au primit Cut'N'Curl și daruri în bani. Giselle, teren pentru fermă, în Daisy.

— Sunt cea mai mare, Giselle. Pământul tău valorează bani frumoși. Este aproape de Nashville – coline superbe. Este evaluat la două sute de mii. Cu siguranță va crește.

— Nu despre bani e vorba. Ai primit casa fiindcă Nana a vrut să fie a ta. Te-a iubit mai mult.

Îi simt gelozia din glas și tresar. Nu s-a purtat ca și cum i-ar fi păsat, la citirea testamentului.

— Nu am vrut să fac scandal, așa că nu am spus nimic.

Ah, și iată unde semănăm. Suntem împăciuitoare.

Doar că am evitat o discuție reală de luni de zile.

Și poate că Nana m-a iubit mai mult. Nu știu. A gravitat spre mine, iar eu spre ea. Ca două boabe într-o păstaie.

— Nu ai vrut să înveți să coși. Tata te-a învățat să conduci. Mă opresc, fiindcă mă simt aiurea încercând să îi contrazic sentimentele. Oamenii simt cum simt. Nu poți schimba asta. Oftez. Ești liberă să îți alegi orice dorești de la Nana, Giselle. Nu am vrut să nu ai ceva personal. Mă uit la Preston, care nu ne aude. Vrei să spui că erai interesată de el fiindcă erai... geloasă?

Mereu a existat concurență între noi. Când am luat locul al doilea la concursul de silabisit din regiune, în gimnaziu, a câștigat, trei ani mai târziu. Când eu am primit o bursă parțială la NYU, ea a primit una completă, la Universitatea din Memphis.

Scanned with CamScanner

NYU este mult mai prestigioasă, îmi şopteşte o voce.

Ea se încruntă.

— Tu zici că nu te-ai dus la medicină, dar ai fi putut, să fi vrut. Ai ales să faci ce-ţi place. Ai făcut mereu ce ai crezut. Eşti... curajoasă.

Nu, nu sunt. Mă gândesc la lenjeria mea.

— Şi ştiu despre lenjeria ta.

Ochii mei o ţintuiesc.

— Ticălosul de Preston. Ai face bine să-ţi ţii gura.

Ea râde.

— Fireşte că nu zic nimic.

— Bun, fiindcă altfel îţi smulg părul ăla blond.

S-ar putea să vorbesc serios.

Ea zâmbeşte.

— Vezi? Arzi. Dacă ţi-ar fi păsat *cu adevărat* de Preston, i-ai fi zis mamei adevărul şi m-ai fi înfruntat acum luni de zile. Ştii de câte ori am crezut c-o să cedezi la prânzul de duminică? Dar nu ai făcut-o. Fiindcă nu l-ai iubit.

— Şi tu îl iubeşti?

Ea încuviinţează.

— De când ne-am cunoscut, am ştiut că e ceva între noi. Am încercat să ignor, dar el îmi tot trimitea mesaje, şi n-am... ştiut ce să fac.

Atracţie instantanee... la mine acasă. Doare.

Cred că mă citeşte, pentru că nu pot ascunde nimic.

— Nu a fost vorba să-ţi iau ce era al tău, Elena. Detest că el şi cu mine am ajuns împreună aşa. Foarte tare. Mă va bântui pentru totdeauna. Dacă nu ne-ai fi trimis acel mesaj, n-aş fi îndrăznit să ies cu el, să ştii. Aş fi renunţat.

Scanned with CamScanner

Poate. Dar el și cu mine am fost oricum distruși, după sărutul acela.

— Am găsit una sexy, Elena!

Este mătușa Clara, care se tot foise pe lângă noi, și totuși a reușit să ia și o carte.

Mă ridic când se apropie, fluturând cartea în mână.

— O iau. Tocmai am citit o scenă sexy. Uau, își face vânt cu mâna, privindu-mă. *Ești bine?* mă întreabă din ochi.

Nu știu. Trădarea de soră e dificilă. Și nici măcar nu era necesară. Preston ar fi trebuit să se despartă de mine, mai întâi. Au făcut totul în ordinea greșită.

Viața e complicată, și mai ales iubirea. Aud vocea Nanei în mintea mea, dar nu sunt sigură că orgoliul meu e pregătit. Încă *doare* că am avut încredere în amândoi.

Preston se apropie, probabil văzând că suntem pe cale să încheiem conversația. Se uită la mine, oprindu-se pentru jumătate de secundă la bluza mea, și mă înfoi. Are un imprimeu cu inimioare și un guler de catifea roșie, dar să-și țină ochii departe de sânii mei!

Coboară imediat privirea și o ia de mână pe Giselle.

— Totul bine? ne întreabă.

Zâmbesc, amintindu-mi de pijamaua lui, de constituția obișnuită și de dimensiunea mediocră a penisului. De faptul că nu-mi găsea clitorisul!

— Ai întrebat-o dacă... știi tu..., îi zice Giselle, dându-i un ghiont.

— Ce? fac eu.

Giselle inspiră adânc, cu o privire plină de regret spre el.

— Nu cred că este o idee bună.

— Eu cred, mormăie el. E perfectă.

Scanned with CamScanner

Mătușa Clara își trântește cartea pe recepție.

— Ziceți odată, că n-avem toată ziua. Am de tuns!

Giselle închide ochii.

Mă încrunt la Preston.

— Ce să mă întrebe?

Se încruntă și el.

— Mama ta a sugerat că am putea ține petrecerea de logodnă acasă la tine. Este cea mai mare din oraș, iar centrul comunitar e rezervat și biserica, în renovare. Deși am vrea să consumăm alcool, așa că iese din discuție oricum. Am o familie numeroasă în Ohio, Giselle are mulți prieteni în Memphis, și cred că ar fi perfectă casa ta.

Ce dobitoc!

Mă uit la Giselle, care s-a înroșit.

— Știi cum e mama, când îi intră ceva în cap...

— Da, știu. Nu îmi dau seama ce emoție mă străbate. Dar mi-o stăpânesc. Zâmbesc, în schimb. Casa mea este perfectă! Să facem așa.

Giselle clipește, iar Preston o cuprinde cu brațul.

— Vezi că e bine? Ți-am zis. Elena e cea mai tare.

Cea mai tare? Ha.

Giselle ezită. Îmi dau seama după cum își frânge mâinile, cu ochii la mine.

Mă uit la cărțile de pe recepție.

Ei mai mârâie câteva cuvinte, cerându-și scuze pentru ceva, însă eu nu mai ascult, căci îmi bate cu putere inima. O petrecere. Va trebui să tund copăceii, să duc la curățătorie rogojinile și draperiile...

Mătușa Clara îi dă pe ușă afară, iar Topher e lângă mine, ținându-mă de după umeri.

— Ai auzit?

Scanned with CamScanner

L-am tot văzut trecând pe lângă noi.

El dă din cap, cu chipul posomorât, privindu-i cum se urcă în Lexus și pleacă. Mă strânge de braț.

— Știi că nu trebuie să dai petrecerea pentru ei, Elena. O pot face în Nashville.

— Nu, chiar trebuie. Am cea mai frumoasă casă din oraș și e de datoria unei surori să ajute. A petrecut timp acolo. Are amintiri speciale. Daisy este și orașul ei natal.

— Ești prea bună. Iar el e un idiot. Bălea după tine.

Ridic din umeri.

— Sunt balcoanele. Nu se poate nimeni abține.

— Elle, dragă, *tu* ești. Aș vrea să te poți vedea și tu cum te văd ceilalți. Nenorocitul de Preston. Sper că Giselle știe că-i fuge ochiul. Se oprește. Cred sincer că l-ai intimidat. Nu i-a convenit niciodată că locuiam cu tine.

— Nu ți-am zis asta.

— Mi-am dat seama. Căutături urâte.

— Va fi soțul ei, deci să ne concentrăm pe lucruri pozitive. Este..., mă opresc. Nu mă pot gândi la un atribut plăcut.

— Știm cu toții că era o partidă oribilă.

Râd.

— Nu i-a plăcut niciodată Mistrețul din Iad, adaugă el. Nu s-a răhățit Romeo în pantofii lui?

Ba da.

— Nu punea niciodată un sul nou de hârtie igienică, după ce-l termina pe anteriorul.

Încuviințez.

— Și trebuie să-și tundă părul din nas.

Pufnesc.

— Să-i fi văzut unghiile de la picioare. Scârbos.

Scanned with CamScanner

Topher se uită la mine.

– Ești foarte supărată? De obicei, îmi dau seama, dar azi, nu.

Oftez prelung și încuviințez. Mă așteptam să îmi dea lacrimile când i-am văzut, dar iată că nu s-a întâmplat.

– Am vorbit cu Greg.

– Da?

– Vrea să te cunoască.

– Știm cum a mers ultima întâlnire pe neve.

– Vorbesc serios. I-am arătat poza cu noi de Halloween, cea în care tu ești târfa și eu preotul. I-a plăcut enorm. Ridică din sprâncene. Să știi... că-i place genul tău de sexy.

Iau o carte și o scanez.

– Nu. Între Preston și Jack, am *terminat-o* cu bărbații.

Scanned with CamScanner

Capitolul 19

ELENA

În lunea următoare, seara, după muncă, Topher și cu mine mergem la centrul comunitar. Este la o stradă de casa mea, ca majoritatea celorlalte clădiri din oraș, pe Main Street. Era cândva vechea școală generală, până când s-a construit cea nouă, acum câțiva ani. Centrul organizează seri de bingo și cluburi de șah la cantină, în clase se predau balet și salsa, iar în sala de sport sunt piesele de teatru.

Un grup de oameni, poate 30, ne întâmpină când intrăm, unii stând pe scaune, alții pe scenă, deja lucrând la fundal și la forme, iar alții sunt strânși laolaltă, citind ceva de pe peretele din spate. Este lista cu cei care au trecut de audiție.

— Proba mea a fost nașpa, îi zic lui Topher, când ne uităm în jur.

Au fost vineri noapte, după discuția mea cu Giselle și Preston.

Laura, regizoarea noastră, cu clipboardul în mână, este în față, în centru, aproape de scenă, felicitând actorii. Cortinele care încadrează scena sunt din catifea neagră, uzată, și cad în falduri groase. **ȘCOALA GENERALĂ DIN DAISY** scrie deasupra zidului de beton, și doi lei care rag străjuiesc de fiecare parte.

Timmy este lângă Laura, zâmbind larg. Îmi face din mână și aleargă de-a curmezișul sălii, cu adidașii scârțâind pe podeaua de lemn. Cred că glezna lui este în regulă.

Scanned with CamScanner

— Domnișoară Riley, ați primit-o pe Juliet!

Îmi înconjoară talia cu brațul zdravăn.

Râd spre el.

— Cred că nu a mai dat nimeni probă pentru rolul ăla.

El își împinge pe nas ochelarii.

— Sunteți perfectă! Știți ce?

— Ce?

El sare în sus, de parcă stă să plesnească.

— Am ținut totul secret pentru o săptămână, dar ați remarcat că n-a dat nimeni probă pentru Romeo?

— Nu remarcasem.

Fusese o seară agitată, cu oameni care veneau și plecau. Am citit câteva replici și am plecat.

— Ghiciți cine este?

Mă cuprinde neliniștea. Singura persoană pentru care Timmy s-ar putea entuziasma în așa hal este... Nu, nu se poate.

— Jack Hawke! exclamă Timmy, cu un chițăit fericit. Va fi Romeo! Mor să le spun tuturor, și acum pot! Ce credeți, nu-i așa că e grozav?

— Da, e grozav, respir eu.

Mă uit la Topher.

— Tu știai?

— Oi fi mergând eu la Cut'N'Curl, dar nu știu *tot* ce se întâmplă în oraș. Mi-a scăpat, și mie, și salonului. Dar mi se pare absolut grozav pentru programul de teatru. Poate folosim banii să facem îmbunătățiri. Avem nevoie de un reflector nou și de microfoane.

Timmy aleargă în cercuri în jurul nostru.

— A fost mare secret! El a vrut doar să o ajute pe mama și să fie asistent, dar e o prostie. I-am spus cât ar însemna pentru mine dacă ar avea un rol adevărat. Un rol

Scanned with CamScanner

de erou. Jack trebuie să fie erou. Am întrebat frumos, și tot tacâmul.

A implorat, pun pariu pe casa mea.

Timmy se oprește și se uită la mine.

— Și iată-l!

Pleacă fără nicio vorbă, iar eu pivotez, cu inima zbătându-mi-se în piept și fluturi în stomac. Jack se află în mijlocul sălii de sport, de parcă ar deține-o. Poartă blugi și o bluză cu mânecă lungă, strâmtă, în negru și auriu, cu Daisy Lions. Se oprește, aproape împiedicându-se, când mă vede.

Ni se întâlnesc privirile.

Eu mă uit în jos.

La naiba.

E tot incredibil de sexy.

Strecor o altă privire de după umărul lui Topher. Fața lui Jack are același aspect neîngrijit, și poate că are cearcăne sub ochi – dar nu e cine știe ce lumină în sală. Avem nevoie și de lumini de tavan noi. Doar jumătate funcționează.

— Mai fin decât părul de broască, zice Topher, cu respect.

— Trădătorule, murmur eu.

— Și ochii ăia... strălucesc ca topazul. Nu mă mir c-ai călărit așa un armăsar.

Îi dau un cot. Tare.

Mârâie.

— Scuze. Îl urăsc, în numele tău. Sunt de partea ta, Elle.

Sunt foarte nefericită când aud cuvintele acelea.

— Nu, să nu îl urăști. Îl urăsc prea multe persoane, iar el... nu merită asta.

Scanned with CamScanner

Mă gândesc la povestea cicatricii lui. La cât de greu trebuie să-i fi fost să își piardă mama și apoi să ia viața altei persoane. Nu-mi pot imagina violența, groaza, urmările. Eu am crescut într-un mediu stabil, cu multă iubire, iar el nu.

Topher mă înconjoară cu brațul, privindu-mă.

— Ai regrete, Elle?

Da. Aș vrea să-l mai fi sărutat o dată – unul dintre săruturile acelea profunde, la care se pricepe atât de bine –, ca să îl pot revedea în minte în următorii câțiva ani.

— Nu. A stat ferm pe poziții. La fel și eu.

— Hm.

Îi arunc o privire.

— Am principii. A redus sexul la o tranzacție profesională. Vrea să și-o tragă regulat, fără să dea nimic de la el. Nu pot face asta. Eu aș plânge când s-ar sătura de mine.

— Nimeni nu se satură de tine.

Mă sprijin de el, cu emoția închegându-mi vorbele în gât.

— Topher, bărbații care-mi plac pleacă mereu. Nu că mi-ar fi plăcut de el, să știi.

— A intrat Creastă, adaugă Topher, și îl vedem pe Devon în ușă, în spatele lui Jack.

Poartă o cămașă neagră, cu un craniu imprimat, o curea cu ținte și blugi negri.

Îmi dau seama abia acum și mi se strânge pieptul de enormitatea adevărului:

— O să-l văd foarte des pe Jack în următoarele săptămâni.

— Uh. Proximitate. Pupicei. Scene de dragoste. Scene de moarte. Plânsete. Multe rahaturi romantice, între îndrăgostiți nefericiți.

Scanned with CamScanner

— Va fi un iad, mormăi, când ambii bărbați se îndreaptă spre noi.

— Mi se pare că este soarta, murmură el. Te-ai gândit vreodată la șansele de a-l fi întâlnit la restaurant, apoi la club, și să se întâmple povestea cu Timmy? Destinul vă aduce laolaltă.

Oftez.

— Destinul este ticălos. Vreau să-l pocnesc. Trebuie să o lași mai moale cu romanele de dragoste, Topher.

Devon se apropie de mine, depășindu-l pe Jack, care vorbește cu Timmy.

Se uită la tenișii mei, la coada de cal, la colanți și la tricoul oversize cu NYU.

— Ne revedem, frumoaso. Mi-a fost dor de tine. Când mai vii pe la clubul meu? Camera VIP este mereu deschisă pentru tine.

Îmi potrivesc ochelarii albi și zâmbesc. A fost amabil cu mine, la club, și îmi aduce aminte de Topher, doar că hetero.

— Ah, taci și îmbrățișează-mă, zic, iar el rânjește și asta face. Cred că încă-ți sunt datoare pentru pariul acela.

— Poți să te revanșezi altfel, curând, îmi face el cu ochiul.

— Te plesnesc.

Îl lovesc în umăr, iar el și-l masează, rânjind.

După ce i-l prezint lui Topher, își strâng mâinile.

— Mă bucur să te cunosc, zice Devon. Eu joc cu Jack. Sunt apărător. *Sigur* ai auzit de mine.

Îmi dau ochii peste cap.

— Ah, știu cine ești. Asta nu se uită la TV – arată spre mine –, dar eu mai văd câte un meci, uneori.

Scanned with CamScanner

Jack se apropie de noi și nu pot să mă abțin: îl mănânc din priviri – cum se mișcă și cât este de grațios. Se oprește chiar lângă noi și îi citesc nesiguranța pe față.

Devon se întoarce spre el.

— Omule. Ți-am găsit Julieta. Da, ne-a zis Timmy, îmi zâmbește el. Cred că știi cine-i Romeo. Omul meu *numero uno* va face piesa asta să bubuie.

Îl plesnește pe Jack pe spate și primește o grimasă.

Se uită la mine, cu ochii lui aurii privindu-mă până ce nu mă mai pot feri. Simt că sunt țintuită de intensitatea lor, că sunt vrăjită, în transă.

M-am convins că am terminat-o cu el, și acum iată-l, făcându-mă să simt lucruri pe care n-ar trebui să le simt. La naiba cu fluturii. Îi strivesc.

— Elena. Ce faci?

Vocea lui calmă și răgușită mă învăluie. Inspir adânc.

Este politicos și cam joacă teatru.

Bine. Să jucăm, atunci.

— Super. Tu?

— Super, zâmbește el vag.

Se uită în jur, deloc în largul lui.

— Acum ce facem?

Topher arată spre partea din fața scenei.

— Ai ratat auditiile, dar aici se întâmplă magia. Facem o versiune modernă a piesei *Romeo și Julieta*, mai degrabă à la Baz Luhrmann decât inspirată din Shakespeare de modă veche, cu gangsteri cu pistoale și ținute negre. Nu purtăm colanți și sunt cam dezamăgit.

Devon râde.

— Aș adora să te văd în colanți, Jack.

Jack nu zâmbește.

— Grozav. Îmi place filmul. Câți oameni vin la chestia asta?

Scanned with CamScanner

— Cam două sute. Nu e cine știe ce, dar interesul e tot mai mare. Cu tine aici, îmi imaginez că se vor înghesui. Mersi că te-ai oferit, rânjește Topher. Deși, dacă-l cunosc pe Timmy, cred că te-a cam obligat.

Jack încuviințează și se încruntă. Ceva nu e în regulă cu el.

Care parte din ce-a zis Topher l-a deranjat?

Nu este vorba despre Timmy, pentru că am văzut cum se poartă Jack cu el, cu mănuși și cu un zâmbet autentic, chiar dacă derutat. Să fie ideea unei mulțimi din Daisy care-l va urmări? Dar n-are sens. Potrivit lui Birdie Wheeler, jumătate de oraș e deja îndrăgostită de el.

Joacă și fotbal în fața câtorva mii de oameni.

Milioane îl privesc la TV.

Ah... poate că e...

— Îți place Shakespeare? zic brusc.

El își întoarce capul spre mine, cu ochi calmi.

— Am absolvit Engleză. Mi-am luat și diploma, chiar dacă aș fi putut începe să joc profesionist mai devreme. Mama și-a dorit mereu să am o diplomă, fiindcă ea nu a reușit. Ridică din umeri nonșalant, dar intuiesc o emoție adâncă în mișcarea lui. Am făcut-o pentru ea.

A absolvit Engleză. De dragul mamei.

— Cât de interesant, zice Topher, cu un rânjet. Și Elena a absolvit Engleză. A obținut jobul de la bibliotecă fără o diplomă specializată.

— Am candidat pentru o poziție de profesoară la liceu, dar nu aveau nimic liber. Ador biblioteca. E mai bine așa.

Jack ridică o sprânceană.

— Ce specializare? Eu, literatură britanică.

Îmi mestec buzele și ochii lui îmi urmăresc mișcarea.

— Americană. E preferata mea.

Scanned with CamScanner

— Așa e, cum am putut să uit? Mark Twain: „Du-te în rai pentru atmosferă și în iad pentru companie".

Inima mea îndrăgostită de literatură bubuie.

— „Nu știau că era imposibil, așa că au făcut-o."

— Drăguț. Ce zici de „Dacă un om ar putea fi încrucișat cu o pisică, omul ar deveni mai bun, însă pisica s-ar strica"?

Zâmbesc.

— Că veni vorba, tot mai am pisoiul, dacă-l vrei, dar acum trăiește mai mult pe afară. Aleargă prin tot cartierul. Îmi scormonesc creierul după alt citat. Iată: „Cele două cele mai importante zile din viața ta sunt ziua în care te-ai născut și ziua în care afli de ce".

El își freacă bărbia.

— Și „Nu aștepta. Nu va fi niciodată momentul potrivit"?

— Sau „Orice emoție, chiar dacă este sinceră, e involuntară". Ador.

Rânjesc, apoi îmi amintesc că sunt supărată pe el.

El pufnește în râs.

— E un fel de confruntare în care vedem cine știe mai multe citate din Mark Twain?

— Pot s-o țin toată noaptea așa, zic.

— Hm, murmură el. Luptă în Mark Twain. Concurs să fie.

— Ar trebui, zic.

— Te provoc.

— Serios?

Îmi vâr mâinile în buzunare. Tremură. Este *el*. Nu mi l-am putut scoate din minte de la episodul penthouse, întrebându-mă cum este.

Parcă ar fi la fel de singuratic ca mine.

— Locul și ora, Elena.

Scanned with CamScanner

Inspir scurt, din cauza felului în care mă privește, cu ochii plini de avertizări.

Rahat, n-are dreptul să-mi spună numele așa, de parcă l-ar savura.

Mă uit la buzele lui, la plinătatea lor, la moliciunea amestecată cu forță...

Privesc în jur și îmi dau seama că Topher și Devon se uită ciudat la noi.

— Ce? zic eu.

— Nimic, murmură Devon.

— Suntem uluiți de capacitățile voastre de memorare, zice Topher. Se uită la Jack. Cunoști *Romeo și Julieta*?

Jack își drege glasul.

— Da, am tot recitit săptămâna asta.

Mi-l imaginez întins pe pat, *sans* tricou, întorcând paginile piesei. Poate cu niște ochelari de citit pe nas. M-am înroșit îngrozitor.

Chiar va fi o lună lungă.

— Oameni buni, zice o voce cunoscută din spatele meu, și tresar, și mă întorc, cu ochii mari când îmi văd sora.

— Giselle? Ești *în piesă*?

Ea își pleacă fruntea și încuviințează. N-am mai văzut-o de la bibliotecă. Mama a pregătit prânzul duminică, însă ea a zis că se simte rău și n-a venit.

Poartă o jachetă ecosez, niște pantaloni eleganți și tocuri, și se apropie de noi. Cred c-a venit direct de la cursurile de la Vandy.

— Mama a spus că Laura s-a plâns că nu se înscrisese nimeni pentru rolul asistentei, și m-am gândit să încerc. Nu te superi, nu?

Vreau să mă încrunt, dar zâmbesc.

Scanned with CamScanner

— Evident că nu.

Dar...

N-a arătat niciodată o fărâmă de interes pentru artele frumoase.

Mă uit în spatele ei.

— Preston e aici?

— Nu, se strâmbă ea. Detestă chestiile astea.

Aşa este. N-a venit la nicio piesă de-a mea.

— Bun venit în junglă.

Fac ce ar face orice soră bună. Gesticulez spre cercul nostru şi le-o prezint lui Devon şi lui Jack. Ea le strânge mâinile şi tace. Degetul îi tresare, agăţat de tivul jachetei. Jack se încruntă şi o analizează, apoi se întoarce spre mine, cu ochi întrebători. Încuviinţez şi îl las să facă legătura. *Da, ea este cea combinată cu fostul meu.*

Devon ne zâmbeşte apreciativ.

— Voi două nu semănaţi deloc.

— Elena este amuzantă, murmură Giselle.

— Iar tu eşti deşteaptă, adaug eu.

Ea îşi ridică ochelarii pe nas.

— Pe tine te adoră toată lumea.

Expir. Ce naiba o fi cu ea? Dau gândul la o parte.

— S-a logodit recent, zic.

Nu e o informaţie solicitată, însă inelul e prezent, sclipind sub ochii noştri.

Jack tresare, se uită la mâna Gisellei, apoi se uită lung la mine, însă eu îl evit.

— Felicitări, spune Devon, zâmbind. Cred că nu se opreşte niciodată din zâmbit. Ce păcat. Speram ca Elena să cunoască nişte doamne singure.

— Elena cunoaşte pe toată lumea din oraş. Sunt convinsă că îţi găseşte pe cineva.

Scanned with CamScanner

Are un ton trist și mă încrunt, pe cale să o contrazic, dar îmi dau seama că are dreptate: chiar cunosc pe toată lumea. Chiar dacă m-am mutat, de îndată ce m-am întors, am reînceput să cunosc oamenii din Daisy, fie la bibliotecă, fie la centrul comunitar.

Mă uit la Devon și la Jack.

— Dăm o petrecere de logodnă la mine acasă, pentru Giselle și logodnicul ei, în câteva săptămâni. Ar trebui să veniți.

Mârâi la interior. De ce am zis asta?

Jack tresare și se uită la Giselle.

— Serios?

— Da, spune ea. Chiar vă rog. Mi-ar plăcea să-i cunosc pe prietenii Elenei.

Nu ar fi trebuit să îi invit. Nu e petrecerea *mea*. Doar o găzduiesc.

— Am un program încărcat, zice Jack, ridicând din umeri.

Adică *nu*.

Devon râde.

— Eu vin. Îmi place orășelul ăsta. Ce să aduc? Vin? Whisky? Bere? Ce-ți place, Elena?

Zâmbesc, cu fața arzând din cauza purtării stranii a lui Jack. Trebuie să mă distanțez de el, de răceala lui, și încă repede, dar rezist.

— Doar pe tine, cu zâmbetul tău.

— Se face, iubito. Deci, spune-mi despre fetele singure din Daisy.

— Avem o învățătoare, domnișoara Clark. Are 22 de ani. Păr lung și blond. Conduce un Mustang roșu, decapotabil. S-ar putea să fie pe gustul tău. A dat probe. Sunt convinsă că e pe aici pe undeva, pentru că toți primesc un rol, dacă vor.

Scanned with CamScanner

Mă uit prin sală până ce o găsesc pe învățătoare. Vorbește cu un grup, dar ochii ei sunt fixați pe Jack ca o rază laser. Mi-o imaginez țâșnind spre el, ca fetele acelea din camera VIP.

Devon se apropie.

— Zi-mi mai multe. Are și o riglă cu care mă poate lovi?

— Întreabă-l pe Jack, spun eu, strâmbându-mă, chiar dacă încerc să mă abțin. Are numărul ei de telefon de când a fost la școală. Am auzit de la Birdie Walker că a părut interesat.

Devon se uită urât la Jack.

— Așa să fie?

— Mi l-a îndesat în mâini, se uită Jack urât la mine.

Ar fi trebuit să-l rupă în bucăți!

Elena. Termină. Nu e al tău. *Da, să-i spui asta corpului meu.*

Iritarea mea crește. Este Romeo pentru Julieta mea, eu am visat cu ochii deschiși la el toată săptămâna, iar Giselle face acum parte din ceva ce a fost mereu doar *al meu.*

— Ar trebui să o suni, zic brusc.

Nările lui Jack freamătă, iar ochii îi sclipesc.

— Așa o să fac. Mersi.

— E fix genul tău.

— Super. Mă bucur că știi ce-mi place.

— Perfecțiune demnă de camera VIP.

Un mușchi se încordează în obrazul lui Jack.

— Elena..., începe, dar se oprește, cu chipul împietrit.

Ne uităm unul la altul, iar mie mi se pare că aerul se rarefiază.

Giselle se uită la noi.

Scanned with CamScanner

— Totul OK?

— Da, pufnesc.

Topher își drege glasul.

— E plăcut afară. Oare va ploua?

Aș putea face un comentariu legat de meteorolog, dar îmi muşc limba și mă oblig să-mi țin buzele ferecate.

Cum reușește el să scoată la iveală latura mea copilăroasă? Mă port ca o iubită geloasă, și nu asta sunt! Dar, de când am auzit despre domnișoara Clark, mă perpelesc. Și el tocmai a zis c-o să o sune.

Firește că nu s-a mai gândit la mine, de atunci.

Jack expiră adânc și murmură că se duce să discute cu Laura. Se întoarce și pleacă, cu spatele rigid.

— Ce bine a mers, mormăi eu.

Mai târziu, după ce Laura ne-a informat pe scurt despre date și ore pentru repetiții și ne-a prezentat pe toți, distribuția se așază pe scaune la masa lungă. Este momentul lecturii.

Jack șade lângă mine. Piciorul lui cald e aproape de al meu. Mă dau mai încolo, să-i fac loc.

A strâns mâna tuturor, înainte să ne așezăm. Câțiva oameni au cerut autografe și le-a semnat piesele. Am încercat să nu mă uit la el, dar mi se pare imposibil. Este genul de om la care ceilalți cască gura. Când vorbește cu lumea, e sincer și blând, deloc arogant. Dar de câteva ori l-am surprins înroșindu-se ușor când s-au apropiat niște oameni prea tare de el, iar asta mă pune pe gânduri.

Patrick este de cealaltă parte a mea. Îl va juca pe Tybalt, vărul Julietei. Topher stă chiar în fața mea, jucându-l pe sclipitorul Mercutio. Giselle ocupă un loc la capătul mesei, cu capul plecat, cu ochelarii pe nas, răsfoind piesa. Domnișoara Clark îl joacă pe prinț, deși, în cazul ei, pentru că piesa are o majoritate de roluri masculine, este

Scanned with CamScanner

o prințesă. Cred că i se potrivește, mă gândesc, privind-o cum își reaplică rujul. Stă chiar în fața lui Jack și se tot întinde peste masă, atingându-i brațul și comentând că adoră fotbalul și echipa Tigers.

Te rog.

Controlează-te, Elena.

Devon este în spatele sălii și aruncă la coș cu Timmy.

— Să începem și să vedem până unde ajungem cu lectura în seara asta, anunță Laura, zâmbind. Scena unu începe cu Sampson și cu Gregory, din Casa Capulet. Este amuzantă, cu replici rapide. Intră Tybalt, gata de luptă.

Patrick râde.

— Voi încerca să fiu furios. Am putea sfârși mai repede piesa, dacă le spun să-și iubească aproapele.

Laura ridică privirea și zâmbește, cu ochii îmbrățișându-i fața.

— Vei fi minunat, Patrick.

Ridic o sprânceană.

Măi, măi.

Laura continuă, dregându-și glasul.

— Intră Romeo și își plânge iubirea pentru Rosalina. Scena a doua îi prezintă pe Paris și pe Capulet discutând căsătoria Julietei. Apar Romeo & co. la balul mascat și este dragoste la prima vedere! Ultima scenă din actul întâi este cu sărutul dintre Romeo și Julieta. Vom lua o pauză apoi și vom vedea dacă aveți întrebări.

Patrick îmi dă un ghiont și îmi șoptește:

— Tu și Jack veți fi grozavi.

— Da, grozavi, zic eu, pe un ton sec.

Ridică o sprânceană.

— Ce? Aș fi putut jura că am simțit scântei, la biserică. A intrat și te-ai topit toată.

M-am topit? Clipesc spre preot.

Scanned with CamScanner

— Nu știu ce vrei să zici.

El chicotește.

— Cynthia va fi distrusă că nu a mers între noi.

— Îmi pare rău dacă a încercat. Cred că deja planificase nunta.

Ridică din umeri.

— E greu să te vezi cu un preot. Trebuie să știi toată Biblia pe de rost înainte de prima întâlnire.

Râd.

— Vei fi minunat pentru orașul ăsta. Arăt din cap spre Laura. Scântei?

Patrick se înroșește puternic.

Jack se apleacă spre mine, de cealaltă parte, cu piciorul lipit de al meu.

— Poți să nu mai flirtezi cu popa? N-o aud pe Laura.

Încremenesc pe scaun și sâsâi spre el.

— Nu flirtam.

Mă aștept să se retragă în bula lui, dar el nu o face. Piciorul lui încordat nu se clintește.

Bine. Nici eu nu mă mișc.

Începem lectura, și uit de el, pierzându-mă în cuvinte și limbaj.

Jack/Romeo își citește prima replică și eu revin la realitate.

Are o voce frumoasă, adâncă și răgușită, dar îi lipsește tonul încrezător obișnuit.

Nu sunt sigură că mai observă cineva, dar eu observ. L-am auzit vorbind, îi cunosc ritmul silabelor, gura pe pielea mea...

Mă uit spre el. E bine?

— Mai tare, spune Laura.

Scanned with CamScanner

El dă din cap și citește mai tare. Este perfect, iar inflexiunea emoțională e la fix pentru un bărbat care suferă de dragoste neîmpărtășită. Fusesem îngrozită că ar fi un actor prost, dar nu este.

Însă...

Cobor privirea și îi văd mâinile încleștate sub masă.

Mă încrunt, înregistrându-i expresia fără să fiu ostentativă. Încruntarea, concentrarea.

Îmi dau seama ce e. Nu îi place. Chiar dacă execuția este *perfectă*. Să fie atât de nefericit că sunt eu aici? Ah. Mă dezumflu. Poate că nu voia să mă revadă, iar seara asta a fost un șoc.

Trec minutele și ajungem la ultima scenă din primul act, cea în care Romeo și Julieta se întâlnesc și se sărută.

Nu mă pot uita la el când ne oprim pentru sărut, pe care nu-l jucăm, firește. Este doar lectura. Cu ochii în piesă, zic:

— *Astfel de pe-ale mele buze păcatul e curățit de către ale tale.*

Jack răspunde:

— *Păcat, de pe buzele mele? Ah, ce greșeală dulce! Înapoiază-mi păcatul.*

Ne oprim, ca să lăsăm timp pentru al doilea sărut, cu capetele ridicându-se să ne privim reciproc. Fața lui este o mască.

— Săruți după carte, îi spun, privindu-l în ochii de ambră.

Detest că îmi tremură vocea.

Asistenta îi întrerupe pe Romeo și pe Julieta. Vocea Gisellei îi citește replicile, iar eu privesc masa.

Mi-e limpede că piesa asta *mă va ucide*.

Scanned with CamScanner

Capitolul 20

JACK

Oftez adânc când terminăm lectura. Îmi rotesc umerii și gâtul și mă ridic. Tot corpul mi-e încordat, și totuși mă cuprinde extenuarea, de parcă tocmai aș fi ieșit de pe teren, după ce-am fost dat afară. Mă scutur de senzația asta. Literalmente. Întind de câteva ori brațele și umerii, împingând la o parte, mental, începeneala din ultimele trei ore.

Sunt conștient de Elena, când se ridică și își strânge lucrurile. O privesc punându-și poșeta în cruciș, pe umăr, cu o mișcare delicată, plină de grație. Nu văd deloc piele, în afară de încheieturi și mâini. Mă uit la ele, înghițind...

La naiba.

Sunt rău de tot, dacă mă excită o *încheietură*. Ochii mei îi cuprind curba gâtului, părul arămiu, care e strâns în vârful capului și îi alunecă pe umăr.

— Bună, Jack. Voiam să-ți mulțumesc din nou că ne-ai vizitat școala, aud vocea înaltă și scârțâitoare a fetei care a apărut lângă mine.

E blondă, tânără. Poartă multe bijuterii și mult machiaj. Rochiță scurtă. Este învățătoarea Clark, de care nu-mi amintisem până ce n-a menționat-o Elena.

— Nu pot să cred că joci în piesă. Tot orașul apreciază. E atât de drăguț.

Scanned with CamScanner

Drăguț?

E un iad. Aproape că m-am împiedicat când m-am așezat să citesc. Dar am reușit, cu mâinile încleștate, cu trupul funcționând pe adrenalină. N-a fost la fel de rău ca un grup de reporteri care mă bombardează cu întrebări, dar tot mă irită că trebuie să vorbesc în fața unor oameni necunoscuți.

— Cu plăcere, zic, politicos, apoi o ocolesc, cu ochii la Elena, care pleacă deja.

Vorbește scurt cu Topher și se îndreaptă spre ieșire. El pare să rămână să ajute cu decorurile.

— Avem o tavernă în apropiere. Unii dintre noi mergem acum. Ai dori să ni te alături?

Domnișoara Clark mă prinde de braț, iar eu mă opresc să mă uit la ea. *Este* frumușică și dornică, dacă e să mă iau după sclipirea din ochii ei.

— Nu.

Ea bate din genele lungi.

— Sigur? Ne distrăm. Avem darts, biliard, o ambianță super.

— Sunt convins.

Ea se bosumflă, dar eu îmi iau la revedere și mă duc spre Elena.

Trebuie să alerg, pentru că a dispărut deja pe ușile sălii de sport, dând din fund.

— Elena!

O ajung din urmă. Se îndreaptă cu pași mari spre ieșirea din clădire. Nu știu ce să zic, dar...

Ea continuă să meargă, privind înainte.

— Nu mergi să bei ceva cu domnișoara Clark?

— Cred c-ai auzit. Ce urechi fine. Nu mă interesează. Îmi vâr mâinile în buzunarele blugilor când trecem pe lângă

Scanned with CamScanner

dulăpioarele argintii, unele ruginite și îndoite. Ai fost la școală aici?

— Da. Ochii ei frumoși îi găsesc pe ai mei, apoi privesc în altă parte. Ai zis c-o să o suni.

Expir. La naiba. A fost o prostie, dar m-a provocat și i-am răspuns.

O iau de mână și o fac să se oprească. Mă privește nesigură.

— Jack, ce vrei de la mine?

Nu știu.

După ce a plecat din apartamentul meu, ar fi trebuit să se termine.

Și probabil că-i voi face rău.

Dar...

Nu o pot uita. Fața ei, buzele, felul în care-mi vorbește, ca unei persoane normale, fără să mă judece, fără să îi pese cine sunt.

Întreb ce m-a preocupat de când am auzit.

— Giselle și Preston sunt logodiți. Ești bine? Ochii mei îi studiază chipul, căutând indicii. Cred că ți-e tare greu.

— Ea îl iubește. Nu cred că a fost și cazul meu.

— Am înțeles. L-ai uitat deja?

— Poate că Giselle mi-a făcut o favoare.

— Poate că aventura ta de o noapte ți l-a șters din memorie.

Zâmbesc, căci vreau să o fac să râdă. Sau așa ceva. Nu îmi place duritatea ei, expresia rezervată a feței.

Ea își trage mâna dintr-a mea și începe iar să meargă. O urmez.

— Nu te așteaptă Devon?

Scanned with CamScanner

— Am venit aici separat. El a plecat mai repede. A venit doar să facă niște poze. Știa că vreau să vorbesc cu tine.

— Știai că voi juca în piesă?

— Mi-a zis Laura.

— Ai fi putut trece pe la mine când ai fost în oraș, săptămâna trecută, zice ea.

Tac, surprins.

— M-am gândit că vrei o pauză. Ai plecat supărată. Nu eram sigur cum te-ai simți să-mi vezi din nou mutra.

— *Domnișoara Clark* a fost bucuroasă.

Izbucnesc în râs. Vrea să reacționez și să mă înfurii suficient ca să plec.

— Ești geloasă pe o învățătoare care mi-a dat un număr pe care nu i l-am cerut.

Ea se oprește, scuipând:

— Nu!

— Mincinoaso, murmur eu. I-ai aruncat priviri letale toată seara sărmanei domnișoare Clark. Dacă privirile ar ucide...

— Nu e adevărat!

La naiba, am provocat-o.

— Nu suporți ideea că aș suna-o.

Ea își pune mâinile în șolduri, care arată grozav în colanții negri. Vine spre mine, împungându-mă cu degetele în piept, iar eu mă holbez la buzele ei stacojii.

— Iar tu ești gelos pe Patrick.

— Nu te mai opreai din vorbit cu el.

— Despre tine!

Chicotesc, ușurat.

— Nu te poți abține să nu te gândești la mine, nu?

Scanned with CamScanner

Mă opresc lângă un dulăpior și ea mă urmează.

— Ești atât de... arogant! Mă enervează.

Scutură din cap și expresia i se schimbă.

— Ce te face să te încrunți?

Dinții ei trag de buza inferioară.

— Jack, mai devreme... N-am putut să nu remarc că păreai cam derutat când ai venit și ne-am așezat să citim. Te-ai descurcat superb. Ai o voce frumoasă... Se oprește. Care-i faza? Nu ești OK să fii aici? Fiindcă sunt eu în preajmă?

Ah, a remarcat. Se întâmplă rar. Cei din jur îmi remarcă doar mutra și talentul, presupunând astfel că mă simt bine în propria piele.

— Fac asta pentru Timmy și dă bine la imagine. Lawrence a insistat și nu greșește. Trebuie să mă străduiesc mai mult. Nu trebuia să accept să-l joc pe Romeo, mai ales pentru că mi-e greu să fiu în compania unor necunoscuți. Dar am acceptat.

O expresie uimită i se întinde pe față.

— Chiar ești timid.

— Ți-am spus. Majoritatea cred că sunt nepoliticos.

— Nu ești! Ai fost atât de amabil cu toată lumea.

— Da, sunt o persoană plăcută.

— Da. Însă joci fotbal în fața a milioane de oameni. Dai ordine fotbaliștilor și le zici ce să facă. E greu pentru tine?

Zâmbesc, fiindcă s-a apropiat nițel. Curioasă fată.

— Când sunt pe teren, sunt războinic.

— Dar aici vei putea să joci în piesă?

Mă gândesc la lectură.

— Am fost cam agitat, fiindcă oamenii erau noi, și mă adaptam. Toată lumea de aici este de bun-simț și nimeni

Scanned with CamScanner

nu-mi vâră microfoane sub nas. În plus, eşti aici şi asta mă ajută. Nu mă gândesc la alte lucruri.

Nici măcar nu mi-am dat seama că aşa este, până nu am zis-o.

Lasă capul într-o parte. Mai face un pas.

— Deci, îmi spui că... eşti inadaptat social.

— Da.

Cască gura.

— Dar eşti atât de...

— Cum?

— Nu mai vâna complimente.

Râd.

— De aceea nu dai interviuri?

Încuviinţez.

— Nu am reuşit niciodată să mă relaxez. Mă opresc, simţindu-mă prost, apoi încerc să uit. Nu ştie multă lume, Elena.

Ea îmi înregistrează cuvintele, şi îi citesc cu uşurinţă emoţiile de pe faţă: în mare parte, este confuză.

— Dar nu pari să ai dificultăţi cu femeile. Se năpustesc asupra ta.

— Nu a trebuit niciodată să depun eforturi.

Se uită urât la mine.

— Arogantule!

— Este adevărat.

— Dar de ce ai fost de acord să fii Romeo?

— Orăşelul mă adoră. În plus, tu eşti aici.

Las cuvintele să se aşeze în jurul nostru, privindu-i roşeaţa care se răspândeşte de la gât în sus. Ştie cât m-am luptat cu ideea de a fi în piesă? Dar, de îndată ce a zis Laura că Elena va fi Julieta...

Scanned with CamScanner

Limba ei îi umezește buza inferioară.

Mă sprijin de dulăpior.

— Cred că vrei să te sărut chiar acum.

Alt pas. Pieptul i se ridică.

— Mi se pare că suntem în liceu și că ne-am certat prosteşte. Sunt gata de împăcare, zic, desprinzându-i părul din coada de cal și oftând, când îi încadrează fața. Scoate-ți ochelarii, Elena.

Ea îi vâră în poșetă. Mai face un pas.

— Faci pe șeful. Nu știu cum de te-a suportat vreo femeie.

— Nici eu. Nu merit o fată de treabă. Continuă să vorbești.

Cu fiecare cuvânt, e mai aproape de mine.

Ea ridică bărbia. Îi simt parfumul floral și inspir, când îi percep *forța*, felul în care-mi face inima să tresară și să se miște în piept.

— Nu vreau să te sărut. Are un preț. Demnitatea mea. Am vibrator acasă, încărcat și gata să...

— Dă-l încolo. N-o să folosești un vibrator, când sunt eu aici, mârâi eu. Te gândești la mine când îl folosești?

— Nu.

Se înroșește mai rău.

Chicotesc.

— Cum îți imaginezi, Elena? Că ești sub mine, pregătită, și că implori mai mult?

— Nu!

— Că sunt în spatele tău. Asta e. Adori asta. Sunetul ăla pe care-l scoți, când alunec înăuntru până la capăt. M-am gândit mult la asta. Mi se pare că a trecut un an de când te-am avut.

— Nu mai vorbi murdar.

Scanned with CamScanner

— Cred că te simt pe limbă, Elena. La asta mă gândesc, la gustul tău. Ai avut orgasm așa, în bucătărie, cu mine în genunchi. Ți-a plăcut să te venerez?

— Pfff. Nici nu-mi amintesc.

Îi număr razele albe din irișsi, felul în care-i fac ochii să sclipească.

— Minți groaznic.

— Ar trebui să te oprești.

— Fă-mă, icnesc, când face ultimul pas și bluza ei se lipește de mine.

— O fac, Jack. Nu mă provoca.

— Elena, nu mă poți scoate din mintea ta.

— Cineva trebuie să te învețe ce-i modestia.

— Te rog.

Ea îmi atinge pieptul și eu gem.

— Băga-mi-aș, Elena. *Sărută-mă*. Că mor aici. Abia mai stau în picioare, și mulțumesc Cerului pentru dulăpioare, și ți-am văzut doar *încheietura* și am erecție...

Ea se ridică pe vârfuri și mă sărută pe gură, și eu mă bucur de victorie, cu mâinile pe fundul ei, de parcă ar fi croite pentru a sta acolo, ridicând-o și învârtindu-ne până ce este ea presată de ușa dulăpiorului. Picioarele ei îmi înconjoară șoldurile, buzele i se apasă pe ale mele, limba ei se luptă cu a mea, fără rezerve, numai foc și pară. Mâinile ei îmi frământă umerii, mângâind, strângând, trăgând, *dorind*.

— A fost nevoie doar de nenorocitele tale de brațe, la Milano's, mormăie ea, printre săruturi.

— Ce bine că te-ai așezat, mormăi eu, sugându-i gâtul.

— Ce bine că te-ai specializat în c-l-i-t-o-r-i-s.

Scanned with CamScanner

— Elena, știu atâtea trucuri... Buzele mele îi ating obrazul. Vreau să ți le arăt pe toate.

O sărut din nou, adânc, atent la buza ei superioară, plină, mușcând-o ușor. Ador locul de lângă urechea ei care o face să tremure.

— Ce facem? respiră ea.

— Ne giugiulim.

Îi țin capul într-o parte și o sărut dur, sugându-i limba într-un ritm decadent, de parcă aș pătrunde-o.

— Nu semnez rahatul ăla de acord, zice ea.

— Nu l-am pomenit.

O sărut iar, cu bazinul apăsându-l pe al ei. Ea se arcuiește mai aproape și mă trage de umeri.

— Ești udă deja, iubito? murmur eu, iar mâna mi se strecoară între noi, mângâind-o.

— Să te ia naiba.

Râd și îmi frec degetul mare de colanții ei.

Ea se înfioară, cu mâinile în părul meu, trăgându-mă mai aproape, pentru alt sărut.

Voci și oameni care ies din sala de sport îmi răsună în urechi și îmi lipesc fruntea de a ei.

— Suntem aici și ne vede toată lumea. Nu-i o idee bună.

Ea scapă din brațele mele, respirând rapid, și mă ia de mână.

— Haide. Știu toate camerele din locul ăsta.

Țâșnește pe hol, iar eu fug după ea. Nu știu ce fac, pentru că mi-am jurat că o las în pace, că îi respect decizia, dar...

Se oprește lângă o ușă din dreapta și scoate un zgomot vesel, când vede că e descuiată. Mă trage într-o cameră întunecoasă, unde singura lumină vine dinspre luna care se

Scanned with CamScanner

vede pe geam. Văd un birou mare și un perete de oglinzi, cu o bară lungă în mijloc.

— Sala de balet? întreb, când ea se întoarce spre mine, cu părul desprins și sălbatic. Are gura umflată, roșie.

Fu... ce îmi face?

— Da, însă nu dansăm. Bine ai venit în sala mea din clasa a doua. Scoate-ți hainele, Jack. Repede.

Căldura mă cuprinde, dulce și cumplită, când îi percep dorința din voce. Cu Sophia, sexul nu era niciodată *așa*. Rapid, de genul „abia aștept să te am". Fotbalul mă ținea ocupat. Nu mă gândeam la Sophia decât dacă era în fața mea. Elena însă îmi ocupă toate gândurile.

— Nu va fi repede, zic.

Ea își scoate bluza, iar sutienul de dantelă roșie mă face să gem. Își aruncă adidașii și îi dă la o parte. Colanții dispar și văd un slip roșu, minuscul, iar contrastul cu pielea ei albă este îmbătător.

Gem, cuprinzând-o cu privirea.

— Ești sigură?

— Nu gândesc limpede și nu vreau. Mă termină că ești Romeo! Poate e singura soluție să mi te scot din minte.

Mă încrunt. Nu îmi place afirmația ei. Dar este vina mea că gândește așa. De când am intrat, ne-am provocat reciproc, și știu că lipsa mea de încredere o sperie.

A zis că vrea o relație.

Eu nu sunt potrivit pentru o relație. Nu cum are ea nevoie. Nu pot. Mama l-a iubit pe Harvey, și uite unde a ajuns. Credeam că țin la Sophia, dar...

— Termină și nu te mai holba la mine. Trebuie să ne grăbim, zice ea, țâșnind spre ușă, să verifice încuietoarea.

Se mișcă repede, deloc deranjată de faptul că e aproape goală.

Scanned with CamScanner

Dau la o parte hârtiile, creioanele și cărțile de pe birou, dintr-o mișcare, iar trupul îmi intră în mod „s-o facem". Și ce dacă e un loc public? Și ce dacă n-a semnat acordul? Profit de moment. Nu vreau decât să fiu în ea.

Dacă vrea să mă scoată din mintea ei, hai s-o facem.

— Ești încă îmbrăcat, Jack. Rezolvă.

Se apropie de mine, cu sfârcurile întărite sub dantelă.

Îmi scot cămașa, îmi deschei pantalonii și-i dau la o parte, luptându-mă cu tenișii negri. Îi arunc.

— Ah, nu porți chiloți, zice ea, privindu-mi scula întărită.

Mi-o prind în pumn, ca să-mi încurajez excitația, și îi văd ochii mărindu-se.

— Eu. Tu. Birou.

Mă uit în ochii ei, temându-mă că, dacă nu ne mai privim, se rupe legătura asta încordată.

Sânii ei întind dantela sutienului.

— Haide, Elena.

Deja gâfâi numai privind-o, gândindu-mă cum vreau să i-o trag. Iar. Și iar.

Se lasă în genunchi lângă birou.

— Elena, gem eu, te vreau aplecată peste birou.

— Și eu te vreau în gură. N-am făcut încă asta.

Mâinile ei mă cuprind și mă ating. Când mă ia în gură, icnesc, iar limba ei se plimbă până la cap, apoi invers, apoi se strânge în jurul lui.

— E așa cum îți place? murmură ea.

— Da.

Nu îmi recunosc vocea. Este răgușită, sfâșiată. Nu că am evitat sexul timp de un an, dar buzele ei sunt în jurul penisului meu. Mi l-au supt atâtea – la cluburi, în camere

Scanned with CamScanner

de hotel, în vestiare –, dar niciuna nu s-a comparat cu gura ei în jurul meu.

Mă împleticesc înapoi, cu fundul lipit de birou, cu mâinile în părul ei, ghidând-o până unde mă lasă. Înjur când îi ajung până la gât, capul îmi coboară, mușchii picioarelor mi se încordează și simt nevoia să termin.

— Elena! O să..., icnesc, căutând să mă controlez.

Ochii ei îi găsesc pe ai mei.

— Nu strica momentul. E prima dată pentru mine. Zi niște replici.

Mă concentrez la Romeo și reușesc să scuip câteva. N-au sens. Unele sunt replicile ei.

— Groaznic. Mai multă emoție, ca atunci când se sărută ei.

Închid ochii și îmi amintesc cum m-a privit în timpul lecturii.

— Dacă mă gândesc că te sărut, e mai rău.

— Atunci, gândește-te la fotbal.

— Imposibil, icnesc, privind-o cum își descheie sutienul și mă ia din nou în gură, cu sânii ei perfecți apăsându-mi pelvisul.

Îi ating un sfârc rozaliu cu degetul mare. Sânii ei mă cuprind, în timp ce ea continuă să sugă.

— Elena...

Ochii ei mari se uită la mine, cu buzele strânse în jurul meu, și fiindcă stă în genunchi, pare un gest de supunere, dar mă întreb dacă știe că nu e deloc așa. Are toată puterea asupra mea și nu cred că-și dă seama cât de mult o vreau. Strâng marginea biroului. Aveam nevoie de asta. *De ea*. Mai ales după agitația de mai devreme. *Ea* calmează tot ce se petrece înăuntrul meu.

Scanned with CamScanner

Mă face să alunec între sânii ei, iar eu mă împing. Lasă capul în jos, mă ia din nou în gură și murmură în jurul meu, și eu...

— În gură, murmură ea, de parcă a zis-o de o mie de ori, dar bibliotecara mea n-a zis niciodată asemenea vorbe unui bărbat, și asta mă face să mă cutremur, cu pieptul tresăltând.

O privesc cum suge, adânc, și este *a mea*. Masculul alfa teritorial iese la suprafață și eu termin cu un răcnet, cu ochii la fața ei, întipărindu-mi momentul în minte.

Înghite tot și limba ei îmi linge penisul.

Mă uit la ea, în toată splendoarea, și mă prăbușesc pe birou, gâfâind, tremurând.

— Blugi. Prezervativ. Adu-l.

Îi aud satisfacția din voce, în timp ce se ridică.

— O să ai nevoie de un minut. Cred că m-am descurcat foarte bine. Iau 10 cu felicitări.

— Încă nu-s rablagit. Adu prezervativul, femeie. Nu-mi funcționează picioarele.

Ea râde și la mine ajung niște foșnete, cât îmi caută prin blugi. Când mă ridic, sunt amețit. Ea îl rupe cu dinții, apropiindu-se de mine. Se uită la mine, din nou excitat, și râde:

— Cum poți fi din nou pregătit?

— Datorită ție. Nu râde, că e sensibil, și se înmoaie.

Ea râde iar de se prăpădește, și chicotesc și eu privind-o. Mă simt în largul meu. Poate asta înseamnă sex incredibil, ca doi oameni să se dorească, nu doar trupește, ci și sufletește.

— Ce durează atât? zic. Irosești timpul.

Ea ridică prezervativul în dreptul ochilor și se uită atent.

Scanned with CamScanner

— Rahat!

— Amatoare ce ești, dă-mi-l.

Se duce la poșeta de pe podea și își pune ochelarii. Face o față îngrozită când se uită la ambalaj.

— Jack! L-am rupt! Are o gaură! Mai ai?

— E în portofelul meu de o veșnicie. Mă clatin ușor, fiindcă am încă picioarele ca jeleul. Ai prezervative acasă?

Clatină din cap.

— Nu. Le-am aruncat acum ceva vreme. Erau expirate.

Îmi trec mâinile prin păr.

— Aveți un magazin de unde pot cumpăra?

Dacă n-o am din nou, mor.

Ochii i se aprind.

— Nu poți valsa într-un Piggly Wiggly, la ora nouă seara, ca să cumperi un pachet de Trojan Magnum! Toată lumea te știe. Dacă face casierul o poză? Cum cumperi prezervative?

— De pe Amazon, sub un nume fals.

Ne uităm unul la altul.

— La penthouse am destule.

— Normal că ai.

Îi studiez fața, încercând să-mi dau seama ce gândește, dar părul i-o ascunde.

Își pune sutienul. Apoi bluza și colanții.

Urmează tenișii.

Rahat! De ce am zis de penthouse?

Ea își ia poșeta și își împinge ochelarii pe nas.

Îmi pun cămașa. Îmi pun și blugii.

— Bine. Mă duc la Piggly Wiggly și apoi mergem la tine. Nu au case din acelea autonome?

Scanned with CamScanner

Ea pufneşte în râs.

— Ai folosit vreodată una?

— Nu, însă nu poate fi greu.

— Poate fi groaznic de iritant. Autonome sau nu, va şti toată lumea până mâine.

— O să port şapcă. Am una în maşină.

— N-o să meargă. Toată lumea ştie cât eşti de sexy, se pare, în afară de mine.

Stăm acolo câteva secunde, şi simt că ar trebui să spun ceva.

Invit-o acasă, Jack.

Dar nu pot.

Vreau, dar cum pot avea încredere în ce simt acum?

Nici măcar nu ştiu *ce* este!

Mă priveşte şi ştiu ce vede. Că mă retrag. Că îmi fortific zidurile castelului. Că sap în şanţ în jurul lui.

Se apropie de uşă, cu mâinile pe clanţă, probabil.

Îmi închei pantalonii cu mâinile tremurând.

— Elena, nu pleca.

De ce zic mereu asta?

Tăcere lungă. Ne auzim doar respiraţiile.

— Elena, nu am plănuit asta. Am vrut doar să te... sărut, şi apoi nici nu ştiu. Să mergem în altă parte.

Un zâmbet îi apare pe faţă, plin de regret şi de acceptare.

— Ştiu precis ce este. Tu, intrând în sala asta de sport, şi eu, dorindu-te, şi tu, dorindu-mă. Doi oameni fără angajamente. Nu asta vrei, Jack?

Închid ochii scurt.

— Ba da.

Tăcerea ne învăluie şi ne privim lung.

Scanned with CamScanner

— Așa credeam și eu. Ochii ei se uită în podea, apoi se ridică spre ai mei. Ne vedem la următoarea repetiție. Scanează camera, evitându-mă. Te superi dacă te rog să aranjezi lucrurile pe birou?

Apoi pleacă, deschizând ușa și îndepărtându-se din nou de mine.

Nu încerc s-o opresc.

Scanned with CamScanner

Capitolul 21

JACK

— RMN-ul n-a ieşit grozav. Ai nevoie de operaţie, Jack. Fie aşa, fie vei fi lovit în umăr, iar deteriorarea tendoanelor ar putea fi ireparabilă.

Doctorul Williams îmi aruncă o privire plină de simpatie, cu mâna pe dosarul meu gros. Este cel mai bun ortoped din tot statul, cunoscut pentru că tratează atleţi superstar, de la tenismeni la baschetbalişti celebri.

Am venit săptămâna trecută să îmi fac radiografii şi o RMN. De la episodul din biserică, am mai avut un spasm, care m-a lovit când mă antrenam la stadion. Ridicam greutăţi când s-a întâmplat şi aproape că mi-am pierdut cunoştinţa de durere. E bine că Aiden nu era la sala de forţă.

— Nici măcar nu e o accidentare de fotbal.

El încuviinţează, se aşază la birou şi se uită la mine.

— Aşa este. E o rană veche, dar felul în care-ţi foloseşti tu corpul nu este obişnuit. Dacă nu jucai fotbal, poate nu aveai probleme, însă aşa, tendoanele îţi sunt trase dinspre os. Le pot reatașa fără probleme.

— Slavă Domnului.

— Nu te bucura. Ai căzut urât, în ultima vreme?

Mă strâmb, amintindu-mi de apărătorul care m-a apucat de masca de protecţie şi m-a trântit la pământ, în finala Super Bowl. Cele cinci intercepţii care au urmat.

ed with CamScanner

— Da, la Super Bowl.

El dă din cap.

— Şi presupun că încă vrei să joci.

Simt că ameţesc şi mă apuc de marginile scaunului.

— Da. Mai am mulţi ani, doctore. Am doar 28!

El loveşte biroul cu un pix.

— Voi fi sincer cu tine. Am mai făcut asemenea intervenţii, şi chiar dacă merg bine, inclusiv recuperarea, unii sportivi nu revin niciodată la 100%.

Îmi stă inima. Cunosc statisticile privind accidentările la umăr pentru QB. Chiar şi pentru un jucător de facultate, odată ce vestea ajunge la echipele din NFL, îi afectează eligibilitatea şi îl împinge în jos. Puţine echipe vor să-şi asume riscurile cu un jucător accidentat. Pentru un jucător experimentat, ca mine, ar putea însemna timp de joc mai puţin şi o retragere timpurie din viaţa sportivă. La naiba cu asta.

— Eu nu sunt ca *majoritatea*. Sunt cel mai bun. Am făcut masaje, acupunctură, tot ce s-a putut în ultimii ani. Plătesc din buzunarul meu tratamentele. Cei despre care vorbeşti sunt accidentaţi la braţul cu care aruncă. Eu sunt la umărul stâng.

— Aşa este. Dar eu vreau să te avertizez că, dacă mai cazi o dată nasol, chiar şi după operaţie, tot s-ar putea să te accidentezi iar.

— Bine. Spune-mi la ce să mă aştept. În iunie începe cantonamentul şi vreau să fiu pregătit. Mă opresc. Rahat. Luna viitoare am o piesă de teatru.

— Am văzut pe ESPN. Bună mişcare.

— Da, le place fanilor.

Chiar dacă nu mă simt deloc în largul meu, imaginea mea s-a îmbunătăţit niţel. Nu mai primesc căutături urâte când mă aşez la masă la Milano's. Dar fanii sunt capricioşi. Dacă ar şti că sunt accidentat la umăr... ar fi gata să mă

Scanned with CamScanner

schimbe antrenorul, într-o secundă. S-ar îndrăgosti de Aiden. El este pregătit.

— Hai să te programăm la început de aprilie. Primele două săptămâni vei face doar mișcările de bază, apoi vom progresa la condus, prin a șasea săptămână. După aceea, vedem cum facem cu cantonamentul.

— La naiba.

— Știu că-ți place să te antrenezi, Jack, dar las-o moale. Aleargă. Este extrasezon. Du-te în vacanță, ca un om normal. Ia-o încet.

Să o iau încet? Nu. N-o să se întâmple, dacă vreau să-mi păstrez locul.

— Mă descurc.

Ridică o sprânceană.

— Ai pe cineva să te îngrijească, în timpul recuperării?

Pe Lucy, deși nu mi-ar plăcea să o rog. Aș profita, dar are un soț nou și plănuiesc o croazieră în jurul lumii la început de aprilie. Mai e și Quinn. L-aș putea ruga și pe Devon, dar el are propria viață și detest să mă vadă slab oricare jucător, chiar și el. Îmi vine în minte Elena, dar renunț. Nici nu mă apropii de zona aceea.

— Da, mă ridic, și mă simt... un pic pierdut.

Simplul gând că nu aș putea să mai joc, să fac ce mă pricep în viață, mă face să-mi vină să vomit. Și nu pot avea încredere în nimeni – doar în antrenor. Sunt singur.

Doctorul se ridică odată cu mine și cred că-mi citește gândurile.

— Nu este sfârșitul lumii, Jack. Mai ai niște meciuri de jucat.

— Un Super Bowl?

Râde.

— Ajungi tot mai aproape, în fiecare an.

Scanned with CamScanner

— Da. Însă fără trofeu.

Zâmbește.

— M-aș bucura să avem unul în Nashville.

— Tu faci operația, eu mă ocup de trofeu.

Dar, când plec din cabinet și mă îndrept spre mașină, nu sunt nici pe departe pe cât de încrezător par. Nenorocitul de Harvey. Chiar și mort mă bântuie. Mă gândesc iar la ziua aceea și amintirile mă sfâșie, împușcăturile care i-au luat viața mamei și cea țintită spre mine. M-ar fi împușcat iar, dacă n-aș fi reușit să îi smulg cumva pistolul. Eram atât de mic, un mânzoc de copil, semănam cu Timmy. Nu aveam mușchii și forța rodate de dedicarea față de fotbal. Am închis ochii și am apăsat pe trăgaci, și când i-am deschis era mort, cu un glonț în frunte. Înghit, luptându-mă cu anxietatea care mă cuprinde de fiecare dată când mi-i amintesc pe el și pe mama pe covor, înecați în sânge. Am alergat la ea și am țipat până ce au venit vecinii. Apoi am plâns în ambulanță când au refuzat să îmi spună dacă trăia, și nu de durerea din umăr, ci de teama pentru singura persoană căreia îi păsase vreodată de mine.

Doar că nu îndeajuns încât să îl părăsească.

Detest că am fost pe locul al doilea, pentru ea.

Că *iubirea* a ucis-o.

Cine are nevoie de emoții ca acelea? Nimeni. Mai ales eu.

— Nu te mai tortura cu jocul ăla. Am vești.

Lawrence șade în fața mea, în apartament. Mă uit la înregistrarea de la Super Bowl. A apărut după programarea de la doctor, ca să știe cum stăm.

— Da? Ar fi bine să fie vești bune.

Sunt încordat și privesc ecranul, pregătindu-mă pentru ultima interceptare aruncată. Rahat. Tresar când îi arunc mingea lui Devon, peste brațele lui întinse, și un

Scanned with CamScanner

om de linie de la Pittsburgh o prinde și aleargă peste tot terenul, pentru tușeul care a pus capăt jocului pentru noi.

— M-a contactat Sophia de dimineață.

Tresar și mă uit la expresia lui arogantă.

— Ce naiba voia?

El rânjește.

— S-a despărțit de hocheist.

— Și ar trebui să-mi pese?

— Vrea să te vadă.

— De ce? Ne-am evitat cu eleganță un an.

El ridică din umeri.

— Spune că vrea să își ceară scuze. Săptămâna viitoare este o gală caritabilă și ar dori să meargă cu tine.

Pufnesc în râs.

— Scuze? E greu să retragă o carte publicată, Lawrence. S-a terminat. Nu vreau să o revăd.

— Hm, da, însă tot amenință cu articolul acela pentru *Cosmo*. Spune că ai putea-o convinge să nu îl termine. Ciudat, nu?

Foarte. Mă gândesc. Nu am încredere în ea.

— Pune ceva la cale. Spune-i să găsească alt fraier.

Închid TV-ul și mă ridic, mă duc în bucătărie, îmi iau o Gatorade și o dau peste cap.

El se ține după mine.

— Așa este. Nu merită să îi dai atenție, dar dacă presa vă vede împreună... prietenoși... s-ar putea să se mai calmeze zvonurile cum că ai fi lovit-o.

Elena îmi apare în minte. Ea m-a crezut când i-am spus că nu fac rău femeilor.

Am petrecut o săptămână repetând împreună, iar ea a fost politicoasă, dar distantă. Singura emoție pe care o arată este cea investită în Julieta, când suntem pe scenă. Seara trecută, Laura ne-a făcut să repetăm de trei ori

Scanned with CamScanner

scena balconului, până ne-a ieșit. Strâng pumnul când îmi amintesc cum am stat sub decorul făcut de băieți, auzind-o cum își exprima iubirea față de Romeo. Mi-a bătut inima cu putere cât a vorbit, chiar dacă știam că nu mi-erau adresate *mie* vorbele. Eram față în față, ne priveam în ochi, spuneam replicile acelea înflorite, și, rahat, simțeam fiecare cuvânt ca pe o împunsătură în inimă.

Dar, de îndată ce se încheiaseră replicile, îmi evitase privirea, vorbise cu toți, dar nu cu mine, și... îmi place etica ei. Îmi place că știe ce vrea și nu se dă după mine. Dar...

Nu mă pot abține să nu mă gândesc cum ar fi totul, într-o altă lume, dacă mi-aș permite să... mă relaxez.

Expir prelung.

— Mă asculți? întreabă Lawrence, privindu-mă întrebător. Iar te gândești la piesa aia?

— Nu.

— Ce zici dacă doar ai intra la gală cu Sophia? Nu zic să schimbați amabilități, dar fac câteva poze și putem s-o vindem drept „Foști iubiți, acum prieteni".

— Nu.

— La naiba, Jack! Ar ajuta, și sunt convins că îți poți folosi farmecul să o convingi să nu livreze articolul. Te-ar ucide *să te prefaci* că o placi?

Arunc sticla goală la gunoi.

— Mi-a distrus orice urmă de încredere. Nu mai risc.

Își încrucișează brațele, când aud o bătaie în ușă.

Mă duc să deschid, clătinând din cap către persoana de la ușă.

— Rahat, Aiden, n-ai lucruri mai bune de făcut decât să mă stresezi pe mine? De unde ai adresa mea?

— Salut, bătrâne.

Trece pe lângă mine și intră în living, analizând apartamentul spațios, mobilierul modern, îmbrăcat în

Scanned with CamScanner

piele, lucrarea care înfățișează conturul orașului de pe perete, Trofeul meu Heisman de pe raft, alături de câteva plachete cu *Cel mai bun jucător al partidei*. Se uită la pozele cu mine, în liceu și la facultate. Se uită la mine.

— Frumos. Am nevoie de un decorator. M-am mutat săptămâna asta vizavi, apropo – nu am putut rezista proximității de stadion. Am fost surprins când mi-a zis agenta de vânzări că tu ai cumpărat ăsta cu niște ani în urmă. Bănuiesc că avem amândoi gusturi bune. Înainte să o iei razna, nu știam că locuiești și tu aici. Nu e ca și cum ar fi multe imobile elegante aproape de stadion. Am avut noroc. Devon e acasă?

— Te-ai mutat aici? Dumnezeule. Mă urmărești la sală și acum aici? Ai nevoie de propria viață, Alabama.

El pufnește.

— Știi foarte bine că tot ce vreau este să mă antrenez. Și am nevoie de ajutorul tău.

Îmi încrucișez brațele.

— De ce te-aș ajuta?

Aiden își pierde o parte din farmec și se înroșește.

— Pentru că ai zis că ezit! Mă gândesc mereu la asta, și dacă nu mă ajuți, atunci o să bat la ușa ta în fiecare zi, până ce-mi vei spune ce mama naibii greșesc.

Zâmbesc arogant și mă arunc în fotoliul de piele.

— Ai un antrenor pentru QB, puștiule.

— Este în vacanță! Și nimeni nu e la fel de bun ca tine.

— Da, știu, zâmbesc eu.

El se așază pe canapea.

— Haide, Hawke, nu mă face să implor. Să ne uităm la niște înregistrări.

— Ai ajuns târziu. Se uita la ultima lui partidă, zice Lawrence, privindu-ne. Probabil încearcă să-și dea seama cum să se ofere să-i facă PR. Ai semnat cu Adidas?

Scanned with CamScanner

Aiden scrâșnește.

— Nu. Se pare că nu sunt suficient de important pentru ei. Se spune c-ar merge mai departe cu QB-ul de la Pittsburgh.

— Ticăloșii, mormăi eu.

— Da, știu. Uite ce, dă drumul la TV și dă acolo unde eram eu pe teren. Serios, Jack, am privit caseta de o mie de ori. Mie mi se pare că sunt perfect, dar poate că-mi scapă ceva.

Își freacă fața. Îi văd transpirația și echipamentul. Rânjesc, pentru că i-am pătruns în minte, și își face griji. La naiba. Îmi amintește de mine, la vârsta lui, nerăbdător și fraier.

— Petreci tot timpul, Aiden?

— Nu, domnule!

— Bine.

— Așa. N-o să fac greșelile tale din tinerețe.

— Ai grijă, Alabama.

Ridică mâinile.

— Da, da. Ești OK acum. Rece ca gheața. Și nu cred o vorbă din ce zice fata aia despre tine.

Mă uit la el.

Ridic din umeri și mă gândesc la cum aruncă.

— Uite ce, e vorba doar de instinct. Se dobândește din experiență. Trebuie să înveți să citești jucătorii, să știi când vor rupe rândurile, și să reacționezi. Este nevoie de o sută de meciuri profesioniste să ajungi acolo, Alabama. Nu mai suntem la facultate.

El se ridică și se învârte de colo colo.

— Da. Știu că îți place să fii numărul unu și e OK. Pot accepta. Dar știi că-mi vine vremea. Cândva, tu nu vei mai fi, și dacă eu nu-s capabil încă?

— Nu plec nicăieri.

Scanned with CamScanner

Am vocea dură și fermă. Nu până nu ridic trofeul ăla. Refuz să mă gândesc la operație.

El îmi aruncă o privire aspră, din cap până în picioare.

— Azi nu ai fost la sală și mi se pare ciudat. Ai fost ocupat cu replicile pentru piesă? Te vezi cu fata aia din camera VIP, după care te-ai ținut afară din club? Să știi că nu-ți stă în fire. Te păcălește. Îmi plac fetele astea, care te fac să depui efort.

Îmi asum o expresie plictisită. Nu mușc momeala.

— Pot să fac toate lucrurile astea și tot nu ezit.

— Omule, te implor! Haide, câteva idei!

Îmi place la nebunie treaba asta. Am o idee.

— Ai iubită, Alabama?

— Cine naiba are timp?

Dau din cap.

— Așa e. Dar am nevoie de ajutor și s-ar putea să fii omul potrivit.

— Zi.

— Sophia Blaine. Se pare că este singură și caută un fotbalist sexy pentru o gală.

— Jack, te vrea pe tine..., începe Lawrence.

Ridic o mână.

— Nu tocmai. Vrea un superstar și nu contează pe cine.

Aiden a pălit.

— Tipa care a scris cartea cretină despre tine?

Tocmai a căpătat puncte bonus.

— Da.

Își trece mâinile prin păr.

— Și nu trebuie decât să o scot în oraș?

Scanned with CamScanner

— Şi să o convingi să nu scrie un articol cretin. În scris.

Lawrence pufneşte.

— N-o să meargă.

— Ba da, Lawrence. Uită-te la el. E tânăr şi chipeş şi ea nu ştie că n-a semnat cu Adidas. Joacă-ţi cartea, Alabama. Distreaz-o, şi fă-o să fie de acord că nu vrei nimic scris despre eroul tău, Jack Hawke. Poţi?

— Erou? Căcat, se strâmbă el.

Râd.

— Eroul tău. Mă adori. Mă iubeşti atât de mult.

— Mi-e rău, mormăie el.

Lawrence îi arată o poză cu Sophia pe Instagram, deşi sunt convins că Aiden şi-o aminteşte de la petreceri, când venea cu mine. Mă aplec şi mă uit la un selfie cu ea pe plajă, bosumflându-se spre obiectiv, cu buzele lucioase, roz. Stă pe un şezlong, într-un bikini galben strălucitor. Nu simt nimic când o văd, nici măcar o urmă de dor.

Aiden îmi aruncă o privire, interesat.

— Te superi dacă i-o trag?

— E viaţa ta.

— E superbă.

— Atenţie. Muşcă.

El oftează prelung.

— Bine. Se uită la Lawrence. Cum procedăm?

Lawrence clatină din cap.

— Băiete, sper că ştii în ce te bagi. E o şerpoaică.

Alabama rânjeşte.

— O să port ghete înalte. Se trânteşte pe canapea. Acum, deschide televizorul şi zi-mi ce naiba greşesc.

Scanned with CamScanner

Capitolul 22

ELENA

Pe la patru după-amiaza, conduc până la Cut'N'Curl și năvălesc înăuntru.

Mama are mâinile în părul lui Birdie Walker, ocupându-se de rădăcini. A fost aici și săptămâna trecută și aș putea jura că femeile vin aici doar pentru companie. Salut și mă duc direct spre scaunul mătușii Clara.

— Am nevoie de un coc rasat, poate unul franțuzesc? Ai timp?

Ea îmi privește costumul cu fustă, un set într-o nuanță blândă, de lavandă, pe care îl purta Nana. I-am scurtat nițel fusta și i-am ajustat reverul, pentru un aspect mai modern. Nu avea sens să irosesc stilul superb al Nanei, și jur că-i simt personalitatea în material, provocându-mă să îmi urmez visul.

— Frumos costum. Unde te duci așa elegantă?

Mă uit la mama, la nici un metru de mine. Nu mă fraierește nicio clipă. O fi încuviințând la ce-i spune Birdie, dar știu că e pe față.

— Am o întâlnire în Nashville. Am ieșit mai devreme, să ajung.

Mătușa Clara rânjește și spune:

— Treci aici.

Mă așez și îmi desfac părul.

Scanned with CamScanner

Ea își trece mâinile prin el și se uită în ochii mei, în oglindă.

— Te vezi cu fotbalistul, așa-i? Nu trebuie să mă minți. Sunt gata. Hai să-l vrăjim. Dacă-ți joci bine cărțile, avem o nuntă înaintea nunții Gisellei.

Râd.

— Nu e genul ăla de întâlnire.

Îmi perie mai departe părul, dar simt că i se răsucesc rotițele în cap.

— Ha. Atunci, interviu? E un costum care exprimă putere.

— Ce interviu? zice mama, din cealaltă parte a camerei.

Jur că are urechi bionice.

— Nu e un interviu, ci o întâlnire! strig eu, iar ea se uită suspicioasă la mine.

Las privirea în jos, fiindcă jur că știe când mint.

Mătușa Clara îmi masează scalpul, și eu suspin, lăsând anxietatea de a fi în preajma lui Jack la repetițiile de săptămâna asta să se evaporeze. Să-i fiu Julieta este... chinuitor. Și încă nu ne-am sărutat pe scenă, ci doar ne-am îmbrățișat ușor, pretinzând că se întâmplă. Va veni curând, când Laura va insista. Mă ucide să fiu lângă el. Firește că nu putem uita ce am făcut în prima seară, când nu i-am putut rezista, după ce m-a convins să îl sărut. Firește că aș putea să dau vina pe gelozia pe domnișoara Clarke, dar, în adâncul sufletului, voiam să îl mai gust o dată. La propriu. Zâmbesc, amintindu-mi cât de mult mă voia, și cât de puternică m-am simțit, la picioarele lui. Cum m-a privit, de parcă nu s-ar fi săturat...

Cine să fi știut că să fac *asta* mi-ar oferi atâta control...

— Zâmbești. Ce fel de întâlnire? întreabă mătușa Clara, răsucindu-mi părul. Se apleacă spre urechea mea.

Scanned with CamScanner

Este pentru lenjerie, nu? Am văzut setul cu pisicuțe. Aoleu. Cam sclipicioasă pentru mine, dar lui Scotty s-ar putea să-i placă. Crezi că-mi poți face și mie un set? Mă gândeam să-mi strecor șoldurile în a ta, dar nu vreau să o stric, chicotește ea.

Aproape că sar de pe scaun, dar mă prind de marginea scaunului.

— *Cine ți-a zis?*

Ea capătă o expresie amuzată.

— Ssst, fată, nimeni. Am venit să-ți las niște resturi din mâncarea maică-tii în duminica aceea în care ai plecat de la biserică și am văzut toate chestiile elegante de pe manechine. Ești foarte creativă. S-ar putea să fi citit un e-mail printat.

— Mătușă Clara, era un e-mail personal! Și ușa aia e încuiată! Mă asigur de asta de fiecare dată când plec.

— Am crescut în casa aia. E nevoie doar de o agrafă de păr, Elena. Și n-am vrut să trag cu ochiul... sau poate că am vrut, dar ești mereu atât de secretoasă când vin pe la tine! Mă îngrijoram că ții un tip sexy încuiat acolo.

Expir lung.

— Ești prea băgăcioasă. Ca să te pedepsesc, nu-ți mai zic nimic.

— Am acces la orice Sun Drop din oraș. Ai nevoie de mine.

Mă uit în jur, la doamnele care așteaptă să le vină rândul la și celelalte cosmeticiene din salon. Mă opresc la mama.

— Dacă-i zici, te omor.

Mâinile i se opresc în părul meu, iar privirea ei este serioasă.

— Iubito, nu îi zic nimic.

Mama termină cu Birdie și vorbesc în timp ce se îndreaptă spre recepție. Cred că sunt în siguranță, până

Scanned with CamScanner

când Birdie se oprește lângă scaunul meu. Are spre 60 de ani și este la fel de bârfitoare acum ca atunci când eram eu la școală, și tot ea era secretară.

— Elena, arăți bine.

Minte. Între repetițiile cu Jack și stresul întâlnirii cu Marcus, CEO-ul firmei de lenjerie, am făcut cearcăne și sunt foarte palidă. Mulțumesc și îi întorc complimentul. Pot să mă folosesc de amabilitatea sudistă ca oricare alta.

— Cum merge cu piesa? Domnișoara Clark nu se poate opri din povestit cât de fain e totul, deși cred că și-ar fi dorit să dea probă pentru Julieta. Este mai tânără decât tine și ar fi fost perfectă. Cred că e îndrăgostită de QB-ul acela chipeș. Ar forma un cuplu adorabil.

Mă uit la ea în oglindă, și nu știu de unde-mi vin cuvintele, doar că sunt sătulă de domnișoara Clark, chiar dacă știu că Jack nu e deloc interesat. Cred că ar semna acordul ăla într-o secundă. Doamne, e mai tânără decât mine, dar eu sunt Julieta!

— Are o iubită, mă tem. Vorbește mereu despre ea.

Birdie se apleacă spre mine.

— Serios? Pe cine?

O aud pe mătușa Clara râzând înfundat.

— O fată pe care a cunoscut-o de Ziua Îndrăgostiților. Poate că ai văzut o poză cu ei – sunt convinsă că au apărut câteva într-una dintre emisiunile acelea cu bârfe la care se uită Topher. Este vrăjit. Poate ar trebui să îi spui, ca să nu mai leșine deasupra lui, la fiecare repetiție.

— Ha. Zici că *leșină*? Va trebui să-i spun că ai zis asta, pufnește ea, cu brațele încrucișate.

Căcat.

Cum de am uitat că domnișoara Clark este nenorocita ei de nepoată?!

— Da, chiar te rog. Nu mi-ar plăcea să știu că *se face de râs*.

Scanned with CamScanner

Ea pufnește și pleacă.

— Acum ai făcut-o. Ți-ai lăsat firea aprinsă să vorbească. Îi va spune exact ce ai zis, și probabil o va și înflori.

— Rahat.

— Termină cu înjurăturile, Elena Michelle. Mama apare lângă mine, aruncându-mi o privire. Hainele Nanei arată bine pe tine. Unde te duci?

— În Nashville.

— Așa...

— Este o întâlnire pentru bibliotecari.

Detest să mint, chiar foarte mult, și nici măcar nu voiam să trec pe aici, însă îmi voiam părul aranjat cum trebuie. Ar fi trebuit să mă ocup singură.

Ea pare să accepte.

— L-am văzut pe Patrick luând prânzul cu Laura ieri, la restaurant. Se pare că ai concurență, dragă. Poate-l suni.

— Nu este interesat, mamă. Cred că au fost pantofii roz de la biserică, zâmbesc eu.

— Știam eu. L-ai speriat intenționat. Dar joacă în piesă, cu tine. Flirtează puțin, dar nu prea mult. Știi, complimentează-i cămașa, zi niște versuri...

— Mamă! Nu știu versuri din cap, iar Laura este perfectă pentru el. Ar trebui să-i vezi la repetiții. Râd și se joacă cu Timmy. Formează un cuplu drăguț. Dă-i pace.

— Îl zăpăcește? Știam eu. Fata aia a fost mereu frumoasă, și faptul c-a murit soțul ei a fost oribil, fie binecuvântat, dar eu credeam că Patrick te place.

— Mamă, nu cred că Laura este genul. E una dintre cele mai amabile persoane pe care le cunosc.

— Dar Giselle se căsătorește, iar acum petrecerea de logodnă e la tine...

Scanned with CamScanner

— Mulţumită ţie.

— Vreau doar să fii fericită.

— Sunt în extaz.

— Şi ştiu când eşti deprimată. Ai cearcăne...

— Sunt OK.

— Şi devii secretoasă. Te vezi cu fotbalistul ăla? Practic, este yankeu.

— Ohio este în regiunea Midwest, mamă. A crescut într-un orăşel. Cu siguranţă nu e yankeu.

— Mai rău. E un ţărănoi.

— Mamă! Trăim în Daisy. Practic, suntem la Ţărănoaia.

— Am citit despre femeile cu care se vede.

— Nu mai citi chestii pe internet, oftez eu.

— Nu mi-ai răspuns. Tu eşti fata pe care a cunoscut-o de Ziua Îndrăgostiţilor, cea despre care i-ai spus lui Birdie? Nu a fost întâlnirea cu meteorologul? Sau a fost cu el?

La naiba. E atât de aproape de adevăr. Să-i fi zis Preston sau Giselle?

Zâmbesc.

— Mamă, discuţia asta îmi provoacă sete. Îmi poţi aduce un Sun Drop?

Pufneşte şi se întoarce să ia un suc din frigiderul vechi din spatele ei. Mi-l întinde. Eu scot dopul şi sorb din el.

— Nu-ţi face bine. Are prea mult zahăr.

— Hm.

Cred că, dacă beau, nu îi pot răspunde.

Mă salvează poştaşul. Scotty valsează înăuntru, purtând uniforma sa albastru cu alb, cu un teanc de pachete şi de scrisori în mâini. Se îndreaptă spre recepţie, cu ochii la mătuşa Clara.

Scanned with CamScanner

Îmi înghit rânjetul când toată lumea tace. Este un tip arătos, singur, care deține o fermă mică la periferia orașului. Cu păr nisipiu, ochi căprui și un zâmbet frumos, mai este și în formă.

Este unul dintre cei mai râvniți burlaci din Daisy. Și e îndrăgostit de mătușa mea.

— Poșta, strigă el, și mă bucur că mătușa Clara a terminat cu părul meu, pentru că, practic, o ia la fugă spre el.

Văd cum îi surâde, cum li se întâlnesc privirile. Mă cuprinde tristețea și îmi mușc buzele. Vreau și eu *asta*. Vreau un bărbat care să se uite la mine de parcă eu am agățat luna pe cer, de parcă și o clipă departe de mine ar fi prea mult, de parcă nu ar vrea să plece niciodată, de parcă n-ar avea nevoie de o bucată de hârtie înainte să aibă încredere în mine...

— Scotty! Ce ai astăzi pentru noi?

Mătușa Clara îi zâmbește bucuroasă.

El se înroșește.

— Ah, doar niște chestii de păr. Vrei să pun cutiile în spate?

— Omul e fermecat, șoptește mama.

Tresar, întrebându-mă cât știe de fapt despre vizitele târzii din noapte și despre momentele sexy despre care-mi spune mătușa Clara. Pariez că nu multe. N-ar fi de acord.

Mama se încruntă la ei, iar mătușa Clara merge în față, spre depozitul unde țin produsele pentru păr. Remarc că închide ușa suficient să nu-i putem vedea. Pun pariu că se sărută în secret.

Rup tăcerea și sper să distrag atenția mamei.

— Nu-ți mai face griji pentru mine, bine? Sunt OK.

Ea se uită la mine, trecându-și ochii peste părul meu și atingându-l. Zâmbește.

Scanned with CamScanner

— Nu-i poți spune asta unei mame, dragă. Noi ne îngrijorăm mereu. Du-te la întâlnire, și ne vedem duminică la prânz.

Mă ridic și mă uit la părul meu. Este frumos și moale, nu prea strâns. Îmi netezesc costumul și mă uit la mama. Scot câteva bancnote de 20 și le las pe măsuța mătușii Clara. Ea va încerca să mi le înapoieze, dar eu plătesc mereu. Mă duc la ușă, iar mama se ține după mine. Mă prinde de braț, înainte să pot pleca.

— Elena, îmi pare rău că am sugerat casa ta pentru petrecere. Mi-a scăpat, înainte să mă gândesc. Casa aceea ne reprezintă pe noi și familia noastră, și cred că la asta mă gândeam.

— Este în regulă.

O îmbrățișez.

Ea încuviințează, cu ochii la mine.

— Bun. M-am gândit eu, însă uneori ești greu de citit. Îmi ascunzi lucruri.

Fiindcă se așteaptă să fiu fetița ei sudistă perfectă.

Să urmez ideea ei despre cum ar trebui să fiu.

Deschid ușa și mă uit la ea.

— Să nu îndrăznești să-l mai inviți pe Patrick la prânz, sau jur că mă îmbrac în costumul de târfă de la Halloween.

Rânjesc și închid ușa, înainte să poată răspunde.

Ies din întâlnirea cu Marcus pe trotuarul aglomerat din centrul orașului Nashville. Este aproape întuneric și a început să plouă molcom. Evident, nu am umbrelă.

Îmi sună telefonul. Este Topher.

— Cum a fost? mă întreabă.

— Vestea bună este că mi-au adorat modelele și că le-ar plăcea să fac parte din echipa lor. Vestea proastă: tot

Scanned with CamScanner

nu ar fi o slujbă adevărată. Vor o internă. Un popândău de 26 de ani, fără beneficii. E o nebunie.

Țin telefonul la ureche și merg în pas vioi prin aerul rece, îndreptându-mă spre mașina parcată la o stradă distanță.

— Biblioteca este zonă de conflict. Ai ratat doi copilași care s-au certat pe o carte cu dinozauri. S-au dat palme. Credeam că vor ajunge și două mame să se lovească, certându-se cine a început. Abia ce am reușit să-i calmez, și îmi mai cer cărți încă o sută. Am vrut doar să sun să văd ce faci. Ar fi trebuit să vin cu tine.

— Cineva trebuie să se ocupe de bibliotecă. Ar trebui să angajez pe cineva part-time.

— Elle, pari dezamăgită. Le aud vocile micuțe, prin telefon. Mi-l imaginez în bibliotecă, înconjurat de pușți care îl trag de tricoul cu Red Hot Chili Peppers. Nu fi. Găsești tu o soluție.

— Aș vrea să mă pot întoarce în timp, ca să-mi spun să-mi iau diploma în modă.

— Te-ai născut cu talentul ăsta, Elle. Cineva o să remarce. În plus, ai blogul și contul de Instagram...

— Romeo are mai mulți urmăritori decât mine.

— Ce-ai zice să îl îmbraci în lenjerie? Chiloței pentru Purcei.

— Te iubesc, râd eu.

Mă opresc la un semafor de lângă o brutărie. Îmi chiorăie stomacul la mirosul de zahăr și unt topit, care plutește dinspre ușă, când iese cineva.

— Ai tăcut, zice Topher. Ai intrat într-unul dintre buticurile acelea fancy, cu cizme de cowboy la comandă și geci de piele? Le ador, oftează el.

— Nu, mai bine.

— Cred că este mâncare. Ești în locul ăla thailandez, unde am fost de ziua lui Michael.

Scanned with CamScanner

— Călduţ. Gândeşte-te la dulciuri.

Mă uit la placa din faţa brutăriei, citind care sunt plăcintele zilei.

— Eşti la magazinaşul acela cu plăcinte, nu? Cel de pe Second Avenue. Se opreşte. Eşti aproape de hotelul Breton, ştii?

Ignor.

— Şi specialitatea de astăzi este cu limetă, preferata mea. Simt gustul acrişor, amestecat cu crusta untoasă. E ora cinei şi asta vreau. Zahăr.

— Du-te şi-ţi ia o felie. Adu acasă o plăcintă întreagă. Gătesc eu în seara asta şi împărţim după aceea. Te iubesc, Elle.

Închid şi intru. Suspin adânc. Zahăr, fă-mă fericită.

Mă aşez într-unul dintre separeuri, cu poşeta şi pungile cu mostrele de lenjerie alături. Mă uit la ele, amintindu-mi interviul. Marcus, CEO la Little Rose, s-a întâlnit cu mine în persoană. A fost incredibil de amabil şi mi-a complimentat creaţiile, mai ales când a văzut un set alb murdar, cu mici citate din *Romeo şi Julieta*. Am găsit materialul mătăsos on-line, când am aflat despre piesă.

Chelneriţa, o tânără îmbrăcată într-o rochie albă, cu încreţituri la tiv şi un şorţ rozaliu, îmi aduce felia de plăcintă. Gem când iau prima bucată. Cu o cană de cafea fierbinte alături, o rad în timp-record, iar când vine să îmi ia farfuria, comand şi plăcinta întreagă.

Doar când ajung la tejghea şi ea termină de bătut în casă, mă cuprinde panica. Nu îmi găsesc portofelul. Clienţii aşteaptă la rând, după mine, şi eu scotocesc prin poşetă, dând totul la o parte. Nu este aici. Rahat.

Îmi storc creierii, şi îmi dau seama că mi-am scos portofelul să plătesc pentru coafură şi probabil l-am scăpat pe jos, sau că poate l-am lăsat pe masa mătuşii Clara.

— E totul OK? întreabă fata de la casă, privindu-mă de parcă aş fi pe cale să ţâşnesc pe uşă fără să plătesc.

Scanned with CamScanner

— Da. Doar lasă-mă un minut. Să își ridice ceilalți comenzile. Eu mă întorc.

Zâmbesc și mă întorc în separeu, unde mă pun în genunchi și pipăi marginile banchetei, în caz că l-am scăpat când m-am așezat. Nimic. Nici urmă de portofel.

Mă ridic și mă așez. L-aș putea suna pe Topher, dar el e pe cale să închidă biblioteca, și nu vreau să conducă până în Nashville. Giselle s-ar putea să fie încă în oraș, dar dau gândul ăsta la o parte. E vineri și probabil că are planuri cu Preston.

Scot telefonul și dau scroll până ce găsesc persoana. L-am salvat în telefon de când am aflat că este numărul real, dar nu l-am folosit niciodată.

Îi trimit un mesaj *Pretinsului meteorolog*.

Scanned with CamScanner

Capitolul 23

ELENA

Intră în brutărie ca un rege. Silueta lui înaltă ocupă mai tot spațiul de la intrare și-mi ia tot aerul. Oftez. Poartă pantaloni de jogging negri, o bluză asortată, cu mânecă lungă, și un fes împletit cu Tigers, care-i ascunde părul superb. Privirea lui intensă cercetează clienții și se oprește la mine. Prădătorul și-a găsit prada.

Fac cu mâna.

Ridică o sprânceană.

Două femei cască gura la el. Una îi dă un cot celeilalte și șușotesc. Nu sunt deloc surprinsă când năvălesc spre el, cu fețele ridicate, bătând din gene. El se oprește, se uită la mine, apoi la ele. Ridic din umeri și privirea mea spune: *Sunt admiratoarele tale. Dă-i drumul. Nu plec nicăieri. N-am portofel.*

Stă incredibil de nemișcat cât se apropie ele. Are fața sinceră când îi pun întrebări. Râd spre el și scot pixuri și hârtii din poșete. El dă din cap cuviincios, dar absent, fără să asculte cu adevărat, cam așa cum s-a purtat și în camera VIP. Îmi imaginez că se concentrează pe... a nu fi nepoliticos? Văd că se înroșește puțin, că se agită când ele se apropie. Una dintre ele scoate un telefon și face un selfie cu ei doi. El își păstrează expresia care, dacă te uiți scurt, pare sinceră și relaxată, dar *nu este* în largul lui – și mă uimește din nou că bărbatul ăsta superb, cu suficient șarm

Scanned with CamScanner

să farmece milioane (dacă îl cunoşti) şi un talent care i-a adus atât de mult succes... este *stânjenit*.

Mi se pare că avem un mic secret, şi nu pot să nu zâmbesc puţin. Privirea lui o întâlneşte pe a mea, când alte două femei se alătură mulţimii. Schiţează „Scuze" peste capetele lor şi se întoarce să mai dea un autograf. Se încruntă, înghiţind, când altă fată insistă să facă un selfie. O parte din controlul lui cedează. Ele nici nu remarcă şi mă întreb câţi oameni se uită la el şi văd o persoană *adevărată*, cu limite. Niciunul.

Mă ridic puţin şi privesc totul, fiecare nuanţă care-i traversează chipul.

Trebuie să fie dificil să trăieşti mereu în luminile rampei. Adoră jocul, dar nu-i place atenţia care-l însoţeşte, şi totuşi trage de el, fără să aibă încredere în nimeni, păstrând distanţa, fără să lase pe nimeni prea aproape.

Ah, Jack. Dacă...

El încuviinţează şi se strecoară printre fete, dar una dintre ele îl prinde de mână, se întinde şi îi plantează un sărut pe obraz. Rujul ei roz se întinde, când el încearcă să o evite. Este fata de la casă. N-are treabă?

Expir şi mă ridic, lăsându-mi lucrurile în separeu.

Mă apropii de ele şi îmi croiesc drum în mijlocul femeilor.

— Scuzaţi-mă, îi spun celei mai înalte, o brunetă subţire, care încearcă să-mi ia faţa.

Nu prea cred. Vârful ascuţit al tocului meu o loveşte, iar ea tresare şi se uită la mine, dând înapoi. Aşa. Oi fi eu scundă, dar port tocuri cui. Atenţie.

Îmi cer scuze cu un accent profund sudist şi o ocolesc, îi iau mâna fetei de la casă de pe braţul lui Jack şi le arunc tuturor o privire sfidătoare. Râd, amuzată, aproape iritată, aşa cum râde mama când a înfuriat-o cineva, dar vrea să fie politicoasă.

Scanned with CamScanner

— Mă scuzați, doamnelor, însă v-ați putea lua mâinile de pe iubitul meu? Bat din gene. Este foarte amabil din partea lui că dă autografe și face poze, dar eu nu l-am văzut *toată ziua*. Sunt convinsă că înțelegeți. Îmi îndulcesc cuvintele cu un zâmbet fals, dar aparent autentic. În plus, este evident că-i obosit după atâta goană, arăt spre echipamentul lui. Are nevoie de aer.

Ele cască gura și murmură.

— Sigur. Nu știam că e aici cu cineva, mormăie una, privindu-mă de sus până jos, în timp ce se îndepărtează.

Eu zâmbesc și mă prind de el ca scaiul, lipindu-mi blazerul de brațul lui. Nu mă clintesc. Nu simt niciun gram de gelozie. Vreau doar să-l protejez.

— Mulțumesc pentru autograf, zice fata înaltă, vârându-i o carte de vizită în mână și îndepărtându-se cu un șchiopătat.

Îmi dau ochii peste cap. Doamne, iartă-mă. Nu poate omul nici să meargă la brutărie fără să primească numere de telefon?

Fata de la casă se bosumflă când îl trag de acolo.

El rânjește și mă urmează în separeu.

— Iubit? murmură. Drăguț.

Dacă ar ști că este a doua oară când am pretins asta azi...

Arunc o privire peste umăr.

— Te-am salvat. Urai fiecare secundă, așa că nu e cazul să despicăm firul în patru. În plus, trebuie să ne grăbim. Fata de la casă probabil va suna curând la poliție, fiindcă ocup spațiul și nu plătesc, mai ales acum, că știe că ai venit pentru mine. Ar putea-o face doar ca să mă scoată din joc.

El rânjește și își desface brațele.

— Am venit să te salvez. Ți-ai uitat portofelul?

Scanned with CamScanner

— Nu fi atât de fericit. Îi dau nota, iar el se uită la ea, derutat.

— O felie de plăcintă, cafea și o plăcintă întreagă? De care e?

Arăt din cap spre cutia roz de pe masă.

— Cu limetă.

— Ador limeta.

— Și Topher.

El râde și își scoate portofelul dintr-unul dintre buzunarele cu fermoar. După ce scoate un teanc de bancnote, le aruncă pe masă și se uită la mine.

— Te duci acasă?

— Mersi. Îți dau banii înapoi la repetiția de luni.

— Hm.

Mă uit peste umărul lui și văd că toate fetele au plecat, cu excepția celei de la casă, care se uită la noi. Are telefonul în mână. Grozav.

— De ce ești în oraș?

— M-am întâlnit cu o firmă de lenjerie.

Îmi iau punga cu mostre și poșeta, iar el ia cutia cu plăcintă.

— Cum a mers?

Mă opresc, derutată, nu din cauza întrebării, ci a faptului că să fiu cu el aici mi se pare mai ușor decât credeam, să îl văd în afara repetițiilor, fără tensiunea care s-a clădit între noi de la episodul Felația.

Nu te gândi la asta acum.

— Ești bine? se încruntă el. Ai o privire ciudată.

— Da, sunt bine. Ei vor o internă. Voi zice pas.

— Înțeleg. Alegi biblioteca?

Încuviințez, încercând să îmi ascund dezamăgirea.

Scanned with CamScanner

El mă ia cu braţul de după umeri şi mă trage mai aproape, când trecem pe lângă tejghea, spre uşă. Mă uit la el, cu o sprânceană ridicată.

— Ce? Joc rolul până ieşim. Poate ar trebui să ne sărutăm, dacă se uită fata aia?

— Nu, cred că m-am descurcat.

— Tu pierzi, rânjeşte el.

Ajungem la uşă chiar când ploaia uşoară de afară devine potop.

— Probabil că nu ai umbrelă.

— Nu.

— Grozav. Ai venit în Nashville ştiind că plouă toată ziua şi nu ţi-ai luat haină sau umbrelă.

— Nu am ştiut c-o să plouă, meteorologule de serviciu!

El râde şi-şi scoate fesul tricotat, iar părul îi cade în jurul pometilor dăltuiţi, ca mătasea.

Se opreşte.

— Acum te încrunţi.

— De ce arăţi mereu atât de drăguţ? pufnesc.

— Femeie, sunt om în toată firea! Nu arăt *drăguţ*!

— Ba da, şi este foarte enervant.

El râde şi îmi pune fesul pe cap, vârând şuviţele de păr sub margine, ca să le acopere.

— Gata. Măcar părul tău înţepat nu se va uda.

— Nu este înţepat, ci şic.

— Mie îmi place desfăcut.

— Bine. Smulg fesul şi îmi desfac părul, trăgând de agrafe până ce şuviţele îmi cad pe umeri. Îmi pun fesul la loc. Mulţumit?

— Încă nu. Îşi ridică gulerul bluzei cu mânecă lungă. Îl fulger din priviri. Jack, nu poţi să te dezbraci! Femeile or să te sfâşie.

Scanned with CamScanner

El râde, și văd că mai are un tricou pe dedesubt.

— Eu m-am pregătit pentru o alergare pe vreme rece, spre deosebire de tine. Îmi trage bluza peste cap. Ar trebui să rămână uscată, chiar dacă se udă.

— Ah.

Mă uit la bluză. Mi-e strâmtă la piept, dar largă în jurul corpului.

Ridic privirea spre el.

— O să ți se facă frig. Aveam nevoie doar de bani pentru plăcinte, nu de toate *astea*.

— Nu vreau să-ți fie frig, Elena.

Mi se taie respirația. Ne uităm unul la celălalt. Trec câteva momente. El se desprinde primul.

— Unde ai parcat? Este întuneric, te conduc.

Simt dezamăgire și nu știu de ce.

— OK. Cam la două străzi distanță, chiar pe Second Avenue, lângă clădirea Marks. Poate ar trebui să pleci, iar eu să aștept să se potolească ploaia.

El arată din cap spre fata de la casă, care face probabil poze cu Jack Hawke și o tipă îmbrăcată aiurea.

— Și să te las cu ea? Nu cred.

Mă ia de mână.

— Ești gata să fugi?

Încuviințez, iar el deschide ușa spre o perdea de ploaie. Fugim pe stradă, pe lângă vitrine și oameni suficient de isteți să-și fi luat umbrele.

Nu anticipez, deși nu ar trebui să mă surprindă. Alerg pe tocuri, într-o fustă prea strâmtă, alături de un tip cu pasul de trei ori cât al meu. Când mi se agață un toc de un grilaj și eu cad în genunchi pe asfalt, este picătura care umple paharul unei zile foarte lungi.

Scanned with CamScanner

Capitolul 24

JACK

— Elena! Mă aplec peste ea și o ridic. Rahat! Îmi pare rău. N-am văzut grilajul. Ești bine?

Ploaia ne asaltează, iar ea se înghesuie în mine.

— Așa cred. Mă dor genunchii, dar pot să merg. Se uită prin perdeaua de apă care-i cade peste ochi. Cât am alergat?

Pornește iar, dar eu o trag sub o streașină. În depărtare fulgeră, și o face să tresară.

Mă uit în jos și fac ochii mari.

— Ți-ai zdrelit genunchii. Îți curge sânge pe picioare. La naiba. Am alergat prea repede.

— Nu-ți cere scuze. N-a fost vina ta. Am fusta prea strâmtă, iar tocurile... Se strâmbă, aplecându-se să își privească picioarele. Sunt OK. Se rezolvă cu apă și săpun, când ajung acasă.

Nu, în niciun caz nu conduce așa. Cred că am mormăit asta, fiindcă ea tresare.

— Pot conduce.

— Nu poți. În plus, văd că a lovit musonul.

Mă uit la cer. Vântul se întețește.

— Stai așa, zic, mă aplec și o iau în brațe.

— Jack Hawke, nu mă poți duce în brațe până la mașină!

Scanned with CamScanner

Mă aplec de sub streașină și sprintez.

— Da, știu. Dar apartamentul meu e mai aproape. Ascunde-ți capul în umărul meu și ține de lucruri.

Deschide gura să spună ceva, și cunoscând-o, cred că e un protest, dar alt fulger luminează cerul în depărtare.

— În plus, îmi face bine. Cardio. Cât cântărești? rânjesc, ușurat.

Ea pufnește.

— De parcă ți-aș spune. Taci odată și du-ne de aici.

Râd, o ridic mai sus și alerg spre Breton, care se află la o stradă distanță. Mă feresc de pietonii care se întorc de la lucru, lovind asfaltul ud cu tălpile și concentrându-mă să nu alunec.

Ea se uită urât la mine, ținând strâns poșeta și plasa cu lenjerie. Plăcinta este deasupra, și nici măcar nu-mi amintesc când i-am dat-o, dar probabil că așa a fost. O ține ca într-o menghină. Încep să râd, și nici măcar nu știu de ce, doar că mi se pare furioasă și foarte udă.

— De ce râzi? strigă ea, în ploaie.

— Nu știu! Mereu mă faci să râd.

Începe să zâmbească și ea, tot mai tare, până ce chicotește.

— Doamne, dacă mă scapi împreună cu plăcinta, n-o să ți-o iert niciodată.

— Nu te teme, voi salva plăcinta.

— Nu primești nici măcar o bucată!

Își suflă o șuviță udă de păr de pe față.

Mă uit la ea, râzând, apoi redevin serios când mă cuprinde emoția, dulce, și totuși cumplită, care mi se strecoară în piept. Am un ghem în stomac și nu mai pot respira, și n-are de-a face cu fuga.

Fata din brațele mele m-a speriat așa.

Scanned with CamScanner

— Mă scurg peste tot, mormăie Elena, când o așez ușurel în picioare, în foaierul penthouse-ului.

Își trântește poșeta, punga și cutia cu plăcintă, strivită, pe masa de lângă ușă.

— Dar supersexy, o tachinez, când își scoate fesul și pantofii.

— Da, am auzit că e în trend să fii udă.

— Hm.

Îmi smulg ochii de la fața ei și mă uit iar la genunchi, tresărind când revăd zgârieturile.

— Uau, data viitoare avertizează-mă, zice ea, când o ridic în brațe iar și o duc în living, așezând-o pe un scaun. Jack! Sunt leoarcă! Îți distrug mobila.

— Îmi fac mai multe griji pentru genunchii tăi decât pentru scaunul meu stupid.

Se uită la mine, cu părul ud, lipit de față, cu hainele picurând. Ale mele nu arată mai bine. Ea se înfioară și își freacă brațele, ridicându-se.

Mi se încleștează tot corpul când o văd, cu fusta lipită de formele ei apetisante. Ia-ți gândul, Jack. N-a venit pentru asta.

— Te superi dacă folosesc un prosop? Își mușcă buza de jos. Poate ai și niște haine mai vechi să-mi împrumuți? Ți le înapoiez la repetiții.

Clipesc și îmi dau seama că o privesc mai lung decât ar trebui. Da, da.

— Sigur că am.

Se duce spre baie, iar eu intru repede în dormitor, deschizând sertarele comodei în căutare de ceva care să i se potrivească. Găsesc o pereche de pantaloni scurți, cu șiret, și un tricou vechi, de antrenament, din facultate. După ce bat la ușă, se întinde să le ia. Are un prosop alb în jurul corpului. Văd umerii goi și îmi feresc privirea.

Scanned with CamScanner

— Îmbracă-te și apoi lasă-mă să mă uit la genunchii tăi.

— Jack, nu e nevoie. Mă descurc aici.

— Nu, vreau să-i văd. Ne vedem în living.

— Mersi.

Genele îi flutură pe obraji, și încuviințează, luând hainele și închizând ușa.

Cinci minute mai târziu, după ce m-am schimbat într-o pereche de pantaloni de trening și un tricou, ies în living, cu antiseptic și bandaje. Ea stă din nou pe scaunul pe care am așezat-o, cu mâinile în poală. Privește în jur cu o expresie rezervată, cu umerii încordați, așteptând, și eu oftez.

Nenorocitul de penthouse.

Nu vrea să fie aici și știu asta, dar casa mea adevărată e la două străzi distanță.

Ai fi dus-o acolo? spune o voce din capul meu.

Nu știu.

Poate.

Termină.

Trebuie să te ții departe de orice intenție romantică.

În plus, este prea bună pentru tine. Vrea mai mult decât poți oferi, nu uita.

Da. Așa e.

Dar... este *ea*.

Și eu, niciodată...

Zâmbește când vede bandajele din mâna mea.

— Pare grav. Să mă fi lovit atât de rău?

— Da. Nici nu pot gândi limpede. Mă așez în fața ei, privind-o din cap până în picioare. Îmi dreg glasul. Am vocea mai răgușită decât intenționam. Arăți bine în hainele mele.

Scanned with CamScanner

Ea se înroșește.

— Ce? De ce te uiți la fața mea?

Mă concentrez la genunchii ei.

— Nu mi-am dat seama cât de mult îmi place o fată care încă roșește.

— Ah.

Ne uităm unul la celălalt. Expir.

M-am uitat vreodată la o fată atât de mult?

Ce mama *dracului* se întâmplă cu mine?

— Atenție. Unul dintre motivele pentru care nu m-am dus la medicină este pentru că mi-e teamă de sânge. Cu vehemență. Am leșinat o dată, când s-a spart un geam la Nana, în timp ce încercam să-l ridic. Era vechi și s-a înțepenit, și am împins prea tare și m-am tăiat la mână. A sângerat peste tot. Detest durerea. Deci s-ar putea să plâng.

— Așa. Genunchii, murmur eu.

Desfac un șervețel cu spirt și îi șterg zgârieturile. Sunt câteva pe fiecare genunchi, și o ating cât de blând pot.

— Ustură! Doamne! Inspiră scurt și strânge marginile scaunului. Jack, vorbește cu mine. Spune-mi ceva amuzant, sau orice, te rog!

Pufnesc în râs.

— Ador muzica lui Justin Bieber. Îl ascult când alerg. Mă uit la ea cu o severitate falsă. Trebuie să juri că păstrezi secretul. Dacă ar ști Devon, nu mi-ar da pace.

Ea mă privește cu ochi mari.

— Nu se poate.

— Ah, ba da. Favorita mea este „Love Yourself".

— Cânt-o.

Murmur primele versuri.

— Nu te opri, murmură ea, cu ochii la fața mea.

Scanned with CamScanner

— E cam greu să mă concentrez și să mă ocup de genunchii tăi.

— Te roooooog.

Mă încrunt, dar o iau de la capăt, cântând versurile până la refren. Simt că mă înroșesc și eu, fiindcă sunt teribil de afon.

— Cum te simți?

Ea mă privește cu interes. Își linge buzele. Înghite.

— Știi Taylor Swift? Dacă-ți place de Biebs...

Râd.

— Da. Eu sunt fotbalistul căruia îi place muzica pop. Scuze, nu știu versurile de la melodiile ei.

Ea ridică o sprânceană.

— Dar „All About That Bass" de la Meghan Trainor? Este melodia mea, și dacă o cânți, *poate* că-ți las plăcinta.

— Hm. Ar trebui ca melodia ta să fie ceva de la Lizzo, poate „Good as Hell". Așa te văd, dându-ți părul pe spate, privindu-ți unghiile și ieșind pe ușă, cu fundul tău fâșneț.

— Dar, dacă știi Meghan Trainor..., îmi face ea cu ochiul, va merita. Se înroșește iar. Adică îți dau plăcintă. *Mâncare.*

— Ce zici de unul dintre săruturile acelea speciale?

Țin capul în jos, rupând cu grijă un plasture, ca să nu-mi vadă fața. O vreau. Iar asta nu dispare.

— OK, așa să fie, pentru că nu cred c-o știi.

— „All About That Bass", să vedem, cred că-mi amintesc...

— Nu o știi!

— Ah, Elena, o știu atât de bine, fiecare cuvânt.

Ochii mei îi găsesc pe ai ei.

— Cântă.

Scanned with CamScanner

Își mușcă buza, iar nerăbdarea i se citește în sclipirea din priviri.

Încep să râd, aplicându-i ultimul plasture pe genunchi.

— E secretul nostru.

— Da.

Nu știu cine sunt, când mă ridic, apuc telecomanda în chip de microfon, și urlu cântecul. Mă împotmolesc nițel la versuri și inventez cuvinte potrivite, dar cântecul e mare parte refren și dau tot ce pot.

— Poți să dansezi puțin? Să-ți miști corpul?

Îmi mișc pieptul. Nu sunt un dansator teribil, dar ea râde/plânge, cu lacrimi pe față.

— Doamne, fato. Mă faci să mă port nebunește.

— Dacă nu merge cu fotbalul, poți oricând să faci backing pentru vreun star pop.

Mă trântesc pe canapea.

— Cânt toate rahaturile astea pe teren, în minte, când sunt nervos și trebuie să mă calmez. Și când sunt agitat. La prima repetiție pentru piesă, fredonam „Dark Horse" de la Katy Perry.

— Nu cred.

— Așa este. Practic, sunt o adolescentă.

Ea clatină din cap spre mine, cu ochii sclipind.

— Hai să ne uităm la serialul meu coreean. Săptămâna asta a apărut un episod nou și încă nu l-am văzut.

— Mulțumesc că ai avut grijă de mine, murmură ea, ridicându-se.

Sar să o iau de mână și să o ajut, iar ea se apropie de mine, foșnind din șortul meu bleumarin. L-a suflecat de câteva ori și îi ajunge la genunchi.

Scanned with CamScanner

Apăs telecomanda și o iau de după umeri, trăgând-o lângă mine. Nu protestează, ci oftează când se lipește de mine.

— Deci, ce se întâmplă cu Lee și Dan-i? S-au sărutat?

— Nu. Ce mama naibii e cu ei?

— Poate au încă lucruri de clarificat.

Privesc personajele. Lee aleargă după Dan-i, după ce a văzut-o la întâlnire cu altcineva.

— Nu poate să vorbească despre ce simte. Se reține.

— De ce?

— Cred că n-a mai fost niciodată atât de nebun după o fată. Nu știe cum să reacționeze.

Capul ei mi se potrivește pe umăr.

— Și ea?

— Îi place de el, dar i-e teamă. Are traume după un iubit din trecut.

— Ce oameni proști. De ce nu vorbesc?

— Mda.

Tăcem, iar eu inspir, și simt că... nu vorbim despre Lee și despre Dan-i, ci despre *noi*.

— Elena?

— Hm.

Mă uit la ea. Are o expresie vagă. Se luptă cu somnul.

— Știi senzația de déjà-vu? Când ți se pare că s-a întâmplat deja ceva și ți-e cunoscut dinainte?

Închide ochii, îi deschide iar. Îi închide.

— Ți-e somn?

— Sunt obosită. Am avut o săptămână dificilă la repetiții, cu Romeo. Se uită mereu la mine și... Da, am un déjà-vu. Ne-am mai uitat la serialul ăsta, nu?

I se închid ochii și gura i se deschide ușor.

Îi dau câteva minute să adoarmă, apoi răspund.

Scanned with CamScanner

— Nu e asta. Mi se pare că am *visat* asta înainte: pe tine aici, cu mine, pe noi împreună... senzația asta de... *Întreg*, îmi vine în minte, dar renunț. De parcă ar exista o viață anterioară, și eu nu sunt o persoană care crede în suflete pereche, dar *dacă* aș crede, aș spune că am avut parte de ceva înainte... de o viață întreagă... și e o prostie. Spun asta doar pentru că dormi, apropo.

Ea scoate un sforăit ușor, iar eu îi dau părul la o parte.

E a mea.

Nu, Jack. Nu e a ta.

Nu ai tu sentimente profunde.

Oftez și mă concentrez la serial, privindu-l pe Lee, care încearcă să îi explice lui Dan-i ce simte, dar tace dintr-odată și pleacă. Da, omule. Te înțeleg.

Dar, la naiba, eu chiar îmi pierd mințile după Elena.

Ce naiba se întâmplă cu mine?

Știi ce se întâmplă cu tine, idiotule.

Dragostea a distrus-o pe mama. Sophia aproape ți-a distrus cariera.

Nu am nevoie să țin acum la cineva. Trebuie să mă concentrez la operație și la problemele de imagine. Vreau să câștig un Super Bowl, iar pentru asta trebuie să dau totul, începând din cantonament. Elena este doar o pauză de la fotbal.

După ce se termină povestea cu piesa, nu o voi mai revedea.

Dar de ce mi se pare atât de... greșit?

Sigur, putem face sex, dar ea vrea mai mult.

Tot ce nu îi pot da. Încredere deplină și *angajament*.

Expir prelung și îmi sprijin capul pe spătarul canapelei.

Scanned with CamScanner

Capitolul 25

ELENA

Nu știu ce mă trezește. Clipesc și deschid ochii în bezna unei camere vag cunoscute, iar perna de sub capul meu este moale și confortabilă. E patul lui Jack. Ceasul de lângă arată ora zece noaptea, și tresar. Cred că am adormit, iar el m-a adus aici. Am hainele încă pe mine. Mă ridic în capul oaselor, bucuroasă că lumina lunii intră prin geam. Privesc prin cameră. Unde e Jack? Mi se încălzește corpul când mă gândesc cât de amabil a fost cu mine, mai devreme. Și cum a cântat – oribil. Zâmbesc. Să fi văzut cineva partea asta din el? Blândețea? Grija pe care o are, când se preocupă de cineva?

Mă dau jos din pat și mă uit în baia principală. E goală.

Ies în living și îl văd, întins pe canapea, cu un braț atârnând pe podea. M-a pus în pat, dar nu mi s-a alăturat, când ar fi fost cu siguranță mai comod. Da. Are nevoie de distanță, la fel ca mine. Dintr-o privire, văd că mi-a atârnat hainele pe umeraș și l-a agățat de scaunul de la biroul lui. Plasa cu lenjerie și poșeta se află deasupra lor. Nu văd plăcinta, și mă gândesc că poate a pus-o în frigider. O poate păstra. Merită, după ce m-a îngrijit. Îmi mușc buzele și intru în bucătărie, căutând pix și hârtie, să îi scriu un bilet.

Scriu, îi mulțumesc pentru tot, și intru înapoi în living, unde pun biletul pe măsuța pentru cafea. Mă uit la el, urmărindu-i contururile feței, buzele pline, ușor

Scanned with CamScanner

întredeschise, părul de nuanța mahonului care-i cade pe față. La naiba. Cât este de sexy... și de prezent. Expir.

Deschide brusc ochii și îi găsește pe ai mei.

— Elena.

Duc o mână la piept.

— Te-ai trezit! Credeam că dormi.

— Dacă te holbezi la mine, mai greu.

Rânjește și se ridică în capul oaselor, rotindu-și umerii.

— Nu poți să te simți comod aici.

— Eram bine. Ai adormit la serial.

— Scuze. M-a ajuns săptămâna asta.

Se întinde și se ridică, și înghit, pentru că și-a dat jos tricoul, iar mușchii pieptului i se încordează. Își trosnește gâtul și își întinde brațele, de parcă le-ar încălzi. Privirea lui trece peste mine, oprindu-se la gura mea și apoi în spatele meu.

— Voiai să pleci?

Dau din cap.

— Crezi că te-aș lăsa să mergi atât de târziu la mașină? În niciun caz.

— Sunt adultă. Și este un cartier sigur.

— Cu zone periculoase. Suntem în centru.

— Voi fi în regulă.

Fac un pas departe de el, hotărând să nu mă uit la mușchii lui.

— Nu ai uitat ceva?

Mă privește cu pleoapele grele.

Îmi ling buzele.

— Nu, toate lucrurile mele sunt pe birou. Mersi.

El se apropie și mâna lui îmi atinge gura.

Scanned with CamScanner

– Îmi datorezi un sărut, Elena. Pentru cântec.

Inspir.

– Îl vreau.

Mă înfior la tonul lui autoritar. Îmi place atât de mult.

Te descurci, Elena. Săruți omul și gata – poate pe obraz, ca să-l enervezi. Asta plănuiesc să fac, dar cum mă apropii de el și îi simt căldura pieptului sub palme, corpul meu decide altceva. Îl apuc de ceafă, cu privirea pierdută într-a lui. Se pare că nu am nici urmă de autocontrol în ceea ce-l privește, și indiferent ce-mi spune mintea, că nu ar trebui să mă pierd în buzele lui, știu deja că asta *vreau*. Mor să-i simt gura lipită de a mea.

Doar o dată.

Îi ling buzele, iar el le desface și mă lasă înăuntru. Îl sărut lent. El oftează, cu brațele în jurul taliei mele, trăgându-mă spre el. Mă lasă pe mine să conduc, să-l explorez, să-l gust, să gem când îi simt mirosul pielii, atingerea pielii lui pe tricoul lui, pe care încă-l port.

Preia controlul, cu degetele strângându-mi fundul, și cu buzele apăsându-le pe ale mele tot mai insistent.

– Elena..., murmură el, niciodată nu mi-a plăcut mai mult să sărut.

Mă topesc în îmbrățișarea lui, cu piciorul ridicându-se pe șolduri. Degetele mele îl trag de păr, iar el mă mângâie pe coapsă, frământând.

– Nu mă pot abține, geme, cu buzele pe gâtul meu. Te-am pus în pat și mi-am dorit să mă vâr alături de tine.

Dorința îmi aprinde fiecare fibră, și tremur. Cu noi, totul e atât de intens, ca un arc electric de la mine la el.

Și știu, *știu* ce înseamnă. Sex. Doar sex, dar când voi mai simți vreodată *asta*? Conexiunea. Senzația că mor dacă nu-l am. Ar trebui să mă opresc.

Fiindcă o să mă rănească.

Scanned with CamScanner

O să...

El este cel care ne desparte, privindu-mă. Respiră întretăiat.

— Un sărut... Elena, dacă nu pleci...

— Nu vreau să plec.

Închid ochii. Ce dracu' fac? Aici e palatul de futai!

— Cândva, ai zis că mă vrei aplecată peste canapeaua asta. M-am tot întrebat ce am ratat.

— Elena...

— Ai spus „O să ți-o trag pe la spate", cred. Poate că-mi scapă formularea exactă, dar a fost sexy imaginea din capul meu.

Îmi scot tricoul lui, agitată.

Dar sunt curajoasă și mă agăț de asta cu tenacitate.

Asta vreau.

— Elena... Își mușcă buza și se uită în ochii mei. Te rog să nu te oprești din ce faci.

Degetele mele îmi trag șortul. Îmi desfac sutienul, iar sânii mi se clatină când îmi înfig degetele mari în elasticul slipului, pe care-l trag puțin în jos, apoi înapoi, bucurându-mă de flacăra din privirea lui. Îi sclipesc ochii.

Sunt nebună. Nu știu cine sunt acum – poate adevărata eu –, dar pare atât de simplu cu el. Libertatea. *Dorința.*

— Ai de gând să-ți respecți promisiunea, Jack?

El geme.

— Da, și încă cum. Lasă chiloții. Vreau să-i scot eu.

Mi se încleștează vintrele la cuvintele lui.

— Scoate-ți șortul, Jack.

Își atinge penisul.

— Fă-o tu. Se oprește. Dar nu vreau să mi-o sugi. E despre *tine*.

Scanned with CamScanner

— Hm, zic eu, și mă așez deasupra lui, suspinând când sfârcurile mele îi apasă pielea. Îi dau jos șortul, folosindu-mi degetele de la picioare ca să împing materialul în jos. Are penisul lung și tare, îngroșat de vene care pulsează când îmi trec degetele peste cap.

Se înfioară și mă apucă.

— Doamne, Elena...

— Nimeni nu îmi spune numele cum o faci tu.

El îmi mângâie fața.

— Bine.

Zâmbesc de cât de nemișcat stă, de neliniștea de pe fața lui, de parcă s-ar teme că pot dispărea.

Se uită la mine, nesigur.

— Nu dispar.

— Aș muri dacă ai pleca.

Mă sărută, cu degetele pe sfârcuri, urmate de gură. Limba lui îmi alintă sânii. Îi împinge laolaltă și îi masează, iar dinții și limba lui stârnesc haos.

— Ești udă pentru mine, Elena? îmi șoptește în ureche.

— Din clipa în care ai intrat în brutărie. Ce-o să faci? Poate că ar trebui să-mi spui *tu*.

El pufnește în râs și își strecoară mâna în chiloții mei, cu degetul mare rotindu-se. Mă arcuiesc, împingându-mă în degetele lui, iar unul mi se strecoară înăuntru, apoi iese.

Alt sărut adânc. Mai multe gemete din partea lui, în timp ce-mi marchează harta trupului.

— Ești rău și nu vorbești murdar, icnesc, după câteva momente.

— Mă păstrez pentru ceva bun.

Alt deget intră în mine, rotindu-se și torturându-mi locul preferat.

Scanned with CamScanner

Îl apuc de penis și dansez deasupra umezelii de pe vârf. Îl mângâi în sus și în jos.

El îmi dă jos chiloții.

— Ai idee de câte ori mi te-am închipuit aici, cu mine?

— De câte ori?

Îi sug gâtul tare, vrând să îmi las amprenta asupra lui, ca, atunci când se termină, să-mi vadă semnul și să mă dorească iar.

— De cel puțin o sută. Tu, cu picioarele desfăcute, eu în spatele tău... tu în poala mea... tu pe podea... tu lipită de perete. Nu mi te pot scoate din cap.

Mă întoarce spre spătarul canapelei, cu mâinile pe margine, iar trupul meu știe ce să facă, aplecându-se, pregătit pentru el. Icnesc când mâinile lui îmi mângâie curba spatelui, când buzele lui îmi ating omoplații, apoi șira spinării, când mă mușcă de fund.

Privesc la reflexia noastră din geam. Este în genunchi, în spatele meu. Palmele lui îmi despart labiile, apoi el se apleacă și mă linge. Degetele lui se mișcă în interiorul meu, tachinându-mă, iar eu mă mișc să-l fac să ajungă iar în zona care mă interesează.

— Jack, strig, când îi simt limba înăuntru, dar tot nu e acolo unde-l vreau.

Degetele și gura lui dansează pe mine, întinzându-mă și pipăind fiecare centimetru, chiar și locurile secrete în care n-a ajuns niciun bărbat. Mă arcuiesc spre el, mă apropii, iar dorința mă amețește și strâng canapeaua în pumni.

— Îmi placi așa, murmură el. Când ești slabă. Nu vreau să termini până ce nu pătrund în tine.

— Jack, insist eu, împingându-mi corpul spre al lui. Trebuie...

— Un minut. Se ridică și mă apucă de șold cu o mână, iar cu cealaltă își prinde penisul și îl face să alunece de-a lungul despicăturii dintre labiile mele, fără să intre. Iar și

Scanned with CamScanner

iar. Iubito, vreau să ți-o trag fără prezervativ. N-am făcut-o niciodată. Nici măcar o dată. Abia dacă-mi atinge clitorisul, dar mă cuprinde căldura, și spirala dorinței se îngustează. Pot, Elena? Te rog...

Capul lui aproape că intră, apoi dispare, și mă cutremur.

Mă imploră. Nu pot respira. Mă înnebunește. Nu a făcut niciodată asta fără protecție. Nu am timp să mă gândesc la asta, dar mi se pare un moment important. Abia dacă pot vorbi.

— Iau pilula. Am fost recent la ginecolog. Sunt OK...

Nu așteaptă să termin, că alunecă în mine până la capăt și rămâne așa două secunde, înainte să scoată un geamăt animalic. Se retrage și intră iar, lent și adânc, rotindu-și șoldurile când ajunge la capăt, frecându-se de fundul meu.

— La naiba, zice el, ești atât de strâmtă. Atât de udă, iubito, atât de udă.

Mormăi nici eu nu știu ce, pierdută în senzație, cu penisul lui mătăsos și tare înăuntrul meu. Îmi sprijin capul pe canapea, cu ochii la reflexia noastră din geam, la dorința de pe chipul lui, la concentrarea cu care ne privește.

Mă pierd în imaginea corpului meu, moale și supus, lipit de al lui, dur și tare. Felul în care mă vrea este superb. Frumusețea e că nu-i vorba doar despre sex, ci despre *el*, despre stânjeneala lui, despre cum mă înțelege, despre cum m-a purtat prin ploaie. Emoția îmi cuprinde inima. Este mai mult decât sex pentru mine, și poate că am știut de prima dată, când a îngenuncheat în fața mea, în bucătărie, și mi se pare o nebunie, dar iată. Totul merită să mă agit mai târziu. Chiar merită. Dacă nu voi mai întâlni pe cineva ca el? Dacă nu mai simt *asta* niciodată în viață? Accept. Accept de o mie de ori, ca să-l am. De o sută de mii de ori.

Degetele lui mi se rotesc pe clitoris, în ritmul în care mă pătrunde.

Scanned with CamScanner

— Elena, mai tare?

Vocea lui mă roagă.

— Mai tare.

Se apleacă peste mine, cu gura pe gâtul meu, sugând tare. Simt înțepături delicioase, care mă fac să inspir brusc.

— Mai mult, implor.

Vreau să-și piardă controlul cu mine, să își amintească și să-și dorească să mă aibă pentru totdeauna.

El icnește și mă trage de păr, arcuindu-mi gâtul, iar degetele lui nu se opresc, precise și amețitoare. Se oprește și mă prinde de șolduri, alunecând pe sudoarea de pe trupul meu. Se răsucește înăuntrul meu, și degetele lui îmi lasă semne, iar eu îl încurajez.

— Mai mult, gem.

— La naiba...

— N-am terminat, îi amintesc.

— O să ți-o trag toată noaptea, jur. Ajungi acolo.

— Acum.

Mâna mi se îndreaptă spre clitoris, dar el mi-o dă la o parte.

— Ești a mea.

Mă pătrunde mai repede, aplecându-se din nou peste mine. Degetele i se rotesc, tot mai iute, gura lui e pe gâtul meu, iar trupul îmi încremenește. Pe spinare îmi aleargă furnicături, care mi se strecoară în suflet. Noi – el. Respirația lui, sudoarea care-i alunecă pe față, felul în care ni se lovesc trupurile. Deschid gura, dar țipătul nu vine, și sunt tot mai sus.

— A mea, a mea, a mea. Ești toată a mea, Elena. Eu te fac să termini, mă auzi? Nu căcatul ăla de vibrator.

Râd încet de vocea lui posesivă.

— Nu ești de acord?

Scanned with CamScanner

Iese.

Mă uit spre el, aruncându-mi părul pe spate.

– De ce te oprești? Ai înnebunit? Știi ce greu mi-e să am orgasm?

– Nu cu mine.

– Jack Hawke, eram aproape. Dacă nu...

El râde și intră până la capăt, iar eu gem și mă zbat.

– Mai repede.

El mă ascultă și se mișcă sălbatic, iar alunecarea lui este perfectă. Mă doare gâtul când mă uit peste umăr, la el, dar este frumos, cum se mișcă, dorința apăsătoare din ochii lui. Deschide gura și se freacă de mine, rotindu-se. Schimbă unghiul, intrând mai adânc, împingând, și un sunet aspru, masculin, îi iese din gât. Universul format din noi doi explodează, iar în jurul nostru plouă cu scântei.

Genele îmi flutură când eliberarea mă lovește ca o cascadă, căzând iar și iar ca o perdea de plăcere senzuală. Mâinile mele strâng canapeaua, iar corpul mi se încleștează în jurul lui, spasm după spasm.

– Elena, da, atât de dulce, de perfectă...

Geme și iese, întorcându-mă spre el. Se uită lung la mine și mă sărută aspru. Parcă m-ar deține.

Mă ridică. Picioarele mele îi înconjoară talia.

– Nu ai terminat, zic, sprijinindu-mi capul de gâtul lui și adulmecându-l.

– N-am terminat încă. Să nu adormi.

– Pfff. De parcă aș putea.

O lampă cade de pe o măsuță, când mă poartă spre perete. Nu ne uităm la ea.

– Măcar nu s-a spart. Tu ai de gând să mă rupi în două? îl tachinez.

– Doar în cel mai bun mod, iubito.

Scanned with CamScanner

Mă cutremur și îmi frec pelvisul de el, iar umezeala mea îi alunecă de-a lungul penisului.

— Promiți?

— Hm.

Mâinile lui îmi cuprind fundul și mă lipește de perete.

— Prinde-te de mine.

Așa și fac, iar el îmi potrivește corpul și alunecă înăuntrul meu, mișcându-se parcă fără efort, și eu suspin de cât e de puternic.

Cred c-am zis-o cu voce tare, fiindcă el pufnește în râs.

— Parcă aș respira. Atât de ușor și atât de bine.

Spatele mi se lipește de perete, iar el mă privește.

Se strecoară iar înăuntrul meu, și gem.

— Elena..., geme el. Mă faci...

— Da, știu.

Și chiar știu. Sexul așa... nu poate fi normal. *Poate?* Dorința și nevoia, focul care ne arde, care-i face ochii să ardă pentru mine, care-i umple chipul de emoție...

Mereu se uită așa la mine? De parcă n-ar vrea să îmi dea drumul? De parcă aș fi... vitală pentru el?

Nu știu. Poate că așa se uită la orice fată.

Nu.

Las gândul ăsta și mă concentrez la el acum. Mă încleștez în jurul lui și îmi adâncesc săruturile. Murmur lucruri obraznice în urechea lui, cu călcâiele înfipte în șalele lui. El icnește când termină, iar trupul i se cutremură. Are fața lipită de gâtul meu și mâinile mele sunt în părul lui.

Mă duce în brațe la pat și ne prăbușim împreună. Respirăm greu, aproape în tandem, și ne uităm la tavan. Se aud doar respirațiile noastre. Tăcerea nu e incomodă, dar îmi doresc ca el să spună ceva. Mă uit la el, iar el își întoarce capul în același timp.

Scanned with CamScanner

Înghit.

Mă privește.

Deschid gura să vorbesc, dar îmi muşc buza.

El ridică o sprânceană.

– Cel mai bun sex, așa-i?

Îl lovesc în braț.

– Ar trebui să-mi spui c-a fost cel mai bine pentru *tine*. Că sunt regina tuturor. Că abia aștepți să o faci iar.

– A fost mai bine decât în prima noapte, rânjește el, și a fost greu de depășit.

Așa este. Eram nițel beată în noaptea aceea și mi s-a părut incredibil, dar acum am fost complet trează.

Ridic din umeri.

– Poate. Glonțul meu de argint nu-i nici pe departe la fel de arogant ca tine...

Se mișcă mai repede decât îl credeam capabil și mă aduce deasupra lui.

– Ceri o altă lecție despre *cine* deține orgasmele tale?

Râd spre el, mângâindu-i sprâncenele.

– Poate.

– Dă-mi cinci minute.

– Leneșule. Glonțul meu are baterie.

El icnește.

– Ai face bine să-l arunci. Acum exist eu.

Buzele mele îi ating cicatricea de pe umăr.

– Ce-ți face umărul? întreb, ridicându-mă. De ce te încrunți?

Se uită în altă parte, apoi iar la mine, jucându-se în părul meu.

– Trebuie să-l operez.

Scanned with CamScanner

Ne uităm unul la celălalt. Eu îi înregistrez gravitatea de pe chip și sclipirea de grijă din ochi.

— Îmi pare rău. Nu poate fi o veste bună pentru fotbal. Poți juca?

— Poate. Probabil. Vom vedea.

Se încruntă și îl mângâi să treacă.

— Încă încerc să înțeleg. Dacă operația nu reușește, sau dacă nu mă vindec corect, s-ar putea să însemne sfârșitul carierei mele. Dacă oamenii cred că sunt accidentat, sau că nu mai sunt în vârf de formă... Din clipa în care am știut că sunt talentat, fotbalul a fost totul pentru mine. A fost singurul lucru stabil în viața mea, de la 15 ani. Nu îl pot pierde.

Încuviințez. Îi simt îngrijorarea.

— Ai nevoie de el.

— Da, am.

— Cum a fost... fără mama ta?

— De parcă mi-ar fi smuls cineva un membru. Era cea mai blândă persoană, dar a acceptat rahaturi de la Harvey. Se gândea că el se va schimba, cred. Dar nu s-a schimbat. Uneori cred că sunt... nesigur cu oamenii... din cauza lui. Mă speria. Mergeam ca pe ouă în preajma lui. Orice îl putea stârni. Dacă era mâncarea rece, dacă era casa dezordonată, dacă-mi vedea fața.

Mi-l imaginez ca băiețel, înspăimântat de bărbatul pe care mama lui refuza să îl părăsească. Nu îmi place.

— Și Lucy, mama ta adoptivă, a fost bună cu tine?

Îmi doresc nespus să îmi dau seama ce simte.

— M-am mutat la ea când aveam 14 ani... după ce s-a întâmplat totul. Era văduvă, o profesoară pensionară cu multe reguli de comportament și mișcare fizică. S-a ținut de mine, m-a încurajat să încerc lucruri noi. Altfel, s-ar putea să nu mă fi apucat de fotbal, dar când am făcut-o, a fost *acasă*.

Scanned with CamScanner

A cunoscut deci bunătatea. Mi-aș dori ca el să fi avut totul.

— Și tu? Ți-ai pierdut tatăl când erai mică, nu?

— Cred că a adormit și s-a lovit de un copac. Am fost doar eu, mama, Giselle și mătușa Clara. Bunica mea, Nana îi spunem noi, a murit acum doi ani. De aceea m-am întors. N-am mai plecat, nu știu de ce. Și tu de unde știi că tata nu mai e?

El tresare.

— Lawrence a căutat informații despre tine, la cererea mea. Așa am știut unde locuiești. Eram decis să te văd iar.

— Acordul.

Ochii mi se îngustează.

— Să nu vorbim despre acord. N-a fost doar asta. Era vorba despre *tine*.

— Voiai să-mi spui despre trucurile tale.

Râde.

— Trucuri? Mi-ai luat mințile. Chiloței sclipitori cu unicorni. Te rog. Cum naiba să las să-mi scape așa ceva? Mâna lui îmi mângâie piciorul, întorcându-mă ca să ne privim. Ce-ți fac genunchii?

— Hm, am avut un medic excelent. Știe cum să-și trateze pacienta.

— Cum?

Mă urc deasupra lui.

— Cel mai bine.

— Știam eu.

— Nu mai zâmbi așa.

— Așa, cum?

Își schimbă poziția.

— Arogant.

Scanned with CamScanner

— Ah, vrei *aroganța* asta?

Mă prinde de șolduri și alunecă înăuntrul meu, împingând adânc. Gem când intră și iese.

— Hm, cred că o vrei...

— Sunt aici pentru vorbele murdare, murmur eu. Poate pentru încă un orgasm. Pentru plăcintă.

— Fără plăcintă până nu termini din nou.

Se mișcă repede și mă răsucește, ajungând deasupra mea, între picioarele mele. Îmi ridică unul peste brațul lui.

— Promisiuni, promisiuni.

Icnesc când îmi ține mâinile deasupra capului și mă pătrunde. Ne mișcăm ca într-un dans cu o coregrafie perfectă. El nu se grăbește, ci mă sărută lent, mă savurează.

— Ești numai a mea.

Degetul lui mare mă înnebunește, rotindu-se lent. Mă pierd din nou în senzația pe care mi-o dă, în felul în care mă privește, în emoția care mă poartă departe, când îi strig numele.

Are privirea într-a mea, și este ceva... *ceva* acolo, în felul în care se uită la mine, când plutim amândoi pe aripile plăcerii.

Închid ochii și îl țin strâns. Simte și el cât de bine ne potrivim?

Ești a mea, a zis.

Dar...

Pentru câtă vreme?

Scanned with CamScanner

Capitolul 26

ELENA

Dau jos și ultima draperie de pe geamurile din față ale sălii de luat masa și o împăturesc cu grijă. Catifea maronie-închis. Agățate de aproape 20 de ani. Sunt însă clasice și se așază superb, deși sunt un pic prăfuite. După o curățare și o călcare temeinice, vor fi perfecte pentru toată lumea, când va avea loc petrecerea de logodnă, în câteva săptămâni. Am ales o dată după piesa de teatru și am de gând să iasă perfect. Multă mâncare, un bar, fotografii cu Giselle și Preston în jurul casei...

— Elena! Telefonul tău vibrează de mesaje, iar acum sună, strigă Giselle din bucătărie, unde am lăsat-o să curețe argintăria. Este Meteorologul prefăcut. E fotbalistul? Vrei să-ți aduc telefonul?

— Căcat!

Mă opresc și țâșnesc în bucătărie, cu șosetele pufoase, cu pisici, alunecând. Trebuie să mă încalț.

— Practic, se dă peste cap ca să vorbească, spune mătușa Clara, vicleană, când înșfac telefonul și răspund, ignorându-i rânjetul.

— Bună.

— Ai plecat înainte să mă trezesc.

Scanned with CamScanner

Are vocea răgușită și mi-l imaginez încă în patul pe care l-am părăsit în jur de cinci dimineața. Acum e ora nouă. A dormit atât de târziu?

— Da, zic eu, ieșind pe veranda din spate și gândindu-mă că trebuie să curăț frunzele care au intrat aici în fâțâiala lui Romeo. Trebuia să mă întorc înainte să observe cineva că mașina mea nu era acasă. În plus, plănuisem o zi de curățenie pentru petrecerea Gisellei și a lui Preston.

— Ți-ai lăsat aici lenjeria mov.

— Lavandă. Și este cadou. Știu că ești un ciudat care colecționează chiloți.

— Doar pe ai tăi. Sunt în buzunarul meu.

Probabil nu e în pat.

Aud un foșnet.

— Ce faci?

— Tocmai am plecat de la sală, unde am fost să alerg. Urc în mașină. Chiar credeai că vei putea fugi?

— Nu. Adică, nu știam dacă ai vrea să...

Mă opresc, mușcându-mi buza, lovită de neliniște, o parte din mine încântată că a sunat, iar cealaltă dezamăgită fiindcă trebuie să mă întorc la treabă.

— Vrei să luăm un prânz târziu? Poți veni la mine și putem suna la Milano's.

Înapoi la penthouse.

— Facem curățenie. Este una dintre puținele zile în care voi putea să mă ocup de asta. Între piesă și muncă, trebuie să tund arbuștii, să duc covoarele la curățat, să lustruiesc parchetul, să spăl trotuarul cu furtunul. Toată lumea e aici, acum. Poate că vine și Preston. Sunt multe de făcut.

Pornește mașina. Pauză lungă.

Scanned with CamScanner

— Petrecerea... nu te deranjează?

Giselle iese pe verandă și ia una dintre mături. Mă uit la inelul ei, așteptând să tresar, ca de obicei, dar nu mă lovește așa ca atunci, la bibliotecă. Îmi face din mână și mimează că aruncă o minge, apoi ridică din sprâncene. A ajuns la opt dimineața, cu o expresie incertă. Nu știu dacă a mai fost aici de la Ziua Independenței, când l-a cunoscut pe Preston. Cred că se simte foarte vinovată.

Aștept să intre iar în casă înainte să răspund.

— În schema generală, este totuși parte din familia mea. Poate că nu suntem tocmai OK, dar trebuie să rămânem unite. Așa spunea Nana.

— Și Preston? De Ziua Îndrăgostiților erai afectată, adăugă el. Uiți mereu atât de repede, după ce ai ținut la cineva?

— Ce întrebare mai e și asta? mă înfoi eu.

— Una bună.

Pufnesc și mă gândesc la ce a zis Giselle la bibliotecă: dacă l-am iubit cu adevărat, de ce nu i-am zis mamei, sau, cel puțin, de ce nu am cerut explicații?

— Toată lumea din Daisy a știut că s-a combinat cu ea după mine, și e *sora* mea. Cum crezi că m-am simțit?

— Deci doar orgoliul tău a avut de suferit, nu și inima?

De ce pune asemenea întrebări dificile?

— Dacă aveam inima frântă, nu eram de acord cu petrecerea.

— Ba cred că da. Ești o persoană bună. Nu-mi place de el, mârâie. Și mi-e ciudă fiindcă el te vede azi.

— Ești gelos pe fostul meu și pe popă. Nț, nț.

— Te aud zâmbind.

Râd.

Scanned with CamScanner

— OK, deci nu vrei să mă vezi.

— Nu e vorba de asta.

— Deci *vrei*. Mai există și cina... sau, în fine.

Calm, Elena. Apără-ți inima cât poți.

Apare mama, cu Romeo în brațe. L-a îmbrăcat într-un pulover albastru, împletit de mine anul trecut. Mă vede la telefon și îi fac semn că termin într-o clipă.

Mă ignoră și șoptește:

— Elena, camera de cusut este încuiată. Nu vrei să o folosim pentru petrecere? Am putea pune scaune acolo. Giselle crede că vor fi cel puțin o sută de oameni.

Mârâi.

— Ce e? întreabă Jack.

— Nimic. Trebuie să închid.

Apăs tasta fără să-mi iau la revedere și pufnesc, îndreptându-mă înapoi spre casă, cu mama după mine.

— N-am vrut să te întrerup, zice ea, când intrăm în bucătărie.

— E în regulă. Mă uit la ușa camerei de cusut. Nu vreau să folosim camera mea de lucru. Am chestii peste tot, materiale aruncate, mașini greu de mutat. Să o lăsăm așa.

Am vocea fermă și o privesc în ochi.

— Bine. E casa ta, e decizia ta.

Oftez ușurată, iar ea se duce în living.

Două ore mai târziu, lustruiesc casa scării, când aud portiere afară. Să fie Preston? Să fi adus pe cineva? Dar n-a ajuns încă, iar Giselle îi tot trimite mesaje, să vadă dacă vine.

— Topher, poți să vezi cine e? strig, din capul scării.

— Da, Elle!

ed with CamScanner

Aleargă în foaier din bucătărie și deschide ușa din față.

– Căcat! îl aud.

Căcat înseamnă că e ceva important, mai ales pentru că mama sigur l-a auzit. Ies valvârtej din bucătărie, cu cârpa într-o mână și cu un pahar de ceai cu gheață în cealaltă.

Mormăi și trag de tricoul meu cenușiu, cu Daisy Lions, cu siguranță prea gros pentru curățenie, și cobor scările. Mi-aș fi dorit să vorbesc mai mult cu Jack, la telefon. Să fi...

Mătușa Clara e la capătul de jos al scărilor și mă urmează.

– Cine e?

Deschid ușa și ies pe verandă.

Jack, Quinn, Devon și Aiden vorbesc între ei, privindu-mi straturile de flori.

Ce mama naibii?

Încremenesc, înjurând în sinea mea lipsa rujului, cocul aiurea și tenișii mei vechi. Sunt sigură că am praf pe față.

Mama se îndreaptă spre ei, pe trotuar. Topher privește uluit de pe verandă.

– Ești fotbalistul, îl întâmpină ea, privindu-l din cap până în picioare.

Poartă blugi skinny negri, de firmă, care i se lipesc de mușchii coapselor, și o maletă pe sub o cămașă de flanel albastru. La naiba. Oftez. Cum naiba reușește să arate așa de bine în *orice*?

– Da, doamnă. Cred că sunteți mama Elenei. Mă bucur să vă cunosc.

Îi întinde mâna, iar ea i-o strânge, după o pauză.

Scanned with CamScanner

Mă uit spre cer. Doamne, dacă ești acolo, te rog, să se poarte amabil cu el...

— Era și timpul să fim prezentați oficial. Ai plecat în goana mare de la biserică și ai luat-o pe Elena cu tine. A ratat prânzul. Niciodată nu ratează mesele mele. Am pregătit-o pe aceea special pentru ea. Preotul fusese invitat și a fost dezamăgit.

Ba nu! Pentru că-i place Laura!

— Da, îmi pare rău. Elena s-a oferit să mă ducă acasă. A fost o urgență.

Se înroșește și mă privește. Mama îi urmărește privirea, lipsită de expresie.

Asta nu e bine. Asta înseamnă că i se învârt rotițele. Înseamnă...

Ah, cui îi pasă!

Arăt ca naiba!

Îmi frec fața, dând la o parte șuvițele de păr care mi-au căzut din coc.

Mama se uită iar la Jack, cu brațele încrucișate.

— Sunt adevărate lucrurile despre tine de pe internet?

Nu, nu! De ce trebuie ea să treacă mereu la subiect?

Jack își vâră mâinile în buzunare.

— La care parte vă referiți? Sunt multe. Am făcut lucruri de care nu sunt mândru, însă a fost acum multă vreme.

Isteț. E o afirmație care acoperă condusul în stare de ebrietate și petrecerile.

— Cartea aceea pe care a scris-o o fată despre tine. Am citit o parte. E groaznică!

Închid ochii.

Scanned with CamScanner

– Nu, doamnă. Nu este nimic adevărat. Voia doar bani, iar oamenii adoră să vorbească despre mine. Tind să nu răspund, iar asta îi enervează.

– Pentru că ești faimos.

Mama își pune mâinile în șolduri. Poartă pantaloni vechi de trening și un tricou cu emblema roz Cut'N'Curl în față, nu pantalonii eleganți și blazerul obișnuite, însă n-ai zice, după postura regală adoptată.

– Eu doar joc fotbal.

Ah, Jack, te rog. Ești faimos.

– Eu nu am auzit de tine, zice mama. Nu am avut niciodată o echipă în Daisy. Școala e prea mică.

Devon râde.

– Dar de mine ați auzit, doamnă Riley?

Ea își rotește capul spre el, probabil uitându-se ciudat la părul lui, la tatuajele care i se ițesc de sub mâneci și la cerceii negri.

– Nu, dar ești memorabil. Ce culoare are părul tău? Trebuie să vii la mine, o rezolv eu.

El râde iar.

– Devon Walsh, apărător. Mă bucur să o cunosc pe mama Elenei și Gisellei. Aveți niște fete minunate.

Îi ia mâna și o sărută.

Ea clipește.

Tânărul James Bond face un pas în față, numai mușchi și păr blond. Chiar și azi poartă o maletă neagră și blugi negri.

– Eu sunt Quinn, doamnă. Mă ocup de paza lui Jack. Aveți o casă superbă. Ador orașul. Jack ne-a plimbat puțin să vedem ce e de văzut.

Ce e *de văzut*?

– Pază? tresare mama. Doamne. Ai pistol?

Scanned with CamScanner

Quinn râde și se uită la Jack.

— Nu, doamnă. De obicei îi fac cumpărăturile și programul.

— Trebuie să fie plictisitor.

Mamă!

— Mă ține ocupat și nu am probleme, doamnă. Jack și cu mine suntem frați adoptivi.

— Am priceput. Se întoarce spre Aiden. Și tu?

— Aiden Woods. Sunt cel mai bun QB din echipă.

Îi strânge mâna.

— Ai grijă, Alabama, murmură Jack. Ești aici ca să te faci util. Te pot trimite oricând acasă.

Aiden zâmbește docil, arătând cu capul spre Jack.

— El e mai bun decât mine. Deocamdată.

Mama înregistrează totul, bătând din picior, înainte să se întoarcă iar spre Jack. Nu-i văd fața, dar știu că îl măsoară, hotărând dacă-i pe gustul ei. Își amintește tot ce a citit on-line, cartea, și poate momentele de la școala lui Timmy.

Îmi țin respirația și aștept.

Dacă-l face țărănoi...

El se agită de pe un picior pe celălalt, roșind. Ea îl privește fix. Ochii lui se opresc iar la mine, iar eu clatin din cap. *Mama te are în colimator,* spun ochii mei. *Ai grijă!*

Ea expiră lung.

— Despre lucrurile pe care le-am citit... Bârfa e groaznică. Distruge vieți. Oamenii au nevoie de o ocupație mai bună. Apreciez tot ce ai făcut pentru Timmy și Laura. Am auzit că le-ai răscumpărat casa, pe care ea o pierduse când a murit soțul ei. Sunt convinsă că n-ai fost nevoit.

Îmi lucesc ochii. A făcut el asta? De unde știe?

Dar ea știe totul.

Scanned with CamScanner

– Nu mai amâna momentul. Cynthia este înspăimântătoare, mă împinge mătușa Clara de la spate. Ar trebui să cobori până nu îi alungă.

N-ar face-o!

Sau poate că da.

Topher râde din leagăn, unde s-a așezat. Poartă blugi vechi și un tricou cu Queen.

– Domnișoara Clark și Birdie Walker au condus deja de două ori pe lângă casă, de când au ajuns băieții. Ora prânzului în Daisy blochează traficul. Cred că e greu să ratezi un Escalade, un Range Rover și un Maserati roșu. Mă întreb al cui e. Cred că al lui Creastă.

– Mașinile și șoferii lor nu sunt problema! Sunt patru fotbaliști în curtea mea și nu știu de ce, zic eu.

– Da, știu. E minunat, rânjește el. N-am mai avut atâta agitație aici de... niciodată. Ar trebui să-mi aduc jurnalul, să notez. Bun material. Poate fac niște poze. Deși ai lăsat plăcinta la el acasă și ar trebui să îl urăsc pentru asta.

– Nu te clintești de-aici. S-ar putea să am nevoie de tine.

Cobor scările spre mama, dar rămân niţel în urmă, ezitând. Mă prefac că îmi leg un șiret. Aștept să văd cum se descurcă Jack cu mama și viceversa.

De ce este el aici?

De ce sunt atât de agitată?

Mama se uită la cei patru.

– De ce ați venit?

Parcă mi-ar citi gândurile. Doamne, să fie adevărat că te transformi în mama ta, când îmbătrânești? Sper că nu.

Jack zâmbește.

Scanned with CamScanner

— Ca să muncim. Elena a zis că vă pregătiți de o petrecere, și că are multe de făcut. A spus că nu poate lua cina cu mine.

Mă ridic. Mă înroșesc. Cum îndrăznește să îi spună așa ceva? Nu știe că, odată ce știe că noi... orice am face noi... nu-i va da pace?

— Dacă nu are timp de cină, are oricând timp pentru prânzul de duminică, declară ea.

Ai căzut în capcană! Mă uit urât la Jack.

Giselle și mătușa Clara apar lângă mine. Sunt în trening, nemachiate, cu părul aiurea. Măcar nu sunt singură.

— Vă auzim de pe verandă. Ce se întâmplă? spune Giselle.

— Zeii ne-au răspuns rugăciunilor și ne-au binecuvântat cu priveliști de vis. Mușchi mari și fețe chipeșe, murmură mătușa Clara, aranjându-și părul.

Giselle tresare.

— Preston nu vine. Spune că lucrează târziu.

Sâmbăta? Când știe că avem nevoie de ajutor? Mă încrunt.

— Lucrează mult în weekenduri? șoptesc, cu ochii la cei patru bărbați.

Giselle dă din cap, ezitând.

— Este nou în firmă.

— I-ai zis lui Jack că nu iei cina cu el? Dar trebuie să mănânci, Elena. Mătușa Clara chicotește. M-am dus târziu la culcare, deci să nu crezi că n-am văzut că mașina ta *nu era* pe alee.

N-am niciun pic de intimitate. Niciodată.

Îi dau un cot.

Scanned with CamScanner

— Ți-am spus că l-am chemat pe Scotty să vină să curețe covoarele orientale? Are un aparat special. Poate că ajunge și pe la tine, să facă și acolo *curățenie*.

Face ochii mari.

— N-ai făcut așa ceva!

Mă uit la telefon să văd cât e ceasul.

— Ajunge curând. A fost încântat, chiar s-a oferit să facă asta pe gratis, mai ales când i-am zis că ești și tu aici și ne ajuți.

— Îți pun șoricioaică în ceai, șoptește ea.

Eu râd.

Giselle oftează.

— Toată lumea știe că sunteți împreună. Nu știu de ce nu oficializați odată totul, mătușă Clara.

Ea pufnește.

— Sunt cu zece ani mai în vârstă decât el! Este ridicol. Toată lumea va crede că sunt o... Se uită la cămașa pe care o poartă. La naiba. Acum trebuie să mă schimb înainte să ajungă.

O apuc de braț, înainte să o ia spre casă.

— În niciun caz. Toate arătăm ca niște chestii târâte în casă de Romeo. N-o să spargi gașca.

— Așa este. Nu vreau să ratez o secundă. Sunt curioasă dacă maică-ta le va spune băieților ce să facă, sau dacă Jack va prelua frâiele. Îi place să conducă, îmi dau seama.

Ne uităm iar la grup. Se îndreaptă spre Escalade-ul lui Jack, cu mama pe urmele lor.

— Jack are un furtun, murmură Giselle, când el îl scoate din spatele mașinii.

Scanned with CamScanner

— Şi o foarfecă de tuns garduri, care pare recent cumpărată de la Home Depot, zice mătuşa Clara, oftând. Elena, crezi că a cumpărat-o pentru noi?

— Am una perfect funcţională, mormăi eu. În magazie.

— Cine e tipul blond? Nu e fotbalist, zice Topher, de cealaltă parte a mea.

Cred că l-a acaparat curiozitatea.

— Quinn. Fratele adoptiv al lui Jack.

— Drăguţ, zice el, apropiindu-se de bărbaţi şi prezentându-se lui Aiden şi lui Quinn.

Mama se uită spre noi.

— Elena? Ai de gând să îi saluţi?

Unde-ţi sunt manierele? scrie pe faţa ei. Da, da.

Giselle mă ia de un braţ, mătuşa Clara de celălalt şi ne apropiem de ei câteşitrele. Gaşca de Fete din Daisy.

Jack mă priveşte, cu un tremur pe buze.

— Elena. Mă bucur să te văd.

Se bucură? Serios? M-a avut în toate felurile noaptea trecută! Corpul meu îşi aminteşte.

— Drăguţ din partea voastră că aţi venit să ajutaţi, zic eu, vag.

— M-am gândit că aveţi nevoie, iar băieţii n-aveau nimic de făcut.

— Am putea să ne uităm la înregistrări, mormăie Aiden, dar Jack îl loveşte în braţ.

— Răbdarea este o virtute, Alabama. Ia foarfeca şi apucă-te. Faci condiţie fizică. Încerci să ţii pasul cu mine la sală, dar eşti slab. Ai nevoie de ajutor?

— Nu. Aiden ia foarfeca şi pleacă, cu ea pe umăr. Îmi eşti dator, şi nu doar pentru asta.

Scanned with CamScanner

— Ce să mai facem, Jack? întreabă Devon, iar Jack se uită la casă și începe să le dea ordine. Spală trotuarul și veranda din față. Arată spre ceilalți. Quinn, tu și Topher vă ocupați de frunzele din curte. Sunt convins că Elena are greble. Poate spălați și ferestrele la exterior.

— Greblele sunt în magazie. Topher știe unde, zic.

Cred că ar trebui să mă alătur.

— Verificați și în curtea din spate. Strângeți frunzele în saci de gunoi, continuă Jack.

Când ei pleacă, eu mă apropii, netezindu-mi părul, deși nu mă ajută.

— Mersi că ați venit. Dar nu era cazul.

I se ridică colțurile buzelor.

Stăm și ne uităm. Înghit. Nu mă uit la mama, dar știu că ea se uită la noi.

— Elena, adu niște băuturi, îmi spune ea. Avem ceai cu gheață, apă, ori Sun Drop, de la Cut'N'Curl. Am închis azi, dar uite cheia mea. Mi-o vâră în mână. Ia-l pe Jack să te ajute să le duci.

— Sigur, încuviințează el, cu ochii la mine. Nu cred că s-a uitat în altă parte. N-am băut niciodată Sun Drop, murmură.

— Suc cu aromă de citrice. Dă dependență. Este îmbuteliat în Tennessee, zic eu.

Mama se uită urât la el.

— Pentru că ești yankeu. În Sud, bem mereu. Ai auzit ce-am zis despre prânzul de mâine. Vii?

Jack se oprește, roșind.

— Apreciez invitația, dar...

Se uită la mine. Eu ridic din umeri. Este problema ta, prietene.

— Am deja planuri, zice el.

Scanned with CamScanner

Mă încrunt. Serios? Este extrasezon.

Dar știu ce înseamnă.

Vrea puțin, nu totul deodată.

Înțeleg și e în regulă.

E foarte în regulă.

— Data viitoare. Haideți, nu mai căscați ochii unul la altul. Termin eu scara. Puteți lucra pe veranda acoperită, când vă întoarceți.

Mă simt ca o adolescentă care primește indicații. Doamne, e casa *mea*. Bine.

Mă duc spre salonul de vizavi, cu Jack după mine.

Ah, de ce nu m-am dat cu ruj?

— Ești supărată? întreabă el încet.

Îi arunc o privire, apoi mă uit la drum.

— Că ai venit?

El dă din cap.

— Nu. Doar credeam că ne vedem luni, la repetiții.

Se încruntă.

— Nu l-am văzut pe Preston.

— De asta ai venit? Să îți marchezi teritoriul?

— Parțial. În plus, voiam să văd unde stai.

— Sunt chiar la drumul mare. Toată lumea știe.

— E o casă frumoasă.

— Mulțumesc. Mai sunt multe de făcut: vreau să modernizez bucătăria, să refac parchetul, să construiesc un garaj. Asta urmează.

— Fain.

Conversația noastră e atât de... banală! Ce am?

În plus, sunt iritată fiindcă a refuzat invitația mamei.

Las-o baltă, Elena.

Scanned with CamScanner

Mă duc spre ușa salonului, o descui și intru. După ce aprind luminile, mă duc la frigiderul alb și iau una dintre cutiile de carton de pe el, ca să pun băuturile în ea.

Jack e în spatele meu.

— Te uiți la mine, Elena? Nu trebuia să vin? Am vrut să te văd și mi s-a părut că ai nevoie de ajutor.

Închid ochii. Nu doar că e minunat când vine vorba de orgasme, dar e și bun.

Dar... sunt parțial îngrozită.

Îmi va pătrunde în inimă.

O va frânge într-un milion de bucățele.

— Da. Mă bucur că ai venit.

Mă răsucesc, iar el s-a apropiat și mă încolțește.

Îmi șterge obrazul.

— Ai mizerie pe față.

— Am șters praful.

Coatele lui se sprijină de frigider, de o parte și de alta a mea, iar el mă privește în ochi.

— Nu pot să cred că m-ai lăsat... și apoi mi-ai închis. Nimeni nu se poartă așa cu mine.

Mă prefac încrezătoare, când nu sunt.

— M-am gândit că meriți, pentru dimineața în care m-ai lăsat singură.

Lasă capul în jos, cu nasul lipit de gâtul meu.

— De asemenea, mi-ai lăsat o vânătaie pe gât. De aceea port această maletă oribilă. N-am vrut s-o vadă mama ta.

— Jack...

El îmi sărută urechea, iar dinții lui îmi mușcă lobul.

— Da, zi-o din nou, răgușită, și poate te iert că m-ai lăsat...

Scanned with CamScanner

Pieptul lui se lipeşte de al meu.

— Îmi place de mama ta. E aprigă. Nu mă mir c-ai ieşit atât de sălbatică, demon mic.

— Nu sunt sălbatică! Sunt bibliotecară.

— Tot repeţi asta, dar ai vână, şi îmi place. Mâna lui îmi alunecă pe şold. Asta am vrut când m-am trezit. Pe tine în braţele mele. Pe mine înăuntrul tău. Aş fi putut scoate cătuşele. Ai ratat şansa.

— Am şi eu cătuşe. Sunt roz, pufoase.

— Femeie nebună.

— Ar trebui să scapi de parul din pantaloni, înainte să plecăm, şoptesc.

— Vom face curat şi frumos la tine, Elena. Şi când pleacă toţi, o să-ţi fac chestii porcoase în patul tău. E unul dintre acelea de modă veche, înălţat?

— Nu, este nou, king size.

Îmi desface părul şi se uită la mine.

— Îţi ador părul. Culoarea. Lungimea.

— Trebuie să-l prind iar. Nu putem face asta la salon.

— Vreau doar să te sărut.

— Aha. Nu cunosc niciun bărbat căruia să-i placă atât de mult să sărute. Mi se încâlcesc mâinile în părul lui. Acum, gata cu vorba. Cred că mama ne cronometrează. Dacă stăm prea mult, vine peste noi.

El râde şi mă sărută, gemând când ni se ating buzele.

Sunt din nou pierdută.

Cum o să-i dau drumul, când se termină totul?

Scanned with CamScanner

Capitolul 27

JACK

Îmi îndes o șapcă Tigers pe cap și ies din SUV, deschizând ușa de la Pizzeria lui Leo, locul despre care Elena a jurat că-i cel mai bun din oraș pentru mâncare la pachet. Intru pe ușă și mă uit în jur. E foarte plin, pentru ora nouă seara, într-o sâmbătă dintr-un orășel, dar ea moare de foame după munca de azi. Rânjesc, fără niciun motiv, decât că trebuie să o hrănesc, și dacă pizza vrea...

Câțiva clienți îmi sunt cunoscuți de la școală. Se uită la mine cu ochi mari și îmi fac din mână. Sunt prietenoși, dar nu sar pe mine. Îmi place. Le răspund. Nu mă simt în stare de conversații. Vreau doar să ajung înapoi la ea.

— Aveți pâine cu usturoi? întreb, amintindu-mi că o adoră.

Casiera este o fată cu aparat dentar, care poartă o șapcă și un șort cu emblema firmei. Se uită la mine și aproape leșină.

— Da. Sunt șase într-o porție.

Clipește repede.

— Așa. Două porții. O pizza mare cu brânză, o pizza mare supremă și o pizza mare cu pepperoni.

La naiba, probabil e prea mult doar pentru noi, dar nu știu ce-i place. Am lăsat-o acasă, întinsă pe canapea, cu porcușorul ăla în brațe și cu pleoapele grele. A jurat

Scanned with CamScanner

că doar ațipește puțin. Zâmbesc. Ar face bine, fiindcă am planuri.

— Altceva? întreabă fata.

Mă uit în jos, să-mi scot portofelul, obișnuit cu atenția avidă. Dar tot mi se pare ciudat.

— Aveți desert?

— Avem tarte cu ciocolată, de casă. Soția proprietarului le face în fiecare vineri. De obicei, se terminau până acum. Ne-au mai rămas trei.

— Puneți-le și pe acelea.

Îmi spune totalul și îmi trec cardul prin POS.

Ea mi-l dă înapoi.

— Sunteți Jack Hawke?

Așa. Zâmbesc și ridic privirea.

— Da.

— V-am văzut azi la TV.

— Sper c-a fost de bine.

Probabil nu a fost.

Ea își ridică ochelarii pe nas, iar eu mă gândesc imediat la Elena. Ar fi putut fi ea, acum o vreme, o adolescentă care lucra la pizzerie, așteptând să înceapă facultatea. Mă întreb cum era în liceu. Pun pariu că era o tocilară. Timidă, și totuși nu. Sălbatică. Dar fără s-o arate. Cred că se ocupa de albume sau de bibliotecă, conducând cu un pumn de fier. Aș vrea să o fi cunoscut atunci. Doamne, pe cine păcălesc? Nici nu mi-ar fi aruncat o privire. Fotbalist. Nu vorbeam decât dacă trebuia.

— La *The Today Show*, de dimineață, ediția de weekend, zice casiera.

— Despre ce-a fost?

— Un clip cu dumneavoastră fugind cu o fată în brațe. Turna cu găleata și v-ați adăpostit la un hotel. Era

Scanned with CamScanner

și o poză care semăna cu dumneavoastră și cu domnișoara Riley într-o brutărie.

La naiba. Ar fi trebuit să mă aștept.

— Pot să vă cer un autograf?

— Da.

Am mintea departe când semnez șervețelul.

Inspir adânc. Trebuie să o avertizez pe Elena. Tresar. Nu îmi place să o expun așa. Dacă încep să apară reporteri... La naiba, mă mir că nu au apărut deja, din cauza piesei, dar, de la prima poză cu mine și cu Timmy, s-au făcut nevăzuți. Nu există interes pe termen lung pentru o poveste pozitivă, nu pentru ticăloșii ăia. Poate că am pornit asta cu intenția de a-mi spăla imaginea, dar îmi place de Timmy și de Laura. Sunt oameni autentici.

Cu pizza și restul comenzii în mâinile mele, intru în mașină. Îmi sună telefonul.

— Ce este? îl întreb pe Aiden.

A plecat de la Elena în jur de ora două, ca să se pregătească pentru întâlnirea cu Sophia. Cred c-a plecat devreme de la gală, dacă mă sună deja.

— Așa saluți tu?

— Zi-mi ce a spus.

Strâng volanul în mâini și îmi dau seama că amenințarea articolului din *Cosmo* mă apasă mai greu decât credeam.

Oftează prelung.

— Sophia e sexy, omule. Rău.

—. Aha.

— I-am plăcut.

— Treci la subiect, Alabama, zic, deja furios, și nu fiindcă mi-ar păsa c-a fost cu ea, ci pentru că știu că mă manipulează.

Scanned with CamScanner

— Uite ce, ne-am distrat. Am cinat, am dansat. Dar a zis că vrea să te vadă și că semnează ce vrei tu.

Mă sprijin de tetieră.

— Ai eșuat, Alabama.

— Ba nu! Am făcut tot ce ai zis, omule. Dar vrea să te vadă pe tine.

Înjur. A fost oricum o idee aiurea. Instinctul îmi spunea că nu va fi mulțumită până ce nu va da ochii cu mine și nu va spune ce are de spus.

— Adică nu mă ajuți? Haide, băi. Mi-am folosit toate farmecele și am lopeți. Femeile mă adoră. M-am străduit...

Închid și îl sun pe Lawrence.

— Hei, ce faci? Am încercat să te sun. Ai văzut clipul cu tine și cu Elena? Deloc rău. Foarte cavaleresc. Aștept încă semnătura ei...

— Lasă asta. Vorbește cu avocații și trimiteți cel mai solid acord de confidențialitate pe care-l puteți gândi Sophiei. N-o să mai zică nicio vorbă despre mine cât trăiește. Acum, Lawrence. Vreau să se termine cu asta. Spune-i că semnează și mă văd cu ea. Să spună ce are de spus. Apoi gata, ai priceput?

Îl aud foșnind, probabil notând.

— Gata. Oftează. Știu cât detești asta. Scuze, omule. Ești sigur că te descurci?

Îmi trosnește maxilarul. Nu știu cum va fi să o revăd.

Dar vreau să scap de ea, pentru totdeauna.

În plus, simt un ghem în stomac când mi-i imaginez pe Elena, împreună cu prietenii și familia, citind rahaturile pe care le-ar mai scrie Sophia. Acum, că reporterii știu cum arată Elena, vor obține curând și numele ei, și dacă o hărțuiesc, dacă-i sapă în trecut, dacă găsesc faza cu lenjeria?

Scanned with CamScanner

Parchez în faţa casei Elenei. Maşina lui Topher lipseşte. S-a dus cu Devon şi Quinn la Razor. Sunt sigur că a vrut să ne lase singuri.

Muzica lui Taylor Swift urlă dintr-o boxă, când mă apropii de uşă, şi Romeo iese dintr-un cort mic din living şi se uită la mine. Nu sunt sigur ce simt faţă de el. O urmăreşte peste tot pe Elena şi îmi strecoară ocheade.

— Salut, zic. Unde-i maică-ta?

Intru în bucătăria spaţioasă şi pun mâncarea pe insulă. Romeo rămâne la uşă, privindu-mă.

— Vrei nişte pâine cu usturoi, porcuşorule?

Scot una şi o ţin între degete.

Râtul lui freamătă.

— Nu? Muşc o bucată mare. E atât de bună, mmm.

El se apropie încetişor, cu ochii la pâine.

— Poţi mânca asta, nu? întreb şi mă aplec să îl scarpin pe cap.

Dă-mi, dă-mi, zic ochii lui căprui.

Îi apropii pâinea de gură, nesigur în privinţa dinţilor. O înşfacă mai repede decât credeam c-ar putea, iar eu tresar şi cad în fund. Îmi aruncă o privire condescendentă – *amatorule* – şi aleargă înapoi în living.

Se aude un hohot şi ridic privirea spre Elena, care tocmai a intrat, cu părul ud, purtând pantaloni lungi de pijama, cu unicorni, şi un maiou.

— Ţi-e teamă de Romeo?

— Nu. M-a speriat. M-a prins cu dinţii.

— Încercai să îl mituieşti cu pâine?

Mă ridic, pufnind.

— Nu.

Se apropie de pizza, ia o felie de supremă, muşcă şi mestecă.

Scanned with CamScanner

— Doamne, ce bună e.

Se apropie de dulap și scoate farfurii, ia șervețele, ia sucuri din frigider. O privesc cum se mișcă, unduind din șolduri, naturală. Se așază pe un scaun și pune mâna pe cel de lângă ea.

— Hai să mâncăm. Mulțumesc pentru astăzi. Ați făcut totul foarte repede și mi-ați făcut cadou o groază de timp.

Sunt agitat când o privesc. Nu vreau să se sfârșească momentul, dar trebuie să-i spun despre Sophia.

Rahat. Nu vreau.

Iau o felie de pizza și mănânc, cu capul vraiște.

Cum se va simți Elena dacă-i zic că mă văd cu Sophia? Se va panica?

Ce naiba suntem?

Chiar trebuie să-i spun?

O să-i spună cineva.

Doamne, ce zi mișto a fost.

Chiar trebuie să o stric?

Ea râde, cu ochii la mine.

— Ce? întreb.

Ea bea dintr-un Sun Drop.

— Ești conștient că fredonezi Taylor Swift?

Ridic capul.

— „You Belong With Me"?

— La naiba, știi și cum se cheamă, râde ea. Cântec de liceu, despre o fată care-l vrea pe băiatul care se vede cu o majoretă.

— Chiar mă gândeam cum erai tu în liceu.

— Tocilară la greu.

— Știam eu. Nu te-ai fi uitat la mine.

Scanned with CamScanner

– Ah, ba da. Rânjește spre mine. Cântă-mi.

Îmi dau ochii peste cap.

– Nu poate omul să mănânce liniștit? De ce vrei să cânt? Am o voce groaznică.

– Cântă! Cântă! lovește ea cu pumnul în insulă.

– La naiba, femeie. Nu. Genunchii au fost o situație specială. Cum sunt?

– Bine. Te rog, Jack. Te rog frumos. Promit că fac tot ce vrei mai târziu...

Ochii ei sclipesc șăgalnic, și sunt pierdut.

Pun jos pizza și preiau refrenul, cântând împreună cu Taylor, care zice despre băiatul cu blugi prespălați și despre fata care-l vrea, chiar dacă el e cu altă fată, pentru că prima îl înțelege. Știe care sunt melodiile lui favorite și care-i sunt visele, și vrea ca el să o vadă *pe ea*.

Elena mă privește cu lăcomie. Ar trebui să mă simt ca un idiot. Dar nu e așa.

Este ea, și...

Mă înțelege.

Pot să fredonez Taylor Swift toată ziua, și ea va fi singura persoană care va ști.

Câteva momente de tăcere trec între noi, după ce termin. Combina începe altă melodie.

Ea se uită la mine, de parcă...

Nu vreau să o fac să sufere.

– Elena, trebuie să-ți spun ceva.

Se oprește și se încruntă. Ia altă felie de pizza.

– Pare grav.

– O să mă văd curând cu Sophia.

Ochii ei sclipesc. E lipsită de expresie.

– Încă mai vorbești cu ea?

Scanned with CamScanner

— Nu. Nu vreau să o mai văd niciodată, dar ea vrea să ne vedem. Spune că va semna un document prin care promite să nu mai vorbească despre mine. Este singurul motiv. A vrut să mă duc cu ea la o gală, dar l-am trimis pe Aiden în locul meu. Trebuia să... în fine. Cu mine vrea ea să vorbească.

— Ah, de aceea ai refuzat invitația la prânzul de mâine?

Își tamponează gura cu un șervețel și se ridică.

Mă opresc și mă strâmb. Nu, doar că a fost... prea mult, prea repede.

Nu pot să-i spun asta, așa că zic:

— Nu vreau să o văd. Știi, nu?

Bucătăria se umple de tensiune, iar eu înghit, văzându-i ezitarea de pe chip, distanțarea care...

— Elena, dacă nu vorbesc cu ea, cine știe cu ce idei mai vine? Amenință cu povestea aceea despre avort, și nu vreau să-ți faci idei greșite, când o să citești, sau...

— Ai iubit-o, Jack?

Îmi ling buzele și mă gândesc.

— Nu.

— Ai ezitat.

— Păi, ne vedeam. Venea la meciuri și la petreceri. Am *ținut* la ea.

— Ai fost vreodată cu o fată fără de care să nu poți trăi? La facultate, poate?

— N-am avut niciodată timp. N-am vrut să mă implic. Fotbalul a fost mereu pe primul loc.

Fața ei se închide mai mult, iar ea coboară ochii spre pizza.

— Am înțeles.

— Ești supărată?

Scanned with CamScanner

Ea bate darabana în insulă, gândindu-se, apoi se uită la mine.

— Nu sunt supărată că te vezi cu ea. Te-a trădat.

Mulțumesc Cerului!

— Am trecut peste.

Zâmbește trist.

— Da, știu. Lași fetele în urmă și nu îți mai pasă.

Mă încrunt. Nu-mi place tonul ei.

— Elena, putem uita de Sophia?

— Sigur. Îi tremură mâinile când închide cutiile de pizza și ne ia farfuriile. Se uită la mine. Ce se întâmplă cu noi când se termină piesa?

Mă încrunt. Nu știu.

O să mai vrea să mă vadă?

Se va plictisi oare de rezervele mele?

— Putem vorbi despre asta mai târziu. Avem nevoie de timp.

Nu știu ce să spun altceva, dar m-a cuprins o teamă groaznică.

Ea trage de un șervețel.

— Ești sigură că ești OK?

Atârn de un fir de ață. Îi cercetez chipul lipsit de expresie și mă întreb ce aș putea să mai spun. Mi se pare că s-a împuținat aerul și mă tem că mă va trimite la plimbare.

La naiba.

Mă duc la ea și o iau de mână.

— Când o văd, mă voi gândi la tine. Doar la tine. Chiar și când o să fie în fața mea. Am... *încredere* în tine, Elena.

— Chiar ai?

Scanned with CamScanner

Am. Este o încredere forțată și fragilă, dar prezentă. Altfel n-aș fi făcut sex cu ea fără prezervativ și nici n-aș fi apărut azi aici. Dacă n-aveam încredere în ea, aș fi fost ferm în privința acordului, dar am renunțat.

— Nu o vreau.

— Nu îmi fac griji în privința ei, Jack.

Atunci de ce pare atât de... aiurea?

Are nevoie de asigurări, Jack. De...

Dar...

Nu. Nu pot vorbi despre *sentimente*.

E prea repede!

Este ridicol și nebunesc să cred că poate sunt...

Termină. Ia-o încet. *Încet*.

Așa că-mi ignor gândurile și fac ce merge. Îi ridic capul și o sărut, lung, apăsat. Ea se retrage, cu mâinile pe pieptul meu, cu ochii mari, în nuanțele mării, prinși într-ai mei.

Îmi lipesc fruntea de a ei.

— Iubito, nu o lăsa să-ți intre în cap. *Te rog* să mă săruți.

— Nu ea este în capul meu, ci tu.

Deschide gura să mai spună ceva, dar doar expiră prelung.

Stăm acolo. Ea se gândește. Eu sunt stresat. Nu vreau să stric totul.

Ea pare să ia o decizie, zâmbește, își împletește mâinile în părul meu, se ridică pe vârfuri și mă sărută. Eu gem, adâncind sărutul, sperând să înțeleagă ce simt pentru ea așa, cu ea în brațele mele. O iau în brațe și, fără să-mi separ gura de a ei, mă îndrept spre dormitor.

Scanned with CamScanner

Capitolul 28

JACK

Trei zile mai târziu, intru în Milano's la trei după-amiaza. Locul este pustiu – lumea de la prânz a plecat, iar cei care ies devreme la cină nu au ajuns încă. Totul, potrivit planului.

Bernie, managerul, arată spre masa mea obișnuită, din spate.

— Invitata dumneavoastră a ajuns deja.

Mă strâmb. Bineînțeles.

Mă duc în spate și-i văd pe Lawrence și pe avocatul meu, în zona barului. Le fac un semn din cap. Am nevoie de martori, în caz că merge prost. Lawrence a făcut rost de hârtii de la Sophia ieri, semnate și perfecte. Chiar e posibil să fi trecut peste toate rahaturile?

Am vorbit la telefon, iar Lawrence a sugerat că, dacă tot aveam contractul, aș putea să nu apar, însă nu-mi stă în fire. Sunt om de cuvânt, și poate o părticică din mine vrea să o revadă și să primească o confirmare.

Ea se ridică, văzându-mă, elegantă și înaltă într-o rochie roșie, scurtă, cu un decolteu adânc. Părul ei blond spre alb este lung și ondulat, fața ei, perfect machiată, buzele curbate într-un zâmbet cunoscător. Are un lănțișor de argint în jurul gâtului, cu două diamante perfecte agățate de el. Șic, fără ostentație. Scump. Ar trebui să știu, căci eu i

Scanned with CamScanner

l-am cumpărat, de ziua ei. Ne-am despărțit patru luni mai târziu. Mă apasă amărăciunea și eu inspir adânc.

— Jack! A trecut prea multă vreme, zice ea, zâmbind larg, și încearcă să mă îmbrățișeze, apăsându-și sânii de jacheta mea de costum.

Are o sclipire fragilă în ochi, parțial sfidare... parțial altceva.

O desprind de mine.

— Te rog să iei loc.

Ea se bosumflă, șezând.

— Atât de rece, Jack. Mă așteptam, dar m-am gândit că poate vei fi măcar nițel bucuros să mă vezi.

Scrâșnesc din dinți. Cred că zâmbesc însă, fiindcă îmi răspunde.

— Știam că vei veni. Aiden a fost tare amabil, dar tu... Ea râde cristalin. Știm cu toții că era de multă vreme cazul.

Ridic o sprânceană. Era? Aș fi fost bucuros să nu o mai văd niciodată.

Ea își soarbe vinul alb, gânditoare, privindu-mă cu ochi inteligenți. O privesc și eu, lipsit de expresie. Este singura fiică a unor părinți înstăriți, care au răsfățat-o. Lumea ei este condusă de statut și de putere. Ar fi trebuit să văd dincolo de fața ei frumoasă, să văd fata superficială, dar când am cunoscut-o mi s-a părut autentică. Era vivace și avea o personalitate extravertită, umplea golurile când nu simțeam eu nevoia să vorbesc. Omenii gravitau spre ea, spre râsul ei molipsitor, spre zâmbetul ei, iar eu le-am luat drept sincere.

— Așa este. Am ajuns la mila ta.

— Am semnat hârtiile. Nu voi mai spune o vorbă despre tine.

— Așa este.

— Nu vrei să știi de ce?

Scanned with CamScanner

– Am renunțat să mai încerc să înțeleg când ai publicat cartea, Sophia.

– Pentru bani, evident. Jumătate de milion pentru carte. Se oprește, cu degetele desenând cercuri în jurul paharului de vin. Eram supărată pe tine, Jack. Voiam angajament.

Ochii ei căprui se uită lung la mine.

– Da.

– Apoi, l-am cunoscut pe Rodney.

– Am auzit că s-a dus naibii.

Ea ridică din umeri.

– Nu e nici pe departe superstarul care ești tu, dar m-a ținut în priză. Acum mă vrea înapoi, să știi.

– E bine să ai opțiuni.

Ea își dă o șuviță peste umăr.

– Nu este ca tine, dar cred că mă iubește.

– Grozav. Pune laba pe el. Nu asta vrei? Să te căsătorești cu un sportiv profesionist? Să ai bani și stilul acela de viață?

Ochii ei sunt plini de remușcări.

– Am vrut asta cu tine, dar tu nu m-ai lăsat, Jack.

Așa este. N-a fost niciodată la mine acasă. Nici la Lucy. N-am împărtășit nimic profund cu ea. Am petrecut un an împreună. Ceva nu e în regulă cu asta, dar încerc să uit.

– Ai niște probleme grave de angajament, Jack. Oftează, privindu-mi umerii. Cred că e dificil și cam trist să nu ai curajul să fii total devotat cuiva.

Cuvintele ei mă ustură, fiindcă știu că sunt adevărate.

Oftează prelung și lasă umerii în jos.

– Aș vrea... să fi mers între noi.

Scanned with CamScanner

— Atunci, de ce toate minciunile? De ce vrei să vorbeşti cu mine, Sophia? Te-ai răzbunat cu acea carte. Nu credeam că mai avem ce discuta.

Ia o gură de vin. Cu un început de lacrimi în ochi, îi ridică spre mine.

— Jack, cum poţi fi imun la ce am avut? Te-am *iubit*.

Înghite în sec şi pe obraz îi alunecă o lacrimă. Părând jenată, îşi flutură mâinile şi pleacă fruntea, căutând şervetele în poşetă.

Inspir, auzind asta. Mi-a mai aruncat cuvintele acelea de câteva ori, mai ales în ultimele luni de relaţie, cu faţa ei mereu implorând să îi întorc sentimentele, dar eu nu am făcut-o niciodată. Am fost bun cu ea, i-am oferit timp şi devotament, şi nu m-am uitat la altcineva. Recunosc că, poate, aş fi ajuns să o iubesc, *dacă* ar fi fost persoana care credeam că era.

Şi totuşi.

Să o aud spunând că *m-a iubit* mă face să mă simt incomod. A spus că am probleme de angajament, şi are dreptate, şi o parte din mine ştie că este ceva mai profund decât faptul că oamenii m-au trădat şi mi-au folosit succesul pentru propriul câştig. Toate sentimentele mele de nesiguranţă duc la mama şi la Harvey. Iubirea înseamnă să te faci vulnerabil. Înseamnă să dai putere cuiva să te rănească. Cine are nevoie de *aşa ceva*?

Oare incapacitatea mea de a-mi lua angajamente a fost cauza răului pe care mi l-a făcut Sophia? Nu.

A făcut ea singură asta. A ales. Este superficială, şi când nu funcţionează cum vrea ea, găseşte o cale de a face lucrurile să meargă.

— Minciunile nu înseamnă iubire, Sophia. Ai vrut să mă manipulezi când ai plecat. Ai crezut că, dacă mă părăseşti pentru Rodney, asta mă va îndemna la acţiune. Dar n-a fost aşa. Şi, când n-a fost de ajuns, m-ai rănit. Ştiai cât de mult ţin la viaţa mea privată.

Scanned with CamScanner

Mă gândesc la Elena. Nu e mincinoasă. N-ar face așa ceva.

Sophia clatină din cap.

— Îmi pare rău. Familia mea detestă toată atenția pe care am atras-o, la fel și Rodney.

Sunt surprins.

Mă așez mai bine și mă încrunt, încercând să o citesc.

Ea se întinde să îmi atingă brațul, iar eu mă retrag.

— Ce vrei? întreb, aspru. O încheiere?

Ea își trage nasul și își tamponează ochii.

— Nu știu. Poate. Doar că... am fost împreună un an, și n-ai avut niciodată o iubită pentru atâta vreme. Am renunțat prea repede la tine, Jack. Ar fi trebuit să am răbdare. Trebuia să te văd, ca să-mi dau seama dacă... dacă...

— Ce? întreb.

Ea tresare.

— Dacă mai simți ceva pentru mine. Dacă putem trece peste și merge mai departe, și poate să ne mai vedem.

Casc gura.

— Glumești?

Ea își mușcă buza.

— Nu. Știu că nu te-ai văzut cu nimeni de la mine încoace, exceptând clipul acela cu tine și cu o fată. Doar că voiam să... Inspiră adânc și se uită la mine. Jack, încă vreau să fiu cu tine.

Ce? Mă cuprinde confuzia. Chiar crede că ar fi atât de ușor? Mi-a *distrus* încrederea.

— Dacă am fi din nou împreună, ce ai face dacă te-ar întreba lumea cum de te-ai împăcat cu bărbatul care te-a *lovit*?

— M-am gândit la asta. Sunt dispusă să recunosc că nu a fost adevărat.

Scanned with CamScanner

— Și crezi că e tot ce-i necesar ca lumea să uite?

Ea încuviințează, aplecându-se spre mine. Parfumul ei mă învăluie, puternic, floral, cu o urmă de iasomie. Eu i l-am cumpărat.

— Da. Pot să spun că am fost supărată fiindcă ne despărțiserăm. Pot să-mi asum, Jack. Pentru tine.

— Ar putea fi sfârșitul carierei tale de model, după ce lumea află că ești mincinoasă.

Se apleacă mai aproape, iar degetul ei îmi mângâie mâna. Mi-o retrag și ea se strâmbă.

— Am 28 de ani. Cariera de model nu este veșnică. Cine știe, poate că orice veste devine o veste bună pentru mine. Pot să o sucesc cum vreau eu. În plus, ar fi grozav pentru tine, iar asta face totul să merite pentru mine. Fanii ar mânca pe pâine o poveste despre împăcarea noastră. Te iubesc, Jackie. Vreau să fiu cu tine, în condițiile tale.

Mă scârbește numele de alint.

— Mă văd cu cineva.

Ea încremenește, cu o privire de parcă aș fi plesnit-o. Câteva momente de tăcere trec, în timp ce noi ne privim lung.

— Nu ești îndrăgostit de ea, că n-ai fi venit. Ai vrut să mă vezi.

— Am venit fiindcă am spus că voi veni.

Ea privește în jos, spre masă, apoi din nou la mine, cu ochi rugători.

— Jack, am avut ceva frumos împreună. Dacă-mi dai o șansă, mă poți ierta. Știu că ai o inimă mare. Putem să o luăm de la capăt, și vei vedea că vorbesc serios. Vreau asta. Să fiu o persoană mai bună. Nu vreau căsătorie. Nu vreau decât șansa de a fi cu tine.

Dorința ei de a se expune așa mă face să casc gura din nou. Am venit aici crezând că poate va dori să mă amenințe din nou cu ceva, dar acum văd că...

Scanned with CamScanner

Expir prelung și îmi dau seama de ceva ce nu știam.

Am rănit-o, mai mult decât crezusem, chiar dacă am încercat să nu o fac. Cu distanța mea. Cu zidurile mele. Cu refuzul meu de a spune cuvinte de iubire.

Văd dovada pe fața ei neliniștită.

Mă iubește, cât poate o persoană ca ea.

Mă opresc. Cât de diferită ar fi fost relația noastră dacă i-aș fi oferit mai mult din mine? Am mai fi fost împreună?

Mă roade un gând: *N-o să-i faci rău Elenei la fel cum i-ai făcut Sophiei?*

Nu.

Dar... nu știu ce să zic.

Rahat.

Îmi dreg glasul și revin la fata din fața mea.

— Sophia, s-a terminat.

Ea închide ochii, îi deschide apoi, șocată.

— Tot ce am zis a fost adevărat. Mi-ai frânt inima, Jack. M-ai folosit și m-ai aruncat...

— Am ținut la tine, Sophia. Dar ai distrus ce aveam. Tu, nu eu.

— Mă detești.

Ea pălește, cu regret pe chip, și privirea i se agață de a mea. Altă lacrimă îi curge pe obraz. Îi întind un șervețel, iar ea mi-l ia din mână, și mă prinde cu degetele și încearcă să ni le împletească.

Desprind mâinile și expir adânc.

— Sophia, nu te urăsc. Fii fericită. Du-te înapoi la Rodney, sau regăsește-te. Trăiește-ți viața.

Vocea ei tremură.

— Ești fericit?

Își încearcă norocul.

— Trebuie să plec, Sophia. Mă ridic de la masă, dar mă încrunt la ea, întrebându-mă ce-o fi în mintea mea,

Scanned with CamScanner

până ce-mi dau seama că vreau să îi spun. Fata cu care mă văd... este bună și blândă.

O privire neîncrezătoare îi acaparează fața. Mijește ochii. Poate la ceva din tonul meu, sau poate fiindcă am insinuat că ea n-ar fi bună.

O salut din cap și încerc să plec, când vocea ei mă oprește.

— Mai am ceva pentru tine.

Are o privire șireată pe chip, iar eu tresar, din nou dezamăgit de mine fiindcă am fost orb când am început să mă văd cu ea.

— Ce?

Ea se ridică grațioasă, fără să rateze nicio mișcare seducătoare din șolduri, și alunecă spre mine, cu paharul de vin în mâini. Bea restul de vin și pune paharul pe masă. Au dispărut urmele de lacrimi și totuși fața ei are o urmă de disperare.

— Fata din clip. Elena Riley. *Bibliotecara.*

Încremenesc. Și-a făcut temele.

— Ce-i cu ea?

Ea râde, și mă cuprinde neliniștea.

— Stai departe de ea, Sophia.

I se înăspresc trăsăturile.

— Puțin îmi pasă de fata aceea banală. Nu pot să cred că ești cu ea, mai ales ținând cont *cine* este.

Îmi aruncă un zâmbet cunoscător și are o licărire de *ceva* de necitit în priviri.

— Ce e cu ea? Ce fel de joc e ăsta?

Râde sec.

— Ah, ce știu despre ea e atât de bun, dar n-o să-ți zic. Îți vei da seama și singur, curând, pun pariu.

— Ce să-mi zici? insist.

Scanned with CamScanner

Ea își înșfacă repede poșeta, cu o mișcare fără efort. Are o față mulțumită.

Inima îmi bate mai repede decât ar trebui.

— Sophia, spune-mi despre ce e vorba.

Ea trece pe lângă mine, cu mâinile târându-mi-se pe umeri. Râde iar.

— Să nu ai încredere în ea, Jack. Nu e cine spune că ar fi. Gândește-te. E darul meu pentru tine.

Mă încordez, iar ea pleacă. Are un zâmbet șiret pe buze. Iese pe ușă și din viața mea, pentru totdeauna, și eu înghit cu greu. Ușurarea și victoria îmi aparțin. De ce simt că tocmai mi s-a întâmplat ceva oribil? Mi se așază o greutate pe piept, ca un bolovan pe care nu-l pot da la o parte.

Ce-a vrut să spună despre Elena? Ce fel de trădare avea în minte? Se referea la lenjerie, sau la ceva mai sinistru?

Nu avea încredere în ea, îmi spun în capul meu, iar și iar.

Mă scutur.

Stai așa. În cine să nu am încredere, în Sophia sau în Elena?

Pot avea încredere în Elena, nu?

După ce vorbesc scurt cu Lawrence și cu avocatul, intru în mașină, cu mintea agitată, încercând să-mi dau seama la ce s-a referit Sophia.

Nu este cine spune că este.

Primesc un mesaj de la Elena. Oftez ușurat, fiindcă am nevoie să mă distrag de la caruselul emoțional care e Sophia.

Ai terminat?

Da. Am terminat. Sunt bucuros.

Grozav.

Mă uit la cuvintele ei.

Scanned with CamScanner

Lucrurile n-au fost ușoare între noi, în ultimele zile, și o parte din motiv a fost Sophia, iar cealaltă parte... eu.

Poate că trebuie să reevaluez.

Să nu ai încredere în ea, a zis ea.

Dar...

La naiba.

Vreau...

Elena.

Nu îți vei lua un angajament nici față de ea, îmi murmură în minte o voce mititică, *și după ce-și dă seama, te va arunca așa departe, că nu te vei mai ridica.*

Termină.

Blochez gândurile acelea.

Îmi simt gâtul uscat și scot dopul sticlei de apă din Porsche. O dau peste cap. Trebuie să o văd.

Ne vedem la penthouse.

Nu pot. Lucrez, plus repetiții la șapte. Nu vii?

Mă îngrijorasem atât de tare pentru întâlnirea asta, că am uitat de repetiții.

Corect. Mă duc spre casa ta. Ne vedem acolo înainte.

Ești OK?

Oare sunt?

Voi fi, când ne vedem.

Pun telefonul jos și pornesc mașina.

După un comision la magazinul de unelte, sunt în drum spre Daisy și îmi amintesc cuvintele Sophiei.

Să fie ceva în trecutul Elenei, despre care nu mi-a zis?

Nu. Renunț la idee. Și totuși...

Scrâșnesc din dinți. Sămânța îndoielii tot crește înăuntrul meu, încolăcindu-mi-se în jurul inimii. Neliniștit, îmi parchez mașina pe aleea ei și alerg la ușă, bătând scurt și intrând. Am petrecut aici ultimele două nopți. Ore lungi, în patul ei, vorbind și făcând dragoste. Nu am fost niciodată

Scanned with CamScanner

atât de... disperat după cineva. I-am oferit mai mult decât oricui. Niciun acord de confidențialitate. Nicio reținere despre cine sunt de fapt. Știe despre umărul meu. Mă cuprinde teama și mi-o înăbuș.

Intru, simțindu-mă ciudat.

— În dormitor, strigă ea, iar eu împing ușa întredeschisă.

Ea se află la picioarele patului, sexy ca naiba. Un slip de dantelă neagră în acoperă fundul, iar un sutien de dantelă îi îmbrățișează sânii. Închid ușa, întrebându-mă unde e Topher. Probabil sus.

Concentrează-te.

Se uită la mine.

— Arăți ciudat.

— Serios?

Ea încuviințează și vine spre mine.

Vreau să fie lucrurile OK.

Vreau ce avem.

Dar în condițiile mele...

Și mă întreb cât va dura.

Rahat.

Ce naiba fac cu Elena? O voi răni, cum am făcut cu Sophia.

N-o să-i fac rău niciodată!

Inspir scurt, încercând să-mi revin și să mă concentrez la ea, care-mi dă jos jacheta, o miroase și pretinde că vomită.

— Scârbos. Nu-mi place parfumul ăsta.

Sophia l-a ales, și nu era nici preferatul meu, dar tac, știind că nu e cazul să o pomenesc.

Elena își ridică ochii spre mine, privindu-mă feroce.

— Nu vorbim despre ea. S-a terminat. Acum, poți să-ți dai jos costumul. Îți șterg memoria ca un cavaler Jedi.

Scanned with CamScanner

Elena este singura fată pe care vrei să o vezi la Milano's, spune ea, fluturându-şi mâinile în faţa mea.

Râd, nesigur însă.

— Ai stat aşa, aşteptându-mă?

— Normal. Am pus totul la cale.

— Vulpe!

— Îţi mai dădeam cinci minute şi scoteam vibratorul.

— Mincinoaso.

Ea dă Taylor Swift la maximum, iar eu îmi deschei repede cămaşa, scoţând-o din pantaloni şi aruncând-o. Apoi îmi dau jos pantalonii şi şosetele. Urăşte şosetele.

Îmi sare în braţe, cu picioarele în jurul şoldurilor.

— Să facem asta. Repede şi bine, înainte să redevenim iubiţi predestinaţi.

În sfârşit. E în braţele mele şi nici nu-mi dădusem seama câtă nevoie aveam. Îmi lipesc nasul de gâtul ei şi adulmec, toate instinctele mele teritoriale ieşind la suprafaţă. Este a mea...

Gem şi o duc spre pat, şi o întind.

Întreab-o.

— Elena?

Îmi zâmbeşte.

— Trebuie să-mi spui ceva...?

Ea mă priveşte.

— Cum ar fi?

Mi se pare greşit şi să o întreb. Este Elena. Dulce, bună, blândă.

— Sophia... Elena, pot să am încredere în tine?

Ochii ei îi caută pe ai mei. Ştie ce vreau să zic: dacă va vorbi despre mine, dacă va vinde o poveste în caz că nu merge între noi...

— Da, spune ea încet, iar eu închid ochii şi o sărut.

Scanned with CamScanner

Capitolul 29

ELENA

— Oh, fericit pumnal, aceasta ți-este teaca! Ruginește-n ea și lasă-mă să mor!

Mă înjunghii cu pumnalul fals și mă prăbușesc peste Jack, pe pieptul lui, cu fața întoarsă de la public. Părul îmi cade în valuri lungi pe spate. Port o rochie albă, subțire, până la glezne, cu mâneci bufante și corset strâns cu șireturi. Sunt în costum, pentru că mai sunt trei zile până la premieră.

— Frumoasă moarte, Julieta. Aș vrea să fi putut rămâne vii, murmură Jack.

Mă uit la el. Este nonșalant și nu se mai gândește la Sophia. Are părul dat pe spate și zace pe o piatră făcută de unul dintre băieții de la decoruri. Poartă o cămașă neagră, strâmtă, blugi skinny și cizme de motociclist, și are un pistol de aur, fals, vârât într-un toc. Arată grozav. Abia dacă am reușit să îmi țin mâinile departe de el toată seara.

Se uită la mine.

— Tocmai ai băut otravă fiindcă n-ai putut îndura să trăiești fără mine. De ce ai ochii deschiși?

El ridică din sprânceană.

— Miroși bine. E vina ta. Rochia e sexy. Încerc să-mi dau seama cum să bag mâna sub ea fără să vadă nimeni.

Scanned with CamScanner

Chicotesc și încerc să ascund asta. Au trecut două săptămâni cu noi repetând împreună, cu sentimentele intense pe care le încerc de fiecare dată când se uită la mine și își rostește replicile, mai ales cele în care vorbește despre *iubire*.

Elena, nu te grăbi.

Dar nu mă pot abține.

Când sunt cu el, parcă zbor, când este înăuntrul meu și-mi murmură numele ca pe o rugăciune, cu mâinile pe trupul meu.

Dar, când sunt singură...

Îmi asum riscuri, îmi amintesc.

Nu merită?

Se poate să se termine oricând.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el încet. Am ratat replica? Am pus prea multă limbă în ultimul sărut? Rahat. Asta este.

Vintrele mi se încleștează când mă sărută pe scenă. S-a întâmplat prima dată acum câteva seri, când nu era necesar, dar a făcut-o, sărutându-mă în timpul scenei balconului. S-a uitat la noi toată echipa și nici nu mi-a păsat.

— Nu cred c-a vrut să zică să ne *giugiulim*..., încerc eu să nu râd. Replicile sunt grozave.

— Tot îmi fac griji că voi uita ceva.

Reușesc să îl strâng de mână.

— Voi fi aici. Ți-i imaginezi pe toți ca pe niște suricate cu joben, ridicole. E un truc bun.

Se oprește. Șușotește iar. Am învățat să ne oprim microfoanele, ca să nu ne audă nimeni.

— Am zgâriat mașina ieri, vârând-o în magazie. Am văzut de dimineață, la plecare.

— Săracul Porsche. Ai noroc că i-am făcut loc.

Scanned with CamScanner

— Mătușa Clara mi-a făcut cu mâna dimineață, când am ieșit de pe aleea ta. Vrei să vii la penthouse în seara asta? E vineri și nu te duci mâine la lucru. Trebuie să merg la sală devreme, dar mai târziu putem să ne uităm la TV. Mi-e dor de serialul coreean.

Mă uit la cămașa lui, pierdută în gânduri. N-am mai fost la penthouse de când am făcut sex atunci, după brutărie. Am refuzat când a sugerat. Și probabil că *ar trebui* să vorbesc cu el, dar m-a tot împiedicat orgoliul.

Refuz să îi cer să mă ducă la el acasă.

Nu ar... trebui să o fac.

— Elena? Te-ai încruntat.

Mă uit la el, mângâindu-i cu privirea pometii.

— Ce este?

Înghit. El se încruntă.

— Elle?

Suspin încet la numele de alint pe care l-a preluat de la Topher. Ochii lui de ambră mă studiază, iar genele dese îi flutură pe obraji când clipește. Toată lumea de pe scenă se disipă, când înțeleg, și simt parcă un val care-mi lovește inima.

Ar fi trebuit să știu.

Și poate că *știam*, din noaptea în care m-a dus în brațe prin ploaie. Cine spune că iubirea nu se poate întâmpla atât de repede? Fiindcă sentimentul din pieptul meu e atât de covârșitor, că mă doare.

Sunt îndrăgostită iremediabil de Romeo al meu. Stânjeneala lui în fața străinilor, felul în care mă ține în brațe, melodiile pop pe care le fredonează, cum mă privește.

Vreau să-mi petrec *fiecare* noapte cu el.

Dar nu la penthouse.

Scanned with CamScanner

— Ți-e rău? întreabă Jack, cu mâna pe care nu o vede publicul mângâindu-mi brațul.

— Nu. Jack, nu vreau să merg la penthouse. Nu mai vreau niciodată acolo. Trebuie să discutăm.

Trebuie să știe. Trebuie să *priceapă*.

Se încruntă. Ne privim și încerc să găsesc pe fața lui indicii cum că ar ști ce am în minte, și cred că știe, pentru că amuțește.

— Elena...

Vocea domnișoarei Clark ne întrerupe. Nu sunt cu fața spre scenă, dar știu exact unde e, în partea dreaptă, zicându-și replicile, într-o rochie lungă, mov, cu o pelerină tivită cu blană. Este prințesa. Bate din picior.

— Cum să-mi zic replicile, dacă ăștia doi nu tac? strigă ea.

Mi se aprind ochii, și mă întorc, strâmbându-mă când o văd pe Laura, care ne privește.

— Au vorbit cât mi-am ținut discursul!

Își aruncă părul blond peste umăr și încrucișează brațele.

— Ah, scuze, zic, mușcându-mi buza și ridicându-mă de pe Jack.

Ea se uită la mine cu o privire criminală.

— Se întâmplă de fiecare dată când voi doi ar trebui să fiți morți. N-ați putea să ne lăsați și pe noi să ne spunem replicile? Și tot pupatul ăla e ridicol. Lăsați-o mai moale, că vor fi și copii!

Jack se ridică.

— Da. Sigur. Noi... discutam cum să facem scena mai bună.

— Daaa, zice ea. Toată lumea știe că voi doi sunteți împreună, așa că mai las-o moartă cu scuzele. Am văzut cu

Scanned with CamScanner

toţii clipul cu voi doi în ploaie, alergând spre *hotelul* ăla. A fost la TV. Cred că *relaţia* voastră afectează piesa.

Zâmbesc. O anumită persoană e înciudată că n-a sunat-o Jack.

Îi arunc o privire lui Jack, care expiră şi ridică din umeri, parcă întrebând: *Eu ce să zic?*

Patrick urcă pe scenă, îmbrăcat în cămaşă roşie şi pantaloni, jucându-l pe Tybalt, care a murit deja de mâna lui Romeo. Se uită la domnişoara Clark.

— Ah, dar a fost în regulă. Nu e ca şi cum ar fi premiera. Abia dacă-i putem auzi în culise.

Rahat, ne-au auzit?

Domnişoara Clark îşi studiază manichiura.

— Ar fi totuşi drăguţ să avem o repetiţie în care ei nu-s călare unul pe celălalt.

— Da, aşa este, intervin, deşi mi-e clar că exagerează. Bat din gene spre ea. Ai dori să reluăm scena, sau doar să-ţi spui replicile? *Că oricum sunt puţine*, zice privirea mea.

Strânge din buze.

— Cum consideră Laura, spune ea.

— Să refacă scena morţii! strigă Timmy, de pe un scaun pliant. Se uită la Jack. Jack arată grozav când bea otravă şi cade.

Zâmbesc.

Jack face o plecăciune.

— Cel mai mare fan.

Laura râde.

— OK, hai să reluăm de unde vine Romeo şi o vede pe Julieta. Sunteţi gata?

Încuviinţăm şi ne reluăm locurile.

Scanned with CamScanner

De data asta, când mă înjunghii și cad peste Jack, el ține ochii închiși, fără să-i deschidă nici măcar o dată și să se uite la mine, așa cum mi-aș dori.

— Încă două zile până la piesă! ne spune Timmy, când ne luăm lucrurile după repetiții.

Jack îi ciufulește părul.

— Abia aștept, omulețule. Vrei să aruncăm mingea câteva minute?

Timmy ia mingea.

— Sunt gata!

Râd amândoi și străbat sala de sport.

Îmi ascund zâmbetul. Oare Jack își dă seama cât de bun e cu Timmy?

— Arătați grozav pe scenă, Elle, murmură Topher.

— Da, oftez eu.

— Cel mai bun cuplu, este de acord și Laura. Sunt bucuroasă că vă vedeți.

— Da, încuviințez, cu neliniștea care mă cuprinde de fiecare dată când pomenește cineva.

Tot n-a venit la prânzul de duminică. Tot nu mi-a spus ce simte.

Nici tu nu i-ai zis, îmi șoptește o voce.

Dar n-am petrecut nici măcar o noapte despărțiți. La mine. M-am obișnuit că se trezește înainte să răsară soarele și îmi face cafea, apoi vorbește cu mine, pe veranda din spate, înainte să plec la muncă, apoi pleacă spre Nashville. Se întoarce după-amiază, mâncăm, râdem, citim, facem dragoste. Trăiesc într-o bulă formată din noi doi. Mă simt... dezorientată, și parcă așteptând să mă împingă valul înapoi la țărm, spre realitate.

Scanned with CamScanner

Piesa se va termina curând, apoi voi lua decizia să vorbim.

Dar, deocamdată...

Îl vreau doar pe el.

Giselle se apropie, cu o privire reținută. Nu s-a simțit bine în seara asta, la repetiții. Îi văd cearcănele de sub ochi.

— Ești OK?

Ea pleacă privirea.

— Da.

O privesc plecând și mă încrunt, pentru că nu-mi plac umerii ei încovoiați. Ea și Preston or fi OK? Păreau bine la prânz, duminica trecută, dar mie îmi stătea mintea la Jack. Nu prea am remarcat altceva din jurul meu.

Îmi sună telefonul și mă uit la apelant. Este fostul meu șef din New York. Mă sună o dată la trei, patru luni, să vadă ce fac și să-mi ofere o slujbă.

Le fac cu mâna Laurei și lui Topher și mă duc spre scena goală. Mă așez pe podea.

— Marvin, ce faci? râd eu. Cam târziu să mă suni.

— Da, însă mă cunoști, spune vocea lui profundă. Cum e viața și ce-ți face lenjeria?

Rânjesc. Când lucram pentru el, mă vedea schițând, în pauze. Era un tip în vârstă, cu o claie de păr alb, care m-a angajat de cum am terminat NYU, ca editor. Am urcat repede, în cei doi ani, și am ajuns într-o poziție de seniorat, pentru că eram dornică să muncesc. Dar mi-era dor de familie mai mult decât crezusem. Mă concentrasem pe cărțile romantice, o colecție mică de la Blue Stone.

— Vrei o slujbă?

Râd.

— Iar?

Scanned with CamScanner

Aud un trosnet și un hohot dinspre el, și deși e nouă seara, știu că e încă la birou, ronțăind Doritos și bând Cola dietetică.

— Nu mă pot abține. Editorul colecției de istorie tocmai și-a dat demisia și m-am gândit la tine. Ai fost una dintre cele mai bune, autorii te adoră, și mă gândeam că poate vrei să te muți înapoi în capitala modei.

— Aha, folosești moda ca momeală.

— Merită să încerc. Cred că industria modei e ridicolă în Tennessee.

— N-ai idee.

Am renunțat, deocamdată, la idee, luând zilele pe rând.

— Ai putea decide cu privire la manuscrise, ai putea angaja și concedia, te-ai ocupa de termene, de program, și ai avea un salariu gras. Cât câștigi acolo?

— Îți vine să plângi.

Râde.

— Vezi? Hai înapoi la New York. Soția mea te va ajuta să găsești un apartament. Te adoră.

Ah, ce abil este, să o aducă în discuție pe Cora, soția lui adorabilă, care m-a hrănit nu doar o dată în apartamentul lor din Upper East Side.

— Vorbe dulci, dar...

— Chiar îți place acolo, nu?

Chicotesc.

— E o nebunie. Mama încă mă face să mă urc pe pereți, și, Doamne, stai să-ți povestesc despre...

Mă opresc. *Aproape* că l-am pomenit pe Jack. Simt un junghi în piept. Ar trebui să pot vorbi despre noi.

— Ce?

— Sunt încântată de o nouă piesă.

Scanned with CamScanner

— Da, știu că le adori. Ascultă, îți trimit descrierea jobului, te uiți peste ea și îmi scrii. Poate zbori până aici, te uiți la departament, vezi cum ți se pare.

Mă uit la Jack, care-i aruncă mingi lui Timmy.

— Acum, Daisy e acasă.

Chiar și dacă Jack și cu mine n-o să funcționăm, ador locul ăsta.

Expiră lung, ronțăie un chips și apoi spune:

— Mai e ceva, și jur că n-are legătură cu oferta.

— OK.

— Îți amintești cartea publicată acum ceva vreme, povestea Sophiei Blaine, *Adevăratul Jack Hawke*?

— Un gunoi.

— Da, erai aici când a venit la New York să cunoască echipa.

— Nu m-am întâlnit cu ea, fiindcă nu ținea de mine.

Mă umplu de neliniște. Acum două săptămâni, Jack s-a văzut cu Sophia și s-a întors bizar, întrebându-mă dacă am ceva să-i spun, și chiar dacă mi-a trecut prin minte slujba mea anterioară, am tăcut. Îi spusesem că editam cândva cărți de dragoste. Cu siguranță nu conta.

— Da, da, însă tu te vezi cu el, Elena. Abia dacă țin eu pasul cu fotbalul, însă fiul meu, da, și mi-a zis că te-a văzut într-un clip și într-o poză de la un show de dimineață.

— Ce treabă are? Viața mea personală e altă poveste.

— Da, însă Carla Marsden, îți amintești de ea, s-a ocupat de carte, și a văzut clipul. A venit să întrebe dacă te-aș suna...

— Marvin! Nu-ți spun nimic despre Jack! Nu sunt Sophia Blaine.

Am ridicat tonul, iar Jack se uită la mine, întrebător. Mă întorc într-o parte, după ce-i zâmbesc. Mă ascund de el.

Scanned with CamScanner

— Nici măcar nu-i OK să întrebi de el.

— Așa este. Nu îmi place, dar ea m-a întrebat pentru că știe că suntem apropiați. Și nu vrea să scrii vreo carte tâmpită despre Jack. Vrea povestea *lui*. N-a fost niciodată încântată de Sophia, deși cartea s-a vândut ca pâinea caldă...

— Povestea lui îi aparține. De ce mă întrebi pe mine?

— Pentru că nu se poate nimeni apropia de el. Agentul lui nu acceptă apeluri de la edituri. Tipul lui de la PR nu răspunde la nimic din ce-i trimite Carla. N-are nimeni o adresă să-i dea un e-mail direct. Nu poate ajunge la el.

— Pe bună dreptate!

El oftează.

— Dar, dacă *ar vrea* să-și spună povestea, Carla o dorește. Și se folosește de mine ca să ajungă la tine, și îmi pare rău. Am distrus deja discuția asta, când tot ce vreau e să te întorci la Blue Stone.

Strâng mâna pe telefon.

— Spune-i că nu îl cunosc decât foarte puțin, Marvin.

Asta mă doare, chiar dacă știu că nu e adevărat, și îl cunosc.

Dar nu știu *ce* suntem.

— Ești supărată.

— Îmi oferi o slujbă și apoi îmi arunci asta?

— Dar mereu îți ofer o slujbă, Elena. Vorbesc serios. L-am menționat doar pentru că departamentul ei este mai mare, și face spume la gură să poată vorbi cu el.

Sub zâmbetul lui larg, rămâne editor. Și unul bun.

— Ai primi un procent dacă Jack ar semna cu Blue Stone prin intermediul meu, Marvin?

— Nu știu. Poate că da.

Înghit, zguduită, dându-mi seama abia acum ce înseamnă acel clip și de cât de groaznic e pentru Jack să

Scanned with CamScanner

nu aibă niciodată intimitate. Marvin este *prietenul* meu, și totuși iată-l folosindu-mă ca să ajungă la Jack.

— Sunt supărată pe tine, zic, în șoaptă.

El oftează din greu.

— Da. Cora a zis că vei fi. Dar trebuia să încerc.

Revin la Carla Marsden.

— Zi-i ce am spus eu și nu mă mai suna o vreme. La revedere, Marvin.

Închei apelul.

— Cine dracu' e Marvin?

Mă întorc. Jack se află pe scenă, cam la doi metri distanță, cu fața împietrită și ochii aspri.

— Un prieten din New York.

Cât a auzit? Îmi ling buzele, îngrozită că va trebui să-i explic despre Marvin. Încrederea lui Jack este ca dantela, plină de colțuri ascuțite și de găuri. Abia prezentă. Delicată.

— Cât de bun prieten? continuă el, încrucișându-și brațele.

Tresar. Tonul lui este atât de aspru, că mă înfior. Nu că mi-ar face rău, însă mi se pare că deja a tras concluzii despre mine. Îi privesc fața împietrită, felul în care se reține, cum stă așa, încremenit. Este furios.

Mă uit în jur. Toată lumea a plecat. Laura și Timmy trebuie să fi ieșit când încheiam apelul.

— Jack..., mă ridic eu, cu rochia foșnind. Să mergem acasă.

— Nu, zice el cu răceală. Vorbim aici. Explică-mi conversația. Mai ales partea în care ai spus: „Primești un procent dacă Jack semnează cu Blue Stone prin intermediul meu?". Vorbeai despre mine și știu precis ce este Blue Stone.

Scanned with CamScanner

Aș fi putut îndura furia pe care o simte după ce a auzit doar o parte a unei discuții, însă privirea de gheață din ochii lui îmi spune că oricum nu mă va asculta.

— Nu aici.

Vreau să fiu acasă, printre lucrurile mele. Să stăm jos și să-i povestesc că am lucrat la Blue Stone.

— Nu mă duc la tine acasă, după ce am auzit. *Cine* este Marvin? Explică-te, latră el.

Inspir. Am stomacul ghem. Mă uit la el și nu îl recunosc.

— Interpretezi o bucată de conversație, din care n-ai auzit mare lucru. Și nu folosi tonul ăsta cu mine.

— La naiba, Elena, spune el, retrăgându-se când sar în public. Să nu îndrăznești să-mi faci asta. Am avut *încredere* în tine.

— Nu ai avut niciodată încredere în mine.

Mă opresc în fața lui, plină de adrenalină, cu furia și teama generate de nesiguranța lui chinuindu-mă.

Cum mă poate judeca atât de repede?

Pe baza unei singure replici?

Și de ce s-a furișat?

Scutură din cap.

— Ba da.

— Nu ai avut. Aștepți să cadă drobul de sare de când te-ai întors de la întâlnirea cu Sophia!

— Și pe bună dreptate, dacă vorbești cu Blue Stone. Respirația i se întețește, iar el pare să cedeze. Își freacă fața cu palmele, pălind, dându-și seama de *o enormitate*. Rahat, m-ai... m-ai jucat. Sophia mi-a spus că e ceva în neregulă, dar n-am crezut...

— I-ai permis să vorbească despre mine? De aceea te-ai întors și te-ai purtat ciudat. E nevoie doar de o

Scanned with CamScanner

conversație reală, Jack, pe care noi nu o purtăm, și poate că am rezolva totul. De îndată ce se termină cu piesa, crezi că ne vom revedea? Te-ai gândit la asta? Nu vorbim despre viitor. Nu ne facem planuri. În plus, pentru că Lawrence m-a *investigat*, cu siguranță știai că am lucrat la Blue Stone. Ți-am zis în seara în care ne-am întâlnit că editam cărți de dragoste!

Strig, și nu îmi place.

Își trece mâna prin păr. Spune calm, cu o voce oțelită:

— Nu mai trage de timp. Cine este, Elena?

Mă umple groaza. Bănuiesc că oricum nu va conta ce spun.

— Este fostul meu șef. Mă sună mereu să-mi ofere de lucru.

— Și o ofertă de carte, să îndulcească tranzacția? Câți bani primești?

Închid ochii, cu gâtul sfâșiat de emoție.

Mă categorisește, în mintea lui, alături de Sophia. Mincinoasă. Manipulatoare.

Asta mă cutremură. Nu va avea niciodată încredere în *nimeni*.

Nu va...

Strâng poșeta în mâini și mi-o așez peste rochie.

— Vreau adevărul. Ce plănuiești să faci cu ce știi despre mine? Doar știi totul, nu? Povești despre Harvey pe care nu le-am zis nimănui. Cât de... nesigur sunt. Despre umărul meu. Chiar iei contraceptive?

Asta mă taie ca un cuțit, și îmi mușc buza, luptându-mă cu lacrimile. Nu credeam că mă poate răni, dar iată-l că mă strivește. Furia clocotește și mă îndeamnă să mă opun.

— Nu îți datorez niciun răspuns la întrebările astea, șoptesc.

Scanned with CamScanner

Are deja inima mea. Și orgoliul mă ține strâns, pentru că de ce să răspund la asemenea provocări, dacă el știe cum sunt cu el, și ar trebui să *știe* că...

El cade pe un scaun, cu capul plecat și umerii încovoiați.

Izbucnesc în lacrimi și nu le pot opri.

— Nu plânge, Elena, te rog. Nu pot să...

Are o voce sfâșiată, terminată.

Mă agăț de poșetă, având nevoie de o ancoră care să mă țină departe de el, pentru că tot ce am înăuntru se luptă să îl iau în brațe și să-l implor să mă *vadă*.

— *Te iubesc*, zic, cu vocea frântă. Știam că mă vei da la o parte și că mă vei distruge, în final. Am rămas cu tine pentru nu pot suporta să nu fac parte din lumea ta!

Nu se clintește.

— Sophia a zis că și ea mă iubește.

Râd aspru.

— Da, ce proastă sunt. Toate fetele zic așa. Dar că eu nu sunt toate fetele, Jack. Sunt *fata*. *Aceea*. Cea despre care am glumit la Milano's, când ne-am cunoscut. Cred că știi, în sufletul tău...

— Nu mai știu nimic. Se ridică. Are o privire vulnerabilă și speriată. Mâinile îi tremură și le vâră în buzunar. Trebuie... să-mi iau lucrurile de la tine.

Laptopul. Hainele în care s-a schimbat înainte să venim. O cană amuzantă, pe care a cumpărat-o ca să ne bem cafeaua dimineața. Un thriller pe măsuța mea de cafea.

Se întoarce, apoi spune, parcă amintindu-și:

— Ai nevoie să te duc?

Serios? Abia dacă pot să respir, și el...

Mă oblig să îmi controlez vocea, dar îmi tremură.

Scanned with CamScanner

— Merg pe jos două străzi. E o seară plăcută. Du-te înainte. Ușa e descuiată.

Îi trosnește maxilarul când mă privește. Nu mai e speriat, ci are un chip lipsit de expresie.

— Te-am adus. Pot să te și duc.

Mă uit într-un punct peste umărul lui.

— Nu vreau să fiu acolo când pleci, Jack.

Ezită o secundă, apoi pivotează și pleacă, cu umerii balansându-se când se mișcă spre ieșirea din sala de sport și pe hol. Îmi mușc limba ca să nu îl strig, să nu îl implor să mă creadă.

Aud o ușă închizându-se dinspre scenă și mă întorc. Giselle e acolo, oripilată.

— Elena, îmi pare atât de rău că am auzit. Luam decorurile, și voi doi ați început să vorbiți, și...

— E OK, zic, dar nu sunt OK.

Nu sunt. Deloc.

Ea își lasă poșeta și aleargă spre mine, luându-mă în brațe, când încep din nou să plâng. Îmi mângâie părul.

— Tremuri, Elle. Dă-i drumul, plângi, draga mea. Nu-s decât eu aici.

Tot ce văd în mintea mea este spatele lui, îndepărtându-se.

Îl iubesc. *Îl iubesc.*

Și el aruncă totul.

Renunță la noi fără să *încerce* măcar.

Emoția mă lovește, și eu plâng pe umărul Gisellei multă vreme, și finalitatea cuvintelor lui îmi apare iar și iar în minte.

Ea se uită la mine.

— Ce pot să fac?

Scanned with CamScanner

— Nimic.

Închid ochii.

— Pot să-l pocnesc în ouă.

Râd aspru, fără să vreau, dar imaginea Gisellei atacându-l pe Jack...

Mă ia de mână, împletindu-ne degetele, așa cum făceam când ne șopteam secrete, când eram mici. Îmi șterge fața.

— Haide, Elle. Să mergem acasă.

Acasă.

Dau din cap și ieșim din sala de sport. Tăcerea sălii întunecoase este o reflexie a inimii mele. Urcăm în mașina ei și stăm acolo câteva momente, privind în față și absorbind. Mă simt amorțită. Obosită. Mi-l imaginez mergând prin casă și adunându-și lucrurile, apoi plecând.

Doamne. Mi-am asumat prea multe riscuri. Am acceptat fiecare zi așa cum a venit, sperând că voi primi mai mult.

Iubirea este complexă și e nevoie de doi oameni care *vor* să depună efort.

Jack nu-și va permite niciodată să simtă. Golul mă roade, când mă gândesc la ziua de mâine. Și la următoarea. Emoția crește iar, și încleștez pumnii, ținând-o la distanță.

Giselle mă ține de mână.

— Cred că a plecat deja, spun, după ce expir lung.

Ea pornește mașina și mergem spre casă. Intrăm. Mașina lui a dispărut, firește. Topher ne așteaptă în bucătărie, cu ochii la mine, îngrijorat.

— Ce se petrece? Jack a venit și a plecat. Părea... tulburat.

Scanned with CamScanner

Giselle explică, pe o voce gâtuită, de la conversația cu Marvin până la cea cu Jack, iar eu mă duc spre dulap și scot Pappy, turnând pentru toți.

Îi întind Gisellei paharul, cu mâinile tremurând. Inspir adânc și mă uit la ea...

— Unde ți-e inelul? întreb, dându-l la o parte pe Jack și concentrându-mă la sora mea.

Ea tresare.

— Elena, să vorbim despre tine și despre cum o să o scoți la capăt cu piesa...

— Ce s-a întâmplat? întreb, încruntată.

Înghite o gură de alcool.

— Am pus capăt logodnei cu Preston azi.

— Ce a făcut?

— Și-a trimis mesaje porcoase cu secretara firmei de avocatură. Le-am găsit ieri în telefon. Foarte descriptive. Cu poze cu țâțe. *Rahaturi* sordide, ca de obicei.

Dă paharul peste cap.

Giselle nu folosește cuvinte urâte.

— Ticălosul, mormăi eu.

— Dobitocul, clatină din cap Topher.

Ochii ei albaștri îi găsesc pe ai mei.

— Bănuiam ceva. Sâmbetele de la muncă și statul după program.

— Ce naiba e cu bărbații? zic, turnându-mi încă un shot. Cu excepția lui Topher. Te iubim.

— Bine de știut, zice el, privindu-mă atent.

Ea se strâmbă, privindu-și paharul.

— O să mă ierți vreodată, Elena? Sunt încă scârbită. Să mă văd cu el a fost o prostie. Slavă Cerului că nu m-am culcat eu el. Cred că mi-a dat inelul doar ca s-o fac.

Scanned with CamScanner

Tușesc, înghițind băutura.

— Ce naiba? Ești *încă* virgină? La 23 de ani? Credeam că, la un moment dat...

Mă uit la ea cu ochi mari. Nu a avut prea mulți iubiți în liceu. Nu a adus niciodată acasă tipi de la facultate.

— Ar trebui să-ți vezi fața, pufnește ea.

Clatin din cap.

— Tu ești inocentă! N-ai experiență cu ticăloși ca el. Nu mă mir că ai căzut sub vraja lui. Doamne, o să-l omor.

Ea oftează, încă agitată, și știu ce vrea. Vrea s-o audă de la mine, fiindcă n-a auzit-o.

— Te iert, Giselle, oftez eu. Te-am iertat de mult. E doar o pată de murdărie, și tu ești sânge din sângele meu și te iubesc amarnic, și nimic nu poate interveni în mijlocul familiei. E tot ce am și înseamnă totul pentru mine. Casa asta, orășelul, amintirile. Știi cât de norocoase suntem? Unele familii nici măcar nu se suportă în același spațiu. Renunță, dar eu nu voi renunța. Ești *sora* mea pentru totdeauna. Simt că voi plânge iar, dar zic: În plus, chiar l-ai iubit. Și eu nu, pentru că știu ce înseamnă iubirea, acum, că îl iubesc pe Jack.

Ultimele cuvinte le șoptesc doar.

Își mușcă buza și mă îmbrățișează. Se retrage apoi și zice:

— Îmi pare rău. Jack este doar speriat. În ziua când au venit să ajute la curățenie nu te-a scăpat din priviri. Ai intrat în bucătărie, s-a dus după tine. Ai ieșit, hop și el. Te privea de parcă ai fost soarele pentru luna lui. Felul în care vă spuneți replicile...

— Ne prefacem, zic. Pentru piesă. Care va ieși prost.

Inspir adânc. Cum voi rezista?

— Ba nu, Elena. Te iubește.

— Da? Atunci unde e acum?

ed with CamScanner

Capitolul 30

JACK

Nu mă recunosc. Ce e cu disperarea asta care-mi umple pieptul? Cu senzația de greață din stomac... Trag de volanul Porsche-ului de pe autostradă, pe banda de urgență. Respir întretăiat.

Deschid portiera și alerg spre iarba de cealaltă parte a drumului, mă aplec și vomit. Elena. *Cum ai putut?* Cum ai putut să distrugi încrederea de care mi-am dat seama că aveam nevoie atât de tare, convingerea și speranța fragile că ești diferită de ceilalți? Mi se învârte capul și încleștez pumnii, sprijinindu-mă de mașină. A zis că e un prieten. L-a întrebat care ar fi procentul lui.

Telefonul meu îmi sună în mașină și mă readuce în prezent.

Inspir adânc, intru în mașină și răspund.

— Ce naiba a fost cu mesajul acela vocal, Jack?

Este Lawrence. L-am sunat imediat ce m-am urcat la volan. Nici măcar nu știu ce am zis, pentru că îmi era încă rău după ce plecasem din casa Elenei.

— Elena a lucrat pentru Blue Stone. A fost acolo când a semnat Sophia. De ce n-ai știut? Vocea mea scrâșnește ca pietrișul târât printre stânci și lovit de bolovani. Nu ți-ai făcut treaba.

— N-a apărut în căutări. Ți-am zis că trebuia să semneze acordul.

Scanned with CamScanner

Mă cuprinde remuşcarea.

— Dacă mă ascultai, nu eram aici.

Capul meu se loveşte de tetieră. Mă cuprinde extenuarea. Să o aud spunându-i cuvintele acelea lui Marvin, refuzul de a se explica, declaraţia de iubire atât de repede după a Sophiei...

— Nu trebuie să-mi spui *Ţi-am zis eu*, Lawrence.

— OK. Vorbesc cu ea şi văd exact cum stăm.

— Nu-ţi va spune nimic, scrâşnesc eu.

— Atunci, vorbeşte tu cu ea.

— Nu pot. Nu pot, fir-ar. Mă face să...

Închid ochii.

Dacă plânge... dacă mă priveşte cu ochii ei mari... s-ar putea...

— Bine. O să aflu care-i sunt planurile.

— Ştie totul, mormăi eu. Despre Sophia. Despre ajutorul lui Aiden.

Nici măcar nu mi-a stat mintea la asta.

— Despre operaţia la umăr?

— Da.

— Jack, de ce?

Pentru că...

Pentru că...

Lovesc cu pumnul în volan.

— Ocupă-te. Eu nu pot vorbi cu ea.

Pentru că s-ar putea să o iau razna.

Nici măcar nu pot exprima emoţia care-mi cuprinde pieptul.

Chiar şi când şi-a anunţat Sophia cartea, nu am simţit... disperarea asta.

— Am nevoie de spaţiu.

Scanned with CamScanner

— Spațiu? Nu poți renunța la piesă.

— N-am zis că renunț.

Îmi tremură vocea. Mă lupt să mă controlez.

Cum naiba să dau din nou ochii cu ea?

E aproape ora 11 noaptea când ajung la apartament. Ghemul din stomac nu s-a retras încă. Nu mă pot concentra și abia nimeresc să bag cheia.

Devon e în ușă, gata de culcare, cu picioarele goale și o pereche de pantaloni de pijama.

— A sunat Lawrence. Arăți ca naiba.

Trec pe lângă el și intru în bucătărie.

— Unde e votca? Aia bună.

— În congelator. M-a urmat, încruntat. Ești bine?

— Nu. Dar voi fi. Scot sticla de Grey Goose, îmi torn jumătate de pahar și iau un gât lung. Umplu paharul. Foarte curând.

— Zi-mi exact ce s-a întâmplat.

Se așază la bar.

— Ca de obicei. Fata întâlnește băiatul. Știe cine este, de la început, poate. Petrece timp cu el. Îi află secretele. Îl trădează.

— Serios? Chiar a zis asta? Pentru că te cunosc. Te închizi în tine când se întâmplă ceva. Nu vorbești, și...

— Nu mi-a explicat.

Devon expiră, cu o privire aspră.

— Este Elena. Gândește-te...

— Nu vreau să mă gândesc, zic, și mai iau o gură. Trântesc paharul pe bar. Bei cu mine sau nu?

El îmi privește fața și știu ce vede. Umerii căzuți. Dezamăgirea. Din nou.

Încuviințează scurt.

Scanned with CamScanner

— Toarnă. Vorbim mâine.

A doua zi de dimineaţă, Devon intră în dormitorul meu şi ridică storurile. Lumina soarelui ţâşneşte prin geam.

— Ridică-te, ticălosule. Ţi-ai ratat sesiunea de la sală. Aiden sună şi vrea să ştie de ce.

Mârâi şi mă ridic în capul oaselor.

— Zi-i să se ducă dracului.

Devon se uită la mine, apoi la sticla goală de votcă de pe noptieră.

— Sunt ani de când te-ai făcut praf, Jack. Nu-ţi stă în fire.

Îl ignor şi îmi frec faţa cu palmele. Când mă ridic, mă clatin. Mă duc la duş.

— Cât e ceasul?

— Amiază.

Tresar şi trecutul îmi dansează prin faţa ochilor. Băutura pe care o ingeram pe la 20 de ani. Era aproape trei dimineaţa când am căzut pe pat, după a mia oară când îmi aminteam de cuvintele Elenei.

— Nu-i zice nimic lui Aiden. Îl sun eu mâine.

E ultimul lucru de care am nevoie, ca rezerva mea să afle despre Elena.

— OK. A fost Lawrence pe aici, mai devreme. S-a dus în Daisy când a deschis ea biblioteca.

— Şi?

— I-a cerut să semneze acordul.

Sunt tot mai neliniştit.

— Ce a zis?

— L-a rupt în bucăţi şi i l-a aruncat în faţă. Topher l-a dat afară din bibliotecă.

Scanned with CamScanner

Îmi pulsează inima și mijesc ochii.

— Așa a făcut? Mi-o imaginez, în fustița ei, cu părul în coc, cu fața roșie de furie, ca aseară, cu ochii fulgerând. Are sens.

— Da. Nu este genul de fată cu care semnezi un acord, Jack, ci cu care rămâi. Ezită lângă ușă, apoi spune: Am sunat-o.

— De ce?

— Pentru că nu cred că e...

— Ce a zis?

Detest ce zic, pentru că vorbele mele par leșinate, și mă doare în piept.

— E la fel de secretoasă ca tine. E ca mormântul fata asta, Jack. Nu cred nicio secundă că vorbește despre tine cu cineva. Nu e așa, și dacă ai înceta...

Amețesc.

— Am pierdut controlul, Devon. Am...

— Te-ai îndrăgostit.

Tremur din tot corpul. Dragoste? *Dragoste.*

Nici măcar nu știu ce e. Dar e periculos.

— Măcar vorbește cu ea.

Clatin din cap.

— Orice spun acum poate folosi.

— Ai fost cu ea în fiecare zi, săptămâni în șir. Ai dormit în patul ei în fiecare noapte și n-ai venit acasă. Nu faci niciodată asta! Erai livid în seara când am dansat cu ea. Ne-ai obligat să mergem la ea acasă și să ajutăm! De fiecare dată când vorbești despre ea, ești diferit, Jack. Când te uiți la ea...

— Ieși afară.

— O dai în bară.

— Da, știu. Am avut încredere în ea.

Scanned with CamScanner

— Poate că așa crezi tu, în capul tău.

Îmi ling buzele, nesigur. Valuri de durere mă izbesc, un tsunami de emoții pe care nu vreau să le trăiesc.

Devon iese, iar eu mă împleticesc în baie, gemând când văd cearcănele de sub ochii mei.

La naiba.

Nu pot să fiu îndrăgostit de ea, pentru că asta...

Asta m-ar termina.

Tot ce s-a întâmplat aseară îmi cade iar în cap, și mă sprijin de chiuvetă, cuprins de greață, când imaginile cu fața ei chinuită se izbesc în mine. Furia, *demnitatea* ei tăcută, când am insistat.

Dar...

Nu mi-a oferit nicio explicație reală.

Te iubesc, a zis. Cele două cuvinte trag de mine...

Și totuși.

De ce nu mi-a zis despre Blue Stone?

Scanned with CamScanner

Capitolul 31

ELENA

— Lasă-mă pe mine, zice mătușa Clara, intrând în baie și luându-mi ondulatorul din mână.

Începe să se ocupe de părul meu. A apărut după muncă să mă ajute să mă pregătesc. Mă mișc pe pilot automat de două nopți încoace. Apoi, a venit Lawrence la bibliotecă, ieri, purtând un costum scump, intrând pe ușă și năvălind peste mine, la recepție. Cu o față întunecată, a trântit pe birou alt acord de confidențialitate, iar eu abia dacă am reușit să mă abțin când m-a întrebat câți bani trebuie să-mi dea ca să-l semnez. I-am spus că nu există suficienți bani pe lume. Furioasă, am luat foarfeca și am tăiat hârtia în fâșiuțe, pe care i le-am aruncat la picioare. Omul s-a înfoiat și s-a uitat la mine de parcă-mi mai crescuse un cap. Topher s-a ocupat de restul și l-a escortat afară.

Ieri-seară, la ultima repetiție, Jack a întârziat. Cu un chip stoic, a vorbit cu toată lumea, mai puțin cu mine, exceptând replicile din piesă. La scenele cu săruturi, i-a zis Laurei că e răcit. M-am controlat, cu mâinile încleștate, furioasă... distrusă. Laura s-a încruntat la noi, dar, orice o fi citit pe chipurile noastre, a lăsat să treacă și n-a insistat.

După repetiții, a plecat fără un cuvânt, cu umerii încordați.

— Mersi că mă ajuți.

Clipesc spre imaginea mea din oglindă, cu gâtul uscat.

Scanned with CamScanner

— Vrei să te machiez?

Nu răspund. Am fața palidă. Am mintea la mii de kilometri, la purtarea lui rece. Cum de a putut să plece așa, apoi să-și trimită ticălosul de PR-ist să facă curățenie? Simt că mi se întinde pielea feței pe oase și inspir adânc.

Nu te gândi la el. Uită că a existat.

— Ești OK, Elle?

Încuviințez și screm un zâmbet.

— Sigur. E doar o piesă. Fă ce vrei cu machiajul. Cu cât mai mult, cu atât mai bine.

Nu vreau să vorbesc despre el. Nu acum. S-a terminat. Trebuie doar să mă duc, să-mi spun replicile și să plec. Gata. El se va duce în Nashville și eu în Daisy. De parcă nu s-ar fi întâmplat.

Ea se apucă de treabă.

Peste 20 de minute, port colanți și o cămașă largă, din denim, cu nasturi, pe care o pot schimba ușor cu recuzita, ca să nu îmi stric părul și machiajul. Iau costumul pentru prima scenă a Julietei, de la balul mascat, o rochie scurtă, albă, cu dantelă. Mă încrunt și intru repede în dormitor. Unde sunt aripioarele pufoase pentru scena petrecerii? Am lucrat la ele zile în șir, adăugându-le mici strasuri și trandafirași.

— Nu găsesc aripile, mă vaiet, revenind în bucătărie, unde mătușa Clara și mama vorbesc între ele.

Mama mă privește.

— Unde le-ai avut ultima dată?

Scutur din cap, dezorientată. Îmi mușc buzele.

— Credeam că le-am agățat de un cârlig, în dormitor.

Se ridică.

— Ești împrăștiată, dragă. Du-te să vezi iar. Verific livingul.

Scanned with CamScanner

Mă duc în dormitor, deschid dulapul, caut printre haine, verific cârligul din baie. Am lacrimi în ochi. La naiba. Nu gândesc limpede. Le-am văzut ieri! Ce e cu mine?

Ies din dormitor.

— Mamă, le-ai găsit?

Nu răspunde și ies pe hol.

— Elena. Are o voce joasă, ciudată. Ce sunt astea?

Nu, nu, nu.

Fac colțul și văd ușa de la camera mea de cusut deschisă. Mama stă în mijlocul ei, cu privirea la manechine. Se învârte, cu chipul palid, privind mostrele. Prințesa Barbară, cu franjurile sale, pare să-i capteze toată atenția.

— Tu le-ai făcut?

Mătușa Clara iese din bucătărie și se lovește de mine. Mă privește cu ochi mari.

— Ai lăsat-o descuiată.

Mama se întoarce să se uite la noi, de la mine la sora ei.

— Știai?

Mătușa Clara încuviințează și pleacă. Mă uit urât după ea. Mersi de ajutor.

— Mamă, pot explica.

Intru în cameră, tresărind când văd că s-a mutat lângă setul cu unicorni.

— Aș vrea să aud. Atinge sutienul, examinând materialul, trecându-și mâinile peste paiete și încruntându-se când le vede cum își schimbă culoarea. Scoate un sunet când unicornii scânteiază. De aceea este ușa ta mereu încuiată?

— Nu voiam să le vezi.

— De ce?

Scanned with CamScanner

Închid ochii. E acum sau niciodată, și adevărul este că m-am săturat să mă ascund.

— Ador să le fac. Întâlnirea din Nashville a fost cu o firmă de lenjerie.

Se așază la masa mea de desen și se uită prin schițele mele.

— Vrei să-ți dai demisia?

Intru. Aripile sunt aici. Le ridic și le strâng la piept. Inspir adânc.

— Trebuie să plec, mamă. Vorbim mai târziu.

Topher coboară scările și intră în cameră.

— Elena, ești gata...

Se oprește, cu ochii mari.

— Căcat.

Se uită la mama, apoi la mine, și iese.

— Treci imediat înapoi, tinere, zice ea.

Topher vâră capul pe ușă.

— Da, doamnă?

— Tu știai?

Face un semn din cap, resemnat.

— Elena visează la asta de ani de zile.

Îl întrerupe.

— Giselle știe?

Închid ochii scurt.

— Da. Și Preston. Ura asta.

— Ticălosul, o aud mormăind pe Clara, din ușă, și cred că și-a făcut curaj să revină.

Mama lasă capul în jos.

— Sunt singura persoană care nu știa.

Înghite în sec, cu fața plină de emoții.

Scanned with CamScanner

Mă foiesc și mă apropii de șezlongul de lângă geam. Am picioarele ca de gumă când mă așez.

– Nu am vrut să îți faci idei proaste despre mine.

Ea își mușcă buza, și tresar. Am văzut-o plângând doar de trei ori. În ziua în care a murit tata, apoi la înmormântarea lui, când a plâns atât de tare, că nimeni nu a putut să o consoleze, și când a murit Nana. E o stâncă, o bucată solidă de granit.

Mă apropii, iau niște șervețele și i le dau.

– Mamă, te rog... îmi pare rău că-mi place să cos astea. Sunt o dezamăgire pentru tine.

– Termină, spune ea, cu fața schimbată. Te rog să nu spui asta. N-ai fost niciodată.

– Nu m-am dus la facultatea de medicină. Nu m-am căsătorit și n-am făcut copii imediat. Abia dacă dau pe la biserică...

– Ai fi fost un medic groaznic. Deteşti sângele și ai inima prea slabă. Deși ți-ar face bine să mai asculți câte o predică, din când în când. Lacrimile i se rostogolesc pe față, și mă distruge să văd plângând o femeie atât de puternică. Mă termină când aflu că ai ținut toate astea secrete față de mine, când au fost suficient de importante ca să...

Nu poate încheia, și se smiorcăie.

– Mamă, nu plânge. O să plâng și eu, și machiajul meu e deja gata, și arată bine, și Clara va trebui să îl refacă.

– E prea târziu, fiindcă deja plângi.

– Da, știu! Mă așez pe podea, lângă genunchii ei, cuprinsă de emoții, mai întâi după povestea cu Jack, și apoi cu asta. Nu fi supărată pe mine pentru că vreau să fiu diferită, te rog.

Ochii mei îi găsesc pe ai ei, sclipitori și umezi.

– Elena, cum de te-ai putut gândi că aș fi supărată? Sunt surprinsă. Sunt șocată de... chestiile astea...

Scanned with CamScanner

provocatoare. Clatină din cap. Doar că nu am știut că ai putea dori ceva diferit de bibliotecă.

— Dar nu va fi niciodată suficientă pentru mine. Vreau să fac lucruri care mă fac să mă simt frumoasă, care sunt diferite de orice altceva.

— Ah, Elena... cum ai putut să crezi că te-aș putea judeca pentru ce-ți place? Din clipa în care te-a învățat mama mea să coși, ai fost ca peștele în apă. Cum să nu-mi spui? Sunt o persoană chiar atât de groaznică? Așa o părere proastă ai despre mine? Nu te-am susținut mereu, chiar dacă nu eram de acord? Te-am lăsat să pleci la New York, la facultate, și am încercat să-mi țin gura când ai decis să rămâi. M-am străduit cât ai fost plecată în excursia aceea în Europa, singură!

Neliniștea din vocea ei mă frânge, și îi cuprind talia cu brațele.

— Nu, niciodată... Mamă, orășelul înseamnă totul pentru tine. Biserica. Prietenii. Nu am vrut să îți faci griji că te-aș putea face de râs.

Îi mai alunecă o lacrimă pe obraz.

— Nu știu de ce. Te iubesc, Elena. Ești fetița mea iubită, și vreau să te susțin, chiar dacă... chiar dacă nu sunt mereu de acord cu tine. Ești a mea, ești parte din familie, și credeam că știi. Inspiră. Dragostea de mamă este necondiționată, Elena. Și știu că nu sunt decât o femeie dintr-un oraș mic, care nu știe mare lucru despre lume, dar tu ești diferită și asta o știu. O accept. Nu ești eu. Poate că nu te vei căsători niciodată și nu îmi vei dărui nepoți. E în regulă. Vreau doar să fii fericită, Elena. Nu vreau să fiu persoana care află ultima. Vocea i se frânge, și o iau mai tare în brațe. Își sprijină capul de al meu. Uneori sunt dură, și știu asta, dar vreau doar să fii fericită. Dacă este visul tău să faci lucrurile astea, nu-mi pasă ce cred oamenii. Vreau să ai totul. Să fii persoana care vrei să fii. Nu înțelegi?

Scanned with CamScanner

Oftează adânc. Se strâmbă şi îmi şterge obrazul.

– Eşti oricum fetiţa care mereu făcea ce voia. Ai atât de multe daruri, Elena, atât de mult talent, creativitate şi hotărâre! Sunt atât de mândră de tine şi de cine eşti. Şi nu am vrut niciodată să fii altcineva. Vreau să te iubeşti şi să apuci pe drumul tău, chiar dacă nu este al meu, ci unul de lângă mine, pe care vei ajunge mai departe decât am visat vreodată, şi pe care eşti fericită. Eu te iubesc tare, fetiţa mea. Nu există reguli pentru iubirea mea, este o iubire fără sfârşit. Vreau să fii tu. Şi voi distruge pe oricine îndrăzneşte să spună ceva rău despre tine în oraşul ăsta.

– Îmi pare rău că nu ţi-am zis, plâng eu, dându-mi seama că mă iubeşte, chiar dacă nu este de acord cu mine.

Ea îmi ridică bărbia şi mă simt iar ca la cinci ani.

– Nu te voi părăsi *niciodată*. Sunt aici.

Clara şi Topher sunt pe podea, lângă mine, şi nici măcar nu mi-am dat seama când au ajuns acolo.

– Nimic nu ne va despărţi, zice Clara, cu lacrimi pe obraji.

– Eu de ce nu pot să fac parte din Gaşca Fetelor din Daisy? Nu sunt o fată, e adevărat, dar îmi place să mă îmbrac în haine de femeie, şopteşte Topher, şi ne îmbrăţişează.

– Poţi să faci. Membru de onoare, zice mama încet. Trebuie să organizăm o ceremonie de iniţiere, ca la frăţiile de la facultate. Cu pelerine şi lumânări şi un jurământ.

– Şi cu whisky, încuviinţează Clara. Vom avea nevoie.

Mama pufneşte, dar spune:

– N-ar strica. Se uită apoi lung la mine şi zice: Îmi pare rău, dar machiajul trebuie refăcut.

O îmbrăţişez strâns.

– Nu te voi mai ţine niciodată în întuneric, mamă.

Zâmbeşte.

Scanned with CamScanner

— Bine. Când ajungi un superstar al chiloților, dacă Birdie Walker zice o vorbă, o să-i vopsesc părul mov aprins, ca al lui Devon, și o să fie bine.

Râd,

— Haide, zice Clara, și mă ridică în picioare. Trebuie să ajungem la piesă.

Scanned with CamScanner

Capitolul 32

JACK

Sala de sport geme de lume când ajung. Scaunele sunt așezate în două pâlcuri, cu un culoar între ele, iar tribunele sunt pline.

— Omule. A venit toată lumea să te vadă. Devon mă privește întrebător. Te descurci?

— Da.

— Mincinosule. O să vomiți iar?

A trebuit să tragă pe dreapta deja, pe autostradă. S-a întâmplat același lucru și ieri-seară, când mă întorceam de la repetiții. Am stomacul praf. Nu pot mânca. Nu pot gândi limpede, pentru că grija față de Elena se amestecă în neliniștea provocată de prezența atâtor oameni.

— Nu sunt reporteri, îmi amintește el. Sunt oameni de treabă, care vor să te vadă. Uite-l pe Timmy.

Arată din cap spre tornada Timmy, care mă vede și năvălește spre noi. Poartă blugi și o cămașă elegantă, nițel șifonată.

Îl îmbrățișez.

— Arăți bine, omulețule, îi zic, obligându-mă să îi vorbesc cu căldură.

— Ai întârziat! Mama a întrebat pe toată lumea unde ești!

Mă strâmb.

Scanned with CamScanner

— Scuze. Sunt aici acum. Du-te să-i spui că vin.

El traversează din nou în fugă sala de sport.

— Este un spectacol de o seară. Ultima dată când o vezi pe Elena, murmură Devon, cu mâinile în buzunare. Să te gândești la asta.

— Da.

— OK, du-te atunci. Succes. Sunt în față. Elena a zis că a păstrat locuri pentru noi și pentru Quinn.

— Și pentru mine, zice Lucy, apărând pe ușă, cu Quinn.

Este invitata-surpriză. I-am zis despre piesă acum o săptămână, povestindu-i despre oamenii din oraș și despre Elena. Nu credeam că va ajunge, pentru că fusese bolnavă de gripă. Quinn a luat-o, pentru că nu prea mai conduce, iar eu am venit cu Devon.

— Vreau să mă uit la Julieta asta despre care mi-ai povestit la telefon, zice ea, cu o sprânceană ridicată.

Are spre 80 de ani, păr șaten, tuns bob, și poartă pantaloni eleganți, negri, o bluză albă, de mătase, și un șirag de perle pe care i le-am cumpărat eu, de Crăciunul trecut. Mă fac să mă gândesc la Elena.

— Mda, zic eu, fără expresie.

Are ochii căprui și pali, dar atenți. Nu i-am zis nimic despre ce s-a întâmplat, fiindcă nu vreau să își facă griji, dar Quinn...

— Ar trebui să existe trei locuri în față. I-am zis Laurei și le-a păstrat.

— Du-te, atunci. Nu-ți face griji pentru noi.

Îmi urează succes, iar eu merg în față, dar mă opresc, cu un junghi în piept. Rămân pe loc, cu ochii ațintiți asupra mea din toate direcțiile. Îmi tremură mâinile când îmi ridic geanta sport pe umăr.

O parte din mine vrea să fug.

Scanned with CamScanner

Cealaltă vrea să o mai vadă ultima dată pe Elena.

Anxietatea mă cuprinde când oamenii mă privesc alergând spre scenă. Simt un val de ușurare când închid ușa și urc scările. Cortina este trasă, și toată lumea roiește, în toiul ultimelor pregătiri. Membrii distribuției sunt în grupuri, repetând. Rahat, urăsc să întârzii. Mă îndrept spre una dintre cabinele bărbaților, bucuros că este goală și că mă pot schimba în cămașa, blugii și cizmele negre purtate de Romeo.

Când ies, cu microfonul prins, așteptând restul distribuției, tot nu am văzut-o pe Elena.

Întârzie?

Să-i fi fost la fel de groază ca mie să vină?

— Jack.

Mă întorc când îi aud vocea și aproape mă împiedic.

Este superbă. Rochia ei scurtă îi ajunge deasupra genunchilor și are aripile în mână. A fost un iad să fiu în preajma ei la repetițiile de seara trecută.

— Ai plâns? întreb aspru.

Are fața perfectă, dar ochii ei sunt ca niște indicatoare.

Zâmbește vag. Îmi întinde o cană cu Tigers, prima pe care mi-am cumpărat-o când am semnat în Nashville.

— Ai uitat asta. Cred că te grăbeai.

— Ah.

O iau cu degete țepene, luptându-mă să nu le ating pe ale ei.

— Bucură-te că am salvat-o, fiindcă Clara a vrut să o dea de pereți.

Se întoarce să plece.

— Elena?

— Ce e?

Scanned with CamScanner

Expir lung când se întoarce spre mine iar, și zic ceva ce am promis că n-o să zic, dar nu mă pot opri, pentru că tot drumul încoace m-am gândit numai la ea, la expresia ei distrusă, furioasă, resemnată, când am părăsit sala de sport.

Te iubesc. Știam că mă vei da la o parte, și că mă vei distruge, în final. Am rămas cu tine pentru nu pot suporta să nu fac parte din lumea ta!

Îmi aduc aminte de mândria din ochii ei, care o împiedica să discute cu mine.

— Despre ce a fost vorba în conversația aceea? Aș vrea să știu, să fiu pregătit.

Ea încuviințează formal, cu un zâmbet palid.

— Desigur. Ai plecat fără să auzi toată povestea. Este lipsită de expresie și mi-e dor de emoțiile ei. Marvin a vrut să vadă dacă ai dori să îți vinzi povestea. A întrebat în numele unei colege de muncă, agenta care s-a ocupat de Sophia, care văzuse clipul cu noi. S-au gândit că eu aș putea să te conving, sau să le ofer datele tale de contact, ca să discute cu tine.

Domnișoara Clark valsează pe lângă noi, în rochia ei mov. Zâmbește superior.

— Deja ceartă între îndrăgostiți, Romeo și Julieta? Nu pot să zic că mă surprinde. Voi doi nu funcționați împreună.

Elena nu se uită la ea, ci doar spune plat:

— Tai-o de aici, Shelia.

Ea pufnește și dispare, aruncându-ne priviri urâte.

Mă uit din nou la Elena.

— Nu mi-ai zis că ai lucrat acolo.

— Am crezut că ai încredere în mine. Că știai deja. M-am înșelat. Ți-aș fi spus în cele din urmă, Jack. Nu mi s-a părut urgent, dar acum îmi dau seama că ar fi trebuit să-ți spun imediat.

Scanned with CamScanner

Vorbește cu greu, clocotind de furie, și cred că-mi place mai mult, pentru că înseamnă că măcar simte ceva.

Ne uităm unul la celălalt. Îi privesc curbura pomeților, felul în care-i cade părul în jurul maxilarului.

— Ce vrei de la mine?

Atunci, se frânge nițel, iar trăsăturile i se umplu de tristețe, înainte să se retragă iar în sine.

Îmi pierd controlul. Gaura neagră a emoțiilor mă atrage. Mă furnică brațele să o țin.

Dar...

Se strâmbă, părând să sufere. Trage de tivul rochiei.

— Nimic, Jack. Mă țin de cuvânt. Nu va ști nimeni niciodată ce mi-ai spus.

Nu am văzut-o niciodată atât de greu de citit.

De goală. Goală de lumina din ochii ei acvamarin.

Tu ești vinovatul.

Tu ai dat-o în bară și ai lăsat-o așa.

I-ai ignorat cuvintele.

— Ești OK să fii pe scenă?

— Voi fi OK, încuviințez spasmodic. Mă uit la cizme. Mă ajută când ești cu mine. Nici măcar nu mă gândesc la public.

— Măcar la asta să fiu bună. Suricatele ajută și ele.

Închid ochii. Nu știu ce vreau să spun, doar că nu vreau să plece. Vreau să îmi spună din nou că mă iubește. Vreau să...

— Elena...

— Cinci minute până la cortină! strigă Laura. Ești bine? mă întreabă.

Elena pleacă, de parcă aștepta momentul. Se apropie de cealaltă parte a scenei, de unde va intra.

Scanned with CamScanner

Eu încuviințez spre Laura, cu capul în flăcări. Sunt ameţit şi n-are nicio legătură cu teama de public.

Nu o voi mai vedea niciodată.

Respir adânc. Parcă sunt pe cale să pasez ca să câştigăm jocul, şi toată lumea e acoperită, şi nu găsesc...

Groaza, densă şi întunecată, se răsuceşte în jurul meu şi-mi cuprinde pieptul.

Simt dintr-odată o limpezime, şi poate, poate că am ştiut din clipa în care s-a răstit la mine, fără să-mi explice totul, de parcă ar fi trebuit să ştiu deja că nu era cazul să se scuze pentru acel telefon, dar am înghiţit totul, mi-am încuiat sentimentele într-o casetă, am înfăşurat un lanţ în jurul lor şi le-am aruncat acolo unde arunc tot ce mă face să simt prea mult. Ea... mă va apăra, până la final. Îmi amintesc cum s-a descurcat cu femeile de la brutărie, de cât a fost de înfiptă, şi apoi sunt pierdut, fiindcă-mi amintesc cum am luat-o în braţe şi am alergat spre penthouse.

Unde nu a vrut să meargă.

Unde nu s-a simţit niciodată comod, şi totuşi a venit.

Am distrus totul cu Elena. Am judecat-o după ce făcuse Sophia, când Elena nu e aşa.

Nu m-a folosit.

Nu m-a îmboldit să îi spun nimic, decât din grijă autentică. Eu sunt cel care s-a deschis voluntar, mai mult decât cu oricine. Chiar şi aşa, tot îmi înfrânez o parte.

Am pierdut-o.

Am împins-o la o parte, speriat. Mi-a fost teamă să nu repet vechile greşeli.

Dar Elena nu e o greşeală.

Chiar şi cu operaţia mea la umăr apropiindu-se, cu grija pentru viitorul meu în NFL, luna asta a fost cea mai fericită din...

Doamne!

Scanned with CamScanner

Ea este fata pe care visează oricine să o descopere cândva. Tot ce mi-am dorit.

Iar eu i-am aruncat totul în față.

Am reacționat fără să ascult.

Ai mai ratat o intercepție, Jack.

Ai pierdut partida.

Scanned with CamScanner

Capitolul 33

ELENA

Îmbrăcat în costum de cavaler, Jack intră la balul mascat în chip de Romeo și se uită la mine, cu ceea ce Laura numește privirea „La naiba, ea este tot ce vreau, și vreau buzele mele pe ale ei". Se preface.

Sunt pregătită, cu machiajul reparat, cu aripile puse. Voi juca de mama focului.

El se apropie de mine. S-a înroșit și replicile lui nu sunt tocmai ce trebuie. Ezită de când a început piesa. Mi-am dat seama imediat, de cum și-a rostit prima replică. Mă uit la el, cu încurajări în priviri. Jack, Jack, Jack. *Ești atât de frumos. Nu lăsa oamenii să te afecteze* – asta sper să citească pe fața mea.

Mă ia de mână. Ne sărutăm ca prin vis. Ne separăm. Ne privim. Petrecerea continuă în centrul scenei.

– Atunci, să-mi poarte buzele păcatul ce l-au luat, zic.

– Dă-mi păcatul înapoi, murmură el.

E cu câteva replici înainte, dar îl sărut iar.

Oftează, cu mâna încă pe fața mea, cu trupurile mai aproape decât ar trebui să fie.

– Elena.

Scanned with CamScanner

Nu o spune tare, dar aud limpede. Distribuția continuă, fără să ne privească. Ochii lui îi caută pe ai mei și deschide gura, parcă pentru a spune ceva, dar e replica mea.

— Sărut ca la carte, zic, cu ardoare.

— Atunci, te voi mai săruta o dată.

Nu *asta* e replica. Asistenta apare, pentru replica ei, și Jack o ignoră și mă sărută iar, cu mâinile în păr.

— Elena, îmi șoptește la ureche, și mă retrag, cu ochii mari.

Microfonul e pornit și prinde replica, iar publicul murmură. Dacă au ratat-o prima dată, cu siguranță o aud acum.

Giselle își spune replica, iar Jack ar trebui să părăsească scena. Dar nu pleacă. Ochii lui refuză să-i părăsească pe ai mei.

Giselle își drege glasul, își spune din nou replica, iar eu revin.

Un tip din echipă ridică din umeri când mă uit la el. Așteaptă să plece Romeo, dar Jack e încă lângă mine. Urmează o pauză ciudată și eu mă uit în culise. Trageți cortina!

Scena se încheie și cortina cade peste primul act.

Expir și mă duc repede în culise, să mă schimb. Jack mă urmează și eu mă răsucesc. Tehnicienii se uită la noi, dar nu remarc.

— Nu poți să faci asta pe scenă, îi zic. Te aud.

Refuz să mă gândesc cum m-a făcut să mă simt gura lui peste a mea. Mi-am dorit să îl sărut și eu.

Giselle se vâră între noi și arată cu un deget spre el.

— Ar trebui să te duci unde trebuie să fii, Romeo! Ai prima replică din actul doi.

El înghite, apoi se întoarce și pleacă.

Giselle se uită la mine.

Scanned with CamScanner

— Ești bine?

Da. Dar a mai rămas mult din piesă. Ce va mai face?

Când ajungem la scena balconului, sunt convinsă că delirează.

La jumătatea unei replici lungi, se urcă pe scara care duce la geamul meu – și nu ar trebui să facă asta – ca să spună restul replicii. Suntem față în față, și sunt copleșită de masculinitatea lui, de intensitatea din ochii lui.

Este o piesă, Elena. Jucăm. Este scena în care Romeo vrea să se urce în patul tău și să...

Dar el face tot ce vrea pe scenă, și încearcă să se apropie de mine tot mai mult.

Concentrează-te.

Îmi spun replica:

— Ce fel de mulțumire putea-vei avea în noaptea asta?

— Să-ți schimb jurământul credincios al iubirii cu al meu, spune el încet.

— Ți l-am oferit fără a mi-l cere. Ți-l voi da din nou.

Am distrus replica. A ieșit totul prost. Am lăsat mult pe dinafară. Dumnezeule! Ajutor!

— Mi-l vei da iară?

Îmi dreg glasul.

— Ofranda mea este fără de margini, precum marea...

Mă întrerupe și zice replica *mea*:

— Iubirea mea-i la fel de adâncă, cu cât mai multă-ți dăruiesc. Cu atât mai multă am, căci sunt ambele fără sfârșit. Pe veci.

Îmi ia mâna și ne împletește degetele.

— Îmi spui din nou? Nimeni nu mi-a zis-o pe bune, Elena.

Clatin din cap spre el, cu inima bubuind.

Scanned with CamScanner

— Știu că nu e o replică, dar trebuie să știu.

Mă uit la public, care este vrăjit. Le văd pe mama, pe mătușa Clara, pe Birdie Walker căscând gura. Pe Quinn și pe Devon, cu o doamnă în vârstă între ei.

Apare asistenta, o trage deoparte pe Julieta, dar piesa îmi cere să alerg din nou spre balcon, la Jack. Nu am idee la ce să mă aștept.

Mă împleticesc prin rol, ieșind ca Julieta, apoi alergând să îl mai văd o dată. Tânără, nesăbuită, fată prostuță. Dragostea ei se va încheia cu o inimă frântă, iar Romeo al ei va fi izgonit, după ce-l ucide pe Tybalt, și totul se va prăbuși.

Poate că neliniștea mea îl motivează pe Jack, pentru că, de data asta, face totul ca la carte, într-un sincron perfect, cu replicile corecte.

Când trecem prin nunta grăbită, cu călugărul, și când se apropie noaptea nunții, mi-a pierit deja orice urmă de rațiune. Bărbatul pe care-l iubesc este în patul Julietei, lângă mine, cu piciorul lipit de al meu, în timp ce ne prefacem că ne trezim în zori. Port o cămașă de noapte lungă și albă, iar el poartă o cămașă albă, stil pirat, și pantaloni negri.

Mâinile lui le țin pe ale mele, când pleacă de la fereastra balconului. Nu pot gândi limpede. Arunc replici ca o nebună, improvizând să funcționeze. Nu pot să nu mă gândesc la următorul sărut și la următoarea dată când mă va ține în brațe.

Îmi fură iarăși replica și o schimbă.

— Crezi că ne vom mai întâlni vreodată?

Stai, eu ce trebuia să spun?

— Fără îndoială, spune, cu un zâmbet. Mă iubești, nu-i așa?

Mă uit la el. Nu e replica lui Romeo. Nici a mea.

— Mă iubești?

— Nu așa am spus oare?

Scanned with CamScanner

— Atunci, iubirea mea mă va ierta pentru că am plecat când am auzit asta prima dată? A fost vorba doar despre teamă și despre nesiguranțe, și ele m-au mânat.

Mă uit la el, exasperată. Laura ne privește șocată. O simt.

Mă scutur și măcelăresc următoarea parte, dar o scot la capăt.

— Cred că te văd acum, de parcă ai fi mort într-un mormânt. Ori mă înșală privirea, ori ești palid.

El privește spre cer și vede răsăritul, și dacă Romeo ar trebui să fie trist fiindcă a fost izgonit din Verona, Jack nu e. Pare hotărât și are o sclipire în ochi când mă privește.

— Încă un sărut și voi coborî.

Nu, am făcut asta deja. Nu o mai facem o dată.

Se apropie de mine, mă ia în brațe și mă sărută, despărțindu-mi încet buzele, cu grijă, aproape de parcă s-ar teme că aș fugi. Mâna lui stângă îmi prinde șoldul, departe de scenă, iar pielea mă arde când sărutul lui se adâncește. Mâna îmi cuprinde talia, și mă topesc în el, savurându-i mirosul de piele și de bărbat, senzația pieptului tare de care mi se apasă sânii.

Îl împing, abia respirând.

Ochii lui sclipesc spre mine, iar degetul lui mare îmi mângâie buzele.

— Te iubesc.

Se îndepărtează, iar eu mă lupt să mă controlez, să mă adun când îl privesc ieșind de pe scenă. Este ultima dată când Julieta îl vede pe Romeo viu. Ultima dată...

— Julieta?

Tresar, când el se urcă iar pe scară.

— Romeo, te-ai întors. Ce surpriză.

Cineva din public chicotește. Cred că e Timmy.

Scanned with CamScanner

— Cineva a zis cândva că există două zile importante în viață: ziua când te naști și cea în care îți dai seama de ce. Eu mi-am dat seama.

Mark Twain? Secolul greșit! Autorul greșit!

— Ca să te cunosc. Ca să mă îndrăgostesc de tine. Soarta e ciudată: te lovește uneori teribil, făcându-te să crești înainte să fii gata pentru asta. Eu nu am crezut niciodată în destin, dar dacă nu ne-am fi cunoscut? Dacă n-aș fi fost acolo în clipa precisă în care trebuia să ne vedem la... balul mascat, unde tu trebuia să dansezi cu altcineva? Dar am fost *acolo*. Și tu la fel. Și am purtat cămașa potrivită, costumul, adică, și te-ai așezat lângă mine, și inima mea a început să bată. Nu e acesta destinul? Nu este viața, care ne dă o șansă? Nu este? Te rog, spune-mi că este, pentru că nu pot să mă îndepărtez din nou de tine fără să știu că nu ai renunțat la mine.

Nu știu ce să spun. Ar trebui, pentru că deja și un copil de doi ani s-a prins că suntem Jack și Elena, nu Romeo și Julieta.

El continuă.

— Același autor a mai zis și că iubirea nu este produsul rațiunii și al statisticilor, dar că apare, pur și simplu, nimeni nu știe dincotro, și nu se poate explica. Face o pauză. Nu m-am așteptat, nici nu am visat, nu am aspirat la ea. Dar este aici și este a ta.

Mama Julietei intră în scenă, cu o privire uluită. Nimeni nu știe ce să facă.

— Du-te, șoptesc. Te rog.

— Adio, iubirea mea.

După o privire lungă, coboară iar și se îndepărtează.

Sufletul meu strigă după el să se întoarcă, să îmi spună iar cuvintele acelea, ca să le absorb, dar nu poate. Nu putem face asta, orice-o fi, în fața tuturor acestor oameni.

Îi privesc umerii, fără să-mi pot desprinde ochii de la ei.

Scanned with CamScanner

Capitolul 34

JACK

Cortina cade peste ultima replică a prințesei, și aplauze furtunoase ajung la urechile noastre. Slavă Cerului! Sunt atât de nerăbdător să se termine totul, ca să vorbesc cu Elena, și nu să măcelăresc replicile sărmanului Romeo.

— Bravo! exclamă Patrick, bătând din palme. Un mare succes.

Glumește?

Elena se ridică, dar eu o trag înapoi. O privesc, o citesc, dar, de când am distrus scena lunii de miere, n-am vorbit. Am zăcut aici, cu o erecție, și cu ea deasupra mea.

— Elena...

— Nu acum, Jack. Nu pot.

Se ridică și aleargă spre partea dreaptă a scenei.

Tot nu pot să o citesc.

Mă îndrept spre locul meu, cu o scenă între noi.

Laura ne strigă numele unul după altul, iar noi facem plecăciuni. Publicul e în picioare și aplaudă. Se strigă numele Julietei, iar Elena aleargă pe scenă și se înclină, apoi eu. Îi iau mâna într-a mea și ne înclinăm împreună. Aud fluierături și urale, și rânjesc prostește. N-a fost deloc greu. Singurul lucru la care mă gândeam era Elena. M-a durut în fund de ceilalți.

Scanned with CamScanner

Publicul bate din palme trei minute. „Jack, Jack, Jack", se intonează din tribune, de la niște fani Tigers, și le fac cu mâna. Devon îmi zâmbește din primul rând și ridică degetul mare. Quinn își mută privirea la Elena, ridicând o sprânceană.

Da. Nu știu încă.

Mă mai vrea?

Sau a privit întunericul dinăuntrul meu și...

Poate că nu merit efortul?

Haosul erupe când o parte din mulțime sare cu noi pe scenă, Laura, Timmy, prietenii lui pe care i-a adus să discute cu mine. Au toți pixuri și programe de meci. Tresar, dar încerc să o ascund. Face parte din spectacol, Jack.

— Petrecerea distribuției într-o oră, oameni buni! strigă Laura, cu un zâmbet mare pe față. Bere și pizza gratis, în contul lui Jack.

Izbucnesc urale.

Ea mă îmbrățișează.

— Jack, mulțumesc frumos că ai făcut asta.

— Ți-am folosit piesa în scopuri personale.

— Taci. Este vorba despre tine și Elena. Publicul v-a mâncat pe pâine. Au fost aici câțiva reporteri de la ziarul *Tennessean*, care au întrebat dacă îți pot lua interviu. Am refuzat.

— Mulțumesc. Oricum scriu ce vor ei.

Ea zâmbește.

— N-a fost nimic rău de zis azi despre voi. Tu și Elena aveți o chimie... stai potolită, inimă!

Mă uit în jurul meu, chiar când ajung Timmy & co.

Nu o văd pe Elena.

Două ore mai târziu, am rămas doar eu și câțiva fani rătăciți, care încă așteaptă să mă vadă. Sunt extenuat,

Scanned with CamScanner

și totuși ușurat, după ultimul autograf și ultimul selfie. Devon a plecat, cu Quinn și cu Lucy, după ce m-au felicitat.

Nici urmă de Elena nicăieri.

Scanned with CamScanner

Capitolul 35

ELENA

Ajung la petrecerea distribuției foarte devreme, îmbrățișez pe toată lumea și mănânc pizza. Nimeni nu îl pomenește pe Jack, dar îmi dau seama din privirile lor că vor să mă întrebe ce naiba s-a întâmplat. Doar fața mea îi împiedică să întrebe.

De îndată ce intră el pe ușă, o oră mai târziu, mă îndrept spre ușa din spate și conduc acasă. Am nevoie de timp să mă gândesc, să procesez, și nu pot să fac asta dacă e chiar în fața mea, cerând răspunsuri. Am nevoie de spațiu. De *acasă*.

Zbor înăuntru, scoțându-mi costumul în drum spre dormitor. Iau niște pantaloni de pijama și un tricou cu NYU. După un pahar de whisky, ies pe veranda din spate și aprind felinarele.

Mă așez pe scări și stau în noaptea răcoroasă de martie, privind luna plină. E aproape aprilie. Vine primăvara.

S-a terminat cu piesa. Închid ochii. Doamne, îmi va fi dor de el.

— Mă gândeam eu că te găsesc acasă.

Vocea răgușită a lui Jack se aude dinspre ușa din spate a bucătăriei.

Scanned with CamScanner

Se așază lângă mine și privește conturul slab al colinelor din depărtare.

Nu mă uit la el, dar îl simt privindu-mă, intimidându-mă. Las capul în jos ca să nu-mi vadă fața.

Se înteţește vântul, iar eu îmi frec brațele. Se ridică și se îndreaptă înapoi spre casă, de unde se întoarce cu una dintre jachetele pe care le ţin în cuierul de lângă ușa bucătăriei. Mi-o lasă pe umeri, iar mâinile lui îmi ating părul, înainte ca el să se așeze lângă mine, lăsând câțiva centimetri între noi.

Dinspre el se aude o expirație lungă.

— Îmi pare rău, Elena. Am luat-o razna pe subiectul Marvin și am presupus că ești vinovată. Am greșit.

Din colțul ochiului, îl văd trecându-și mâna prin păr.

— Mi-am pierdut capul. Înseamnă că te-am pierdut și pe tine?

Îi întâlnesc privirea, în care citesc îngrijorare amestecată cu teamă.

— M-ai îndepărtat de parcă n-ar fi însemnat nimic.

Înghite în sec.

— A fost vorba despre teamă pură. În adâncul meu, într-o parte despre care nu știu mare lucru încă, deja îți dăruisem inima mea, doar că am auzit discuția aceea și totul mi-a explodat în față. Toate instinctele mele protectoare s-au încins. Să fiu din nou luat de fraier? Să cred că o femeie m-ar iubi? Ridicol. Femeile care mă iubesc, de obicei, sfârșesc prin a mă răni.

— Eu nu ți-aș face rău intenționat.

— Da, știu. Acum am distrus totul.

Eu nu vreau să fim distruși. Vreau să fim...

Zâmbește scurt și trist, oftând apoi.

Scanned with CamScanner

— Ţi-am dăruit inima în seara asta, în faţa tuturor. A fost extraordinar.

Mi se strânge stomacul.

— Îmi pare foarte rău că Lawrence a venit să te vadă şi te-a enervat. Vocea sa este plină de regret. Am greşit mult şi este vina mea, pentru că sunt... stricat, de când ne-am întâlnit.

— Nu mai are voie în Biblioteca publică din Daisy. S-ar putea să-i punem faţa pe un poster cu „Căutat".

— În apărarea lui, chiar mă pune pe primul loc.

Încuviinţez şi revin la ce a zis mai devreme.

— Nu eşti stricat, Jack. Toată lumea aduce bagaj în relaţii. Dar tu trebuie să ai încredere.

El îşi vâră mâna în buzunarul din faţă al pantalonilor şi scoate ceva de acolo, ceva mic şi rece, pe care mi-l pune în palmă.

— Ce este?

Ridic obiectul în lumina lunii.

— Este gestul meu de încredere. Cheia apartamentului meu. Am făcut-o pentru tine, după ce am plecat de la întâlnirea cu Sophia, după ce a zis că nu pot să mă încred în tine. Aşteptam momentul potrivit să ţi-o dau, să îmi fac curaj... Am vrut să fie un simbol că îmi doream mai mult cu tine, dar apoi m-am agitat şi n-am mai pomenit de ea. Eram atât de nesigur. Nu am iubit pe nimeni niciodată. Sunt un prost.

Urmează o tăcere lungă. Ne privim.

— La ce te gândeşti? întreabă el.

Îmi ling buzele.

— Cred că am o revelaţie.

— Da?

Îi citesc speranţa pe faţă.

Scanned with CamScanner

Chiar mă iubește. Da, mi-a zis-o pe scenă, în fața tuturor, dar numai acum am permis *senzației* să pătrundă. Mi-am permis să o cred. Un bărbat ca el, care nu are încredere, a fost pe cale să-mi dea o cheie, care poate părea neînsemnată, dar care pentru el este echivalentul unei declarații.

El oftează și îmi mângâie fața.

— Mă ierți, Elena?

Mă uit la el, la intensitatea lui, la bărbatul care a fost rănit de atâtea ori de oameni. Care nu a iubit niciodată o fată.

— Iartă-mă pentru că te-am îndepărtat, pentru că n-am mers la prânzurile de duminică, pentru că sunt stricat.

Lacrimile îmi înțeapă ochii.

— Bunica mea spunea că oamenii care au fost răniți iubesc cel mai mult, fiindcă ei pot aprecia lucrurile care le fac inima să bată. Eu îți fac inima să bată?

El încuviințează, cu genele fluturând, și se apropie. Dar se oprește, nesigur.

— Doamne, Elena. Mă tem că mă vei îndepărta. Știu că nu sunt perfect, că trebuie să lucrez la asta, dar nu te pot lăsa să pleci. Mi-am petrecut ultimele două nopți fără tine și au fost mizerabile. Nu vreau să mai fiu atât de... bolnav. Te iubesc, Elena. Foarte mult. Nici măcar nu știu cum s-o descriu.

Îmi stă inima.

— Vreau să mă trezesc alături de tine în fiecare zi și să văd ce ne rezervă viața. Vrei să încercăm?

Dacă vreau? Aș merge pe cărbuni încinși pentru el.

Ușurarea care-mi crește în piept se extinde.

— Te iubesc, Jack. Meriți orice efort.

Zâmbetul lui se lărgește. Are o expresie uluită.

Scanned with CamScanner

— Slavă Domnului. Se apleacă și mă sărută ușor. Nu sunt perfect, respiră el pe gâtul meu, câteva minute mai târziu. Nu pot câștiga Super Bowl, mă jenez în prezența necunoscuților, mă uit la prea multe seriale coreene și porcul tău mă urăște. N-am cine știe ce de oferit.

Râd, amețită.

— Romeo nu te urăște. Poate îi displaci. Îmi place și mașina ta.

El mă sărută pe gât.

— E a ta.

— Glumesc! râd eu, iar el mă privește adânc în ochi.

Îmi ține fața între degete.

— Nu am avut *asta* niciodată, Elena. Nu am fost niciodată cu o persoană fără de care să nu pot trăi. Am mai vorbit despre soartă, și, cu cât mă gândesc mai bine, cu atât are mai mult sens și poate că există un motiv pentru orice.

— Ce vrei să spui?

— Uneori, soarta îți rezervă ceva rău, însă destinul lămurește totul. Și câștigi. Tu și cu mine vom câștiga.

Mă privește și eu inspir adânc, fiindcă văd un bărbat care mă iubește din toată ființa.

Își trece degetul mare peste buza mea.

— Chiar dacă soarta este o absurditate, te-aș fi găsit. Poate într-o librărie. Poate când aș fi rămas în pană în Daisy, în fața casei tale, când veneam să-l vizitez pe Timmy. Nu știu. Am fost meniți să fim împreună. Sunt prea multe lucruri care ne-au unit. Dacă ne-a unit destinul, asta înseamnă că va lupta să ne țină împreună.

Mă sărută, repede și apăsat, și ne pierdem, eu în senzația de el, sub mâinile mele, el, cu mâna rătăcită în părul meu.

Scanned with CamScanner

Se ridică, mă ia în braţe şi îşi face drum spre scări.

Zâmbesc spre el.

— Unde mergem?

El se opreşte lângă uşa din spate.

— Voiam să te duc în pat, dar, dacă mă gândesc mai bine, cred că ne-am putea căsători chiar acum. Sunt sigur că Patrick ar face-o. Laura a zis că a fost notar cândva. Putem face rost de martori.

Aproape că-i sar din braţe.

— Glumeşti?

El încuviinţează, cu o privire vulnerabilă.

— Cumva. Nu ştiu. Mi se pare cam repede. Şi nebunesc. Dar nu am simţit niciodată asta. E prea repede. Da. O iau razna... dar dacă pleci? Dacă te trezeşti dimineaţă şi decizi că sunt prea complicat?

Iată-l. Bărbatul meu frumos, care tocmai a încasat o ghiulea încărcată de iubire, de încredere şi de credinţă, şi nu ştie sigur...

— Cred că tocmai ai trăit momentul, Jack. Îmi place, zâmbesc eu.

Reuşesc să deschid uşa din spate, iar el se ţine după mine, concentrat.

— Poţi să porţi rochia de Julieta, şi eu pot să port asta.

E serios, fără urmă de glumă, iar eu clatin din cap, deschizând gura, însă nu scot niciun sunet.

Ne uităm unul la celălalt.

— Mama ne va ucide. În plus, trebuie să trimiţi o solicitare.

— Deci refuzi?

Are o faţă extraordinar de atentă, ca de lup.

Scanned with CamScanner

— Nu, spun doar „Hai să facem sex și apoi vedem". Mama va vrea să planifice totul.

El rămâne pe loc, iar ochii lui de ambră se aprind de o lumină stranie. Cred că este iubire.

— Tocmai te-am întrebat dacă te căsătorești cu mine, și ai zis da. Corect?

Casc gura la el. Mă pufnește râsul.

— D-a. Curând.

Arată de parcă l-ar fi lovit un tren. Cam speriat. Dar fericit. Dă lent din cap.

— Bine. Ne gândim mai târziu cum facem. Acum, în dormitor. Vreau să fiu în tine.

Mă conduce în camera mea.

Simt că sunt în priză, încordată, tensionată, că am nevoie de el.

— Jos șosetele, murmur eu.

El le aruncă peste umăr.

Îmi mușc buza, când își dă jos blugii negri. Urmează cămașa.

— Ai de gând să mă lași aici, dezbrăcat?

Ochii lui mă privesc.

Mă ajută să-mi dau jos tricoul, gemând când îmi cuprinde sânii. Îmi dau jos colanții și stau în fața lui, în chiloței de dantelă albă.

— Atât de frumoasă.

Mâna lui îmi traversează clavicula, despicătura dintre sâni. Îmi ajunge între picioare. Jack are privirea aceea pe față: uluire, respect, iubire.

Face dantela să alunece pe podea.

— Ador cât de deschisă ești mereu cu mine. Știi? Ador ochii tăi și părul tău și cum mă faci să râd. Nu pot

Scanned with CamScanner

să nu mă uit la tine. Ai trupul făcut pentru mine. Și o să-l iau foarte încet.

Deja gâfâi sub privirea lui.

— Nu foarte încet.

— Repede și tare?

— Da, și apoi încet.

— Eu cred că mai întâi încet.

Gem când cade în genunchi și îmi separă picioarele, iar buzele îi dansează ușor pe pielea burții mele. Mă linge și icnește.

Mă împing în el, iar el râde, privindu-mă.

— Nu o să mă satur niciodată. Nici într-un milion de ani.

Un deget alunecă înăuntrul meu, lent și ușor. Limba lui se rotește pe clitorisul meu.

Mâna mea i se împletește în păr.

— La fel ca în prima seară, Elena. Când m-am uitat doar o dată la tine și am știut că trebuia să te revăd...

Alt deget se alătură primului și mi se răsucește în umezeala dinăuntru, până când gem, cu mâinile în părul lui.

El mă sărută pe coapsă.

— Ești a mea, murmură în urechea mea, mă întinde și alunecă înăuntrul meu. Îmi ridică mâinile deasupra capului, împletindu-și degetele cu ale mele. Pentru totdeauna.

Ochii lui mă privesc iubitori.

Și iubirea este tot ce știm.

Scanned with CamScanner

Epilog

JACK

Câțiva ani mai târziu

Este martie, iar geamurile din casă sunt ridicate, lăsând briza primăverii să pătrundă încetișor în bucătăria recent renovată. Risipește și fumul.

— Cam arsă deasupra, zice Cynthia, uitându-se la puiul scos din cuptor.

Îl împunge cu furculița, lipsită de expresie, dar simt disprețul pe care-l emană. Nu se poate abține. Îmi face buzele să tremure.

— L-ai lăsat timp de 45 de minute, așa cum a zis Cynthia? mă întreabă Clara, adulmecând pe lângă noi.

— Să fiu sinceră, cred că biscuiții Ritz sunt arși, zice Giselle, dându-și cu părerea.

— Răzuiește partea de sus. Tot ce e bun e oricum dedesubt, zice Topher, care pune gheață în pahare, pentru ceai.

Cynthia mă bate pe spate.

Scanned with CamScanner

— Sunt convinsă că e bun, dragă. E preferatul ei, dar poate mânca și macaroanele mele cu brânză.

— Toată presiunea de a găzdui prânzul de duminică l-a ajuns. Clara zâmbește. A fost prea ocupat să cânte Katy Perry și a uitat de antreul principal. Amator. O fi câștigat el Super Bowl, dar când să gătească pentru nevastă-sa...

— „Firework" de la Katy Perry este o melodie colosală, murmur eu. Ți-am zis că vine Scotty? Da. În orice clipă poate bate la ușă.

— Ticălosule!

I se aprinde fața.

— Hm, a acceptat invitația când ne-a adus vineri corespondența. L-am invitat personal.

— Stai, numai stai. Data viitoare când vii la tuns, te rad în cap.

Se uită urât la mine.

Cynthia își privește sora.

— Căsătorește-te cu el. Uită-te la Jack. Și-a oficializat relația cu Elena acum câțiva ani. Vei fi bătrână, curând, și ce-o să faci? O să fii o virgină de 40+?

— Mă duc să pun masa!

Pleacă și noi râdem.

— Se duce să-și aranjeze rujul, chicotește Giselle.

Ne uităm la puiul îngrozitor.

— Chiar am vrut să iasă bine.

— Dragă, zice Cynthia, îmbrățișându-mă, ea mănâncă orice. Mai ales dacă ai pregătit tu ceva. Între tine și *jobul* la firma de lenjerie, e prea obosită să îi pese.

— Ce naiba e cu tot fumul ăsta? zice Devon, fluturând din mâini când intră în bucătărie, cu Quinn și Aiden.

— Să aduc extinctorul? se oferă Quinn.

Scanned with CamScanner

— Nu. Jack a distrus mâncarea preferată a Elenei, zice Giselle.

— Bătrâne, ce s-a întâmplat? Ai ezitat? Să mă duc după niște KFC? propune Aiden, rânjind.

— Am fost distras, zic. E o zi importantă.

— De dans și cântec, zice Giselle, mâncând o bucată de nap prăjit. Ai vrut mereu să fii star pop, Jack? Mai bine rămâi la fotbal.

— A încercat, lasă-l, zice Cynthia. Am adus eu o rezervă. Îi dă un ghiont Gisellei. Adu-o pe aia din mașină, e într-un recipient de pe banchetă.

Nu sunt deloc surprins că a adus alt pui, dar mă prefac indignat.

— Nu crezi că pot, chiar dacă am parcurs rețeta de trei ori, săptămâna trecută?

Romeo se năpustește în cameră, adulmecând. Privirea lui mă urmărește când mă îndrept spre noul frigider pe comandă, din inox, de unde scot un castravete mic, pe care-l las să-l înșface și să fugă cu el.

— Iar mituiești porcul. Tot pe mine mă iubește cel mai mult, zice Cynthia.

— Pe mine doarme zilnic.

Nu e tocmai așa, dar de când m-am mutat oficial aici, acum doi ani, ne merge bine.

— Du-te și vezi ce face Elena. Mă ocup eu de restul.

Vrea să preia controlul, iar eu vreau să-mi văd soția. Mâinile mele ard să o atingă.

Intru în sala de luat masa și mi se taie respirația când o văd. Poartă blugi și un pulover albastru deschis și pune masa în living, cu soarele jucându-se în părul ei arămiu.

Ceva la ea cheamă fiecare parte din mine.

Este *a mea*.

Scanned with CamScanner

Ne-am căsătorit în august, imediat ce operația mea la umăr mi-a permis să port costum. La șase luni de când ne cunoscuserăm, am stat alături în biserica din orășelul ei natal și ne-am rostit jurămintele, cu Patrick oficiant. Ea a purtat o rochie albă, lungă, pe care o purtaseră și Cynthia, și mama Cynthiei, o moștenire pe care Elena o modificase cu o grijă infinită, adăugând dantelă și perle. Mi-o amintesc mergând spre altar alături de mine, cu șoldurile unduind, cu părul ei superb pe umeri și cu flori roz și mov în mână.

Mi-a tăiat respirația.

Să știu că mă iubește.

Că eram *acela*. Că era *aceea*.

Mi-am șoptit jurămintele, și nu fiindcă eram nesigur, căci nu aveam nici urmă de ezitare când venea vorba despre cum mă făcea să mă simt. Eram complet uluit de profunzimea iubirii mele, de valul de emoții care mă lovea de fiecare dată când intra într-o cameră.

După tot timpul ăsta, mă uit uneori la ea și... amuțesc.

Cum de este așa viața mea?

Cum am găsit-o, iubirea asta nebunească adusă de destin?

Tigers au câștigat Super Bowl sezonul trecut. Umărul meu este refăcut și joc foarte bine. Dar chiar și victoria asta, și tot nu se compară cu ea, în pat, lângă mine, dormind sub brațul meu protector.

Și-a dat demisia de la bibliotecă și a acceptat internshipul de la Little Rose Lingerie, avansând rapid în carieră și ajungând la un post plătit, în departamentul lor de cercetare și dezvoltare. Tot face lucruri, doar pentru mine.

Imaginea mea s-a reparat organic, mai ales după ce *Tennessean* a scris un articol de milioane despre piesă și

Scanned with CamScanner

despre cum mi-am mărturisit iubirea nepieritoare pentru o bibliotecară dintr-un orășel. Tot nu dau interviuri și nu îi pasă nimănui.

— Tati! vine dinspre Eleanor Michelle Hawke, de doar 11 luni, care șade în poala lui Lucy și îmi surâde, cu mânuțele întinse spre mine.

O ridic. Are o claie de păr negru, ochi mari, acvamarin, și doi dințișori.

Elena râde, cu privirea la mine, apoi la Eleanor, pe care o privește cu dragoste și cu uimire. Am totul. O casă adevărată, plină de hohote de râs. Încredere. Iubire. Familie. Lucruri la care nici nu am visat.

O sărut repede pe Lucy pe obraz. Soțul ei, Roger, șade lângă ea. Vin la toate prânzurile de duminică, dacă nu călătoresc.

Elena reapare lângă mine și șterge fața lui Eleanor de urme de cereale cu lapte.

— Fetița își iubește tăticul.

— Și el le iubește pe ea și pe mama ei.

Ea mă sărută ușor, iar Eleanor gângurește pe șoldul meu.

— Nu se pot abține și se pupă mereu. Mă mir că mai au timp și de altele, murmură Cynthia, trecând pe lângă noi cu o friptură care nu e a mea.

— Mi-e rău, e de acord Devon, care se ține după ea.

— Când pot să stau cu copilul? întreabă Topher.

Acum locuiește la câteva străzi, într-o casă închiriată. Elena și cu mine am transformat casa ei în reședința principală, deși locuim și în apartamentul meu din Nashville, mai ales în sezon. Dar casa asta ne ajută să ne păstrăm echilibrul. Orășelul pe care acum îl îndrăgesc la fel de mult ca Elena.

Scanned with CamScanner

Quinn intervine, umăr la umăr cu Topher.

— Te ajut și eu, omule. Sigur n-a văzut încă *Grease*...

Ăștia doi...

— Când pot să o învăț să arunce o minge? pufnește Aiden. Căci tăticul ei n-are idee.

— Atenție, Alabama, ești încă rezervă, mârâi, apoi rânjesc la Eleanor, care mă trage de păr.

Scotty intră. Cred c-a bătut, dar n-a auzit nimeni. Are câteva baloane albe.

— Merge, Elena?

— Perfect!

— Ce se întâmplă? întreabă Cynthia, atentă.

Elena zâmbește inocent, iar eu o iau în brațe.

— Avem o surpriză pentru voi, murmur eu.

— Nu întindeți coarda, zice Clara. Pentru ce-s baloanele?

Îmi împletesc degetele cu ale Elenei și mă uit în ochii ei.

— Suntem însărcinați, zic, dar nu o pierd din priviri.

— Doamne, iar? zice Giselle, încremenită în timp ce încerca să fure alt nap prăjit.

— A fost planificată, zice Elena încet, cu ochii la mine. Toți copiii. Tot ce vrem.

— Hm, murmur eu și o sărut iar.

— Baloanele sunt pentru chestia aia cu dezvăluirea genului copilului. Jake m-a pus să mă ocup ca să nu afle nimeni din familie decât azi, zice Scotty.

— N-ai zis nimic! face Clara, privindu-l urât.

— Sper că nu ne torturați să așteptăm până după prânz, zice Cynthia.

Scanned with CamScanner

Râd, luând balonul de la Scotty. Ne-am gândit să le spunem de îndată ce Elena şi cu mine am ştiut că este însărcinată, dar ea a vrut să o facem aşa, să împărtăşim toate veştile odată, la prânzul de duminică. Nici noi nu ştim. I-am dat plicul sigilat de la medic lui Scotty, acum o săptămână.

— Mersi. Mă uit la Elena, care ridică din umeri. *Haide*, sugerează ochii ei şi mi-o ia pe Eleanor.

— Nu, mai întâi mâncăm, zic.

— Termină acum, Jack Hawke! exclamă Cynthia.

Devon râde.

— Săracul. Cred că e îngrozit. Doi copii.

— Laşule, zice Aiden.

Râzând, împung balonul cu o furculiţă, iar în aer plutesc confetti roz, care se aşază blând pe podea.

Am un nod în gât şi un junghi în piept. Sunt copleşit. Vreau să fie aşa toată viaţa: eu şi ea şi ce-i al nostru, pe veranda din spate, mulţumind stelelor că au adus-o la Milano's şi în viaţa mea.

Ea zâmbeşte spre mine. Îmi şterge faţa cu blândeţe.

— Oh, Jack...

— Sunt fericit, iubito. Sunt fericit.

Clara ridică pumnul.

— E fată! Gaşca Fetelor din Daisy se mai măreşte cu o membră!

Râd, o trag pe Elena mai aproape şi o sărut.

Scanned with CamScanner

Totul începe cu minciuni dulci de Ziua Îndrăgostiților.

La întâlnirea mea pe nevăzute nu apare tipul studios la care mă așteptam, ci un sportiv superb, cu buze incredibil de senzuale și ochi păcătoși de ambră. Seara se încheie la penthouse-ul lui. Dau vina pe ginul tonic.

A doua zi aflu că este Jack Hawke – fundaș profesionist într-o echipă faimoasă de fotbal american, având reputația unui ticălos arogant cu un trecut tulbure. Acordul de confidențialitate pe care m-a făcut să-l semnez ar trebui să fie un avertisment că nu este o persoană obișnuită. Dar l-am semnat cu numele fals de Julieta Capulet, așa că la revedere, fotbalist renumit cu abdomen perfect, și noroc în a mă mai găsi pe viitor.

Dar Jack continuă să apară în locuri unde mă aștept cel mai puțin. Și tocmai când sunt sigură că a dispărut complet, el ajunge să câștige rolul de Romeo în piesa de teatru în care eu o joc pe Julieta. Cum ar putea o fată simplă, în mare parte inocentă, ca mine, să reziste unui bărbat atât de fermecător ca el?

Este Jack adevăratul meu Romeo... sau acest fotbalist cuceritor îmi va frânge inima?

„Încărcat atât cu momente zbuciumate, cât și cu note umoristice, acest roman contemporan intens îi va captiva pe fanii lui Madden-Mills și nu numai." – *Publishers Weekly*

BOOKZONE

ISBN 978-606-9700-98-3
9 786069 700983

Scanned with CamScanner